

Ruka Kosaka

Vương Hải Yến
(dịch)

Câu chuyện tương lai mà tôi bỏ lỡ

Shine
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

ebook hotaru-team

Câu Chuyện Tương Lai Mà Tôi Bỏ Cơ

Tác giả: Ruka Kosaka

Vương Hải Yến *dịch*

Phát hành: Shine Books

Nhà xuất bản Thế Giới 2021

Ruka Kosaka

Sinh ngày 4 tháng 7 tại tỉnh Shizuoka. Giành giải Triển vọng trong cuộc thi giành giải thưởng Teens Heart lần thứ 3 của nhà xuất bản Koudansha. Bệnh tình của tác giả trở nặng ngay sau khi tác phẩm này hoàn tất biên tập. Tác giả qua đời vào tháng 2 năm 2017, khi tác phẩm này vẫn chưa được xuất bản.

Matsuri 20 tuổi không may mắc một căn bệnh nan y với tỷ lệ người mắc là một trên hàng chục nghìn người. Cô được biết rằng thời gian còn lại của mình chỉ còn mười năm. Ngay cả khi muốn bắt đầu làm một điều gì đó, cô cũng đành phải lựa chọn từ bỏ giữa chừng. Nỗi sợ hãi về cái chết giảm dần khi cô chấp nhận từ bỏ tương lai của mình, bình thản chậm rãi sống qua ngày. Về sau cô tìm thấy niềm đam mê của mình và say sưa làm việc, đồng thời quyết định sẽ không yêu bất kỳ ai. Cho đến khi cô gặp lại Manabe Kazuto, người bạn học cùng lớp hồi tiểu học của mình...

Nếu chỉ có thể sống thêm mười năm nữa, bạn định sẽ làm gì? Bạn sẽ nghĩ mười năm cũng dài lắm và tiếp tục sống thong thả chậm rãi? Hay sẽ cho rằng mười năm quá ngắn ngủi và bắt đầu chạy đua với thời gian?

1.

C on phố khẽ lay động sau làn hơi thấp thoáng bốc lên từ mặt đường. Cửa sổ những tòa nhà mọc san sát nhau chớp tắt như những ngọn đèn dầu. Dư ảnh của chiếc tàu điện vụt qua vẽ lên từng đường ánh sáng trong không trung. Sau khi tách ra từ dòng người đông đúc, lũ trẻ liền chạy tản vào những con ngõ nhỏ, bàn chân chúng giẫm lên những đốm sáng nhấp nháy trên mặt đường trải nhựa. Chiếc xe buýt băng qua khu phố ồn ào, vừa bước xuống khỏi nó, các hành khách bị ánh mặt trời rọi xuống vội rào bước về phía bóng râm màu mực lam hắt xuống he hé dưới chân các tòa nhà. Cánh cửa tự động mở ra, làn da nóng như thiêu đốt liền được cơn gió lạnh xoa dịu. Ai nấy bước vào đều thở phù một tiếng nhẹ nhõm.

Nơi được bao bọc bởi trần nhà trắng và những bức tường cũng trắng toát kia trông như bị ánh nắng giữa mùa hè bỏ lại vậy. Nhắc mới nhớ, hè này, Matsuri chỉ có thể ngắm nhìn cảnh sắc quen thuộc qua khung cửa sổ thôi. Nền nhà và bức tường được sơn trắng toát ấy khiến người ta có cảm giác lành lạnh, ánh sáng chiếu lên nền nhà lót vải sơn cũng chỉ lay động yếu ớt. Ngay cả sắc màu rực rỡ của những bông hướng dương bên cửa sổ và cuốn bài tập đại số màu đỏ cũng sạm đi, như thể bị không gian nơi đây hút hết sinh khí vậy.

Tiếng máy đo nhịp tim của Reiko đều đặn vang lên trong căn phòng. Từng giọt dịch truyền lần lượt rơi xuống, phát sáng lấp lánh.

“Trong cuộc đời mình Matsuri có từng hối hận điều gì không?” Reiko mỉm cười nói, làn da của chị ấy còn trắng hơn cả ga trải giường.

Nhưng Matsuri chỉ im lặng lắng nghe.

““Cảm ơn”, “Xin lỗi” và “Em yêu anh”. Đó là những điều chị thấy hối hận đấy. Chị rất muốn nói mấy lời đó với những người mình từng lỡ dịp nói với họ trong quá khứ. Lời “Cảm ơn” dành cho một anh khóa trên của chị hồi cấp ba, giờ thì anh ấy đã sang Mỹ mất rồi. Hồi đó chị không có bạn bè, lúc nào cũng thui thủi ăn cơm trưa một mình, né tránh các bạn khác, rồi anh ấy thấy và bắt chuyện với chị. Lời “Xin lỗi” dành cho chú cún nhỏ là con của bạn chó chị nuôi từ ngày học tiểu học. Chỉ vì mẹ nói nhà chị không được phép nuôi chó nên chị đã phải mang nó cho vị bác sĩ thú y gần nhà. Thật sự chị rất muốn nói lời xin lỗi vì đã tách nó ra khỏi mẹ như vậy. Còn câu “Em yêu anh” chị sẽ dành cho anh chủ cửa hàng nơi chị từng làm thêm hồi sinh viên. Chưa bao giờ chị nói ra câu đó cả vì chị không muốn xen vào hạnh phúc gia đình của anh ấy, nhưng giờ chị nghĩ mình có thể nói ra được rồi. Vì dù sao đó cũng chỉ là một câu nói mà thôi. Sẽ chẳng có tình yêu nào nảy nở đâu nên em hãy yên tâm. Vì tình yêu của chị chỉ dành cho một người duy nhất thôi.”

Và đó cũng là cuộc nói chuyện cuối cùng của cô với Reiko, bởi chỉ một tuần sau, Reiko đã ra đi mãi mãi. Tới nơi thiên đường mà chưa ai từng nhìn thấy trong đời.

Người đang khóc gục ngoài hành lang trước phòng bệnh của Reiko chính là chồng chị ấy. Cậu bé đeo cặp sách được anh ôm trong lòng thì khẽ cắn chặt môi, mắt nhìn chăm chăm lên không trung. Màu đỏ thắm của cuốn bài tập đại số trong tay cậu bé ánh lên dưới đôi mắt Matsuri nhìn đến từ phía xa. Người chồng nước nở đầy đau đớn, đưa trẻ thì ôm chặt lấy bố bằng cánh tay nhỏ bé của mình.

Reiko đã mất rồi. Cô quen chị ấy sau vài lần chạm mặt và nói chuyện ngoài hành lang, sự ra đi của chị như đang vẽ lên trước mắt cô tương lai của chính mình mười năm sau.

Bởi Matsuri đang mang trong mình cùng một căn bệnh với Reiko. Và mùa hè năm hai mươi tuổi ấy chính là lần đầu tiên cô được chứng kiến sự ra đi của ai đó.

Takabayashi Matsuri đã biết “sấm giữa trời quang” nghĩa là gì. Cuộc đời trước đó của cô không thể ví như “trời quang”, nhưng “tiếng sấm” ấy một ngày nọ đã đường đột dội xuống cuộc đời giản dị và không chút sóng gió của cô.

“Số năm còn lại nhiều hay ít phụ thuộc vào từng người. Với tình trạng hiện tại của cháu thì chưa có gì nghiêm trọng ngay đâu. Tuy nhiên với căn bệnh này, chúng ta chẳng thể nào biết trước khi nào thì chuyện tồi tệ sẽ xảy ra.” Một tháng sau ngày nhập viện đột ngột, trong một phòng nhỏ của bệnh viện, cô đã được bác sĩ thông báo như vậy.

Gương mặt bố mẹ cô lập tức tái nhợt đi, người chị gái của cô thì lấy khăn tay che mặt. Vị bác sĩ cũng có vẻ khó xử, mắt chăm chăm nhìn vào sổ khám bệnh. Chỉ riêng người bệnh thì lại bật cười.

“Cháu hiểu rồi. Thời gian của cháu chỉ còn mười năm. Chưa từng có ai sống quá ngần ấy năm đúng không ạ?”

Matsuri nói rồi chìa ra thông tin cô tra cứu được trên internet. Bầu không khí trong căn phòng nhỏ chùng xuống, nên Matsuri càng cười lớn hơn nữa. Bộ đồ ngủ cô mua để nhập viện hãy còn mới, làn da cô cũng tươi trẻ hết như vậy, trông chẳng giống người bệnh chút nào.

“Không sao đâu ạ. Cháu ghét trở thành một bác gái lớn tuổi lắm. Như vậy cũng vừa hay. Cháu không sao đâu. Đời người còn được tới mười năm đã là quá đủ rồi.”

Cô gái hai mươi tuổi đó chẳng biết sợ điều gì. Câu nói khi ấy của cô không phải là nói dối, thậm chí cô còn cảm thấy mê đắm với ý nghĩ rằng mình sẽ chết trẻ là đáng khác.

Matsuri ngộ ra rằng cho người khác biết tên bệnh của mình quả là một việc làm vô nghĩa. Bởi những người khỏe mạnh bình thường hầu như chẳng bao giờ biết về mấy căn bệnh đó. Cái tên mà nếu không phải là bác sĩ hay người mắc bệnh thì cả đời họ sẽ không bao giờ biết. Căn bệnh được các cơ quan y tế công nhận là loại bệnh hiếm gặp và khác thường.

Căn bệnh hiếm mà một người bình thường chắc chắn không bao giờ gặp phải, bạn bè cô chẳng ai biết, vậy mà bố cô lại biết. Bà nội cô đã qua đời khi tuổi còn rất trẻ cũng bởi căn bệnh này. Bố cô thường ngày luôn điềm tĩnh nhã nhặn, nhưng khi đó lại như phát cuồng lên, ráo riết gặng hỏi bác sĩ. Vị bác sĩ áy náy nói bệnh này có tính di truyền. Gương mặt bố cô - người từng tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình ra đi - dần tái xanh rồi trở nên trắng bệch. Trong mắt Matsuri, ông như đã chết lặng sau khi đồng loạt bị cảm giác tuyệt vọng, buông xuôi và kiệt sức tấn công.

Nhìn bố như vậy, Matsuri chợt thấy sợ, cô liền dùng máy tính trong bệnh viện để tìm hiểu sâu hơn về căn bệnh. Khi biết tỉ lệ phát bệnh, Matsuri đã vô cùng kinh ngạc, sau đó là tuyệt vọng. Bởi xác suất mắc bệnh này còn thấp hơn cả xác suất trúng xổ số. Một người thậm chí còn chưa từng trúng thưởng trong chương trình bốc thăm ở khu phố như cô sao lại mắc trúng nó được chứ? Nghe nói bệnh này có khả năng di truyền cho người cùng dòng họ, nhưng cô có rất nhiều anh chị em họ và bà con thân thích sà sà tuổi mình. Tại sao chỉ di truyền cho mình cô cơ chứ? Matsuri ngồi thần thờ một lúc lâu trước đám dữ liệu cô vừa tra cứu được.

Một thời gian sau, đợt phát bệnh đầu tiên ập tới. Bất tỉnh. Một cuộc phẫu thuật lớn. Những ngày dài không nhìn thấy dấu hiệu khả quan để có

thể xuất viện, vết sẹo phẫu thuật lưu lại trên ngực, sắc mặt ngày càng tệ. Làn da sần sùi. Cô từng bước biến thành một “bệnh nhân” thực thụ.

Sau lần phát bệnh đầu tiên, những cơn ho của cô cứ dai dẳng không ngừng. Matsuri quần quai trên giường bởi cơn ho nhiều ngày không khỏi. Sau đó là những ngày cô phải đeo mặt nạ oxy và chuyển qua chuyển lại giữa phòng chăm sóc đặc biệt và phòng bệnh.

Với trình độ y học hiện tại, căn bệnh này vẫn chưa có cách điều trị, cũng không có loại thuốc đặc hiệu nào. Matsuri chỉ biết vật lộn với căn bệnh quái ác ấy, nó bắt cô phải chờ cái chết một cách thật chậm rãi với bao nhiêu nổi tức giận cùng đau khổ không biết trút vào đâu. Cứ như vậy, thậm chí thoát cô đã nhập viện được một năm.

Sống lay lắt với một đồng dây nhợ lằng nhằng trên người, Matsuri ngược nhìn trần nhà trắng toát và u ám, nghĩ: Mình không còn sức khỏe nữa. Mình đã bị rơi khỏi quỹ đạo của một con người bình thường rồi. Cuộc sống trước đây sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Sinh nhật tuổi hai mươi một của cô qua đi trong trạng thái ý thức mơ hồ. Cô đã phải bỏ dở chuyện học hành ở trường cao đẳng và trong khi bạn bè cô đều đã ra trường đi làm thì Matsuri vẫn đang bị trói buộc trong phòng bệnh. Chỉ có tốc độ tiến về phía cái chết của cô là nhanh hơn bạn bè thôi.

Nếu chỉ có thể sống thêm mười năm nữa, bạn định sẽ làm gì?

Bạn sẽ nghĩ mười năm cũng dài lắm và tiếp tục sống thong thả ư? Hay sẽ cho rằng mười năm quá ngắn ngủi và bắt đầu chạy đua với thời gian?

2

Hai năm sau, mùa xuân năm hai mươi hai tuổi, Matsuri được xuất viện.

Cô đã trải qua mọi phương pháp trị liệu hiện có, thử hết từ những loại thuốc vừa mới được công nhận đến những loại thuốc thử nghiệm và không được bảo hiểm hỗ trợ. Thế nhưng đúng như một nhà nghiên cứu nào đó đã kết luận, căn bệnh này không thể trị dứt điểm. Cô có thể về nhà điều trị, nhưng vì không biết khi nào bệnh phát tác nên cô chẳng thể làm được gì hay vận động quá sức. Chế độ ăn của cô rất nghiêm ngặt để giảm bớt gánh nặng cho các cơ quan nội tạng và trái tim đang ngày một yếu đi, đồng thời cô còn phải uống đúng liều lượng thuốc quy định, số thuốc đó cũng đã tăng lên đáng kể theo thời gian cô nhập viện.

Tuy vẫn mang trái bom nổ chậm trên người, nhưng Matsuri không khỏi thở phào nhẹ nhõm khi chịu đựng được tới ngày xuất viện. Nếu tuân thủ những quy định bác sĩ đã dặn dò, cô sẽ được giải phóng khỏi phòng bệnh trắng toát và cuộc sống cùng những bệnh nhân xa lạ khác, vì thế cô quyết tâm sẽ nghiêm túc làm theo. Thời gian hai năm đó đã biến Matsuri thành một “bệnh nhân gương mẫu”.

Bước ra khỏi viện, việc đầu tiên cô làm là ngược lên nhìn trời.

“Bầu trời... xanh quá...”

Cô vươn tay lên. Tưởng như có thể chạm tới bầu trời cao, rồi nắm nó trong tay. Đến khi mở lòng bàn tay ra, cô bất giác mỉm cười. Trong lòng

bàn tay cô vương lại một cánh hoa anh đào.

“Matsuri, chúng ta tắt qua đâu đó chơi rồi mới về nhà nhé?” Xếp xong đồ lên xe tải, bố cô quay lại hỏi.

Matsuri gật đầu: “Vâng. Con muốn đi ngắm hoa anh đào.”

“Vậ bố con mình vào công viên ăn gelato đi.”

“Vâng! Ôi, con biết chọn vị gì đây. Vanilla này, sô cô la này, sữa chua nữa. Kem dâu và xoài cũng ngon. À, còn cả vị theo mùa nữa! Khó chọn quá!”

Matsuri nói với giọng đầy phấn khích, bố mẹ cô nhìn nhau cười. Xe bắt đầu chạy, Matsuri để cửa sổ mở và ngược lên nhìn trời. Bầu trời dài rộng trải ra mãi, chẳng giống bầu trời chật hẹp bị giới hạn trong khung cửa sổ phòng bệnh chút nào.

Matsuri trải đồng giấy tờ ra nền nhà trong phòng mình.

“Giấy chứng nhận bệnh nan y này, giấy bảo hiểm cho người khuyết tật này, sổ tay người khuyết tật này.”

Sau đó là sổ ngân hàng và con dấu. Mở sổ ngân hàng ra, cột chuyển khoản có tiêu đề “Trợ cấp cho người khuyết tật hằng năm” bắt đầu có hiệu lực từ một năm trước, cô đã có khoản tiết kiệm gần một triệu yên.

“Hóa ra đây là số tiền trợ cấp hằng năm của em.”

“Đúng rồi đó Matsuri.”

Chị gái Kikyo của cô bước vào phòng. Hình như chị đã dọn dẹp xong bữa tiệc mừng xuất viện với đầy món ăn khoái khẩu của Matsuri. Từ bên kia hành lang, giai điệu bản nhạc jazz yêu thích của bố cô vọng tới.

“Cảm ơn chị đã dọn phòng cho em nhé.”

“Có gì đâu. Matsuri này, ngày nghỉ tới chúng ta đi mua quần áo mới đi. Hay em có thích đi đâu chơi không?”

“Cơ thể em sẽ không thích nghi được với cường độ vận động đột ngột đó đâu.”

Thấy cô gượng cười trước lời đề nghị đầy hồ hởi của mình, chị gái cô buồn rầu cúi đầu xuống.

“Ừ nhỉ, em mới xuất viện mà. Có nhiều việc em chưa thể làm ngay được.” Chị gái cô nói với vẻ xấu hổ.

Matsuri vội đỡ lời: “Em muốn đi dạo. Em muốn đi bộ ra công viên gần nhà và ăn cơm hộp ở đó. Chị Kikyo nấu cho em món gì nhé.”

Nghe Matsuri nói xong, nét mặt chị gái cô lập tức sáng bừng lên. “Nghe hay đấy. Chị sẽ làm cơm hộp. Một hộp cơm thật ngon!”

“Đội ơn tỷ tỷ^[1] ạ.”

“Hãy tin tưởng tay nghề của tỷ tỷ nhé muội muội.”

“Với lại, khi em khỏe hơn, chị dẫn em đi mua đồ nhé. Em muốn mua nhiều thứ lắm.”

“Đương nhiên rồi. Trước giờ em luôn phải kiềm chế, lần này cứ mua tất cả những gì em thích nhé. Hôm qua mẹ cho chị xem sổ ngân hàng của em rồi, trợ cấp hằng năm của em cao thật đấy. Có khi Matsuri còn nhiều tiền hơn chị ấy.”

“Em đã mạo hiểm cả sinh mệnh để kiếm về còn gì.” Matsuri nói đùa, khiến Kikyo mỉm cười.

“Trước đây chị thấy phải đóng thuế thật khổ, nhưng giờ số tiền đó lại trở thành tiền trợ cấp chữa bệnh và đảm bảo cuộc sống của Matsuri nên chị sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa.”

“Cảm ơn tỷ tỷ đã làm việc vì muội!”

Sau khi Kikyo rời khỏi phòng, Matsuri liếc nhìn đám giấy tờ trên bàn. Một lần nữa cô nhận thức được rằng mình đang phải sống dựa vào công sức của người khác.

Cô khẽ thở dài, nhưng rồi khi bắt gặp ánh mắt của chính mình trong tấm gương đặt trên chiếc tủ nhỏ trong phòng khách, cô miễn cưỡng mỉm cười. Nơi này không phải là bệnh viện, cũng chẳng còn là không gian trắng toát đầy máy móc, mà là căn phòng được mẹ và chị Kikyo dọn dẹp sạch sẽ và có đầy những món đồ cô thích. Quan trọng là chẳng có người lạ nào trong nhà cả, cũng không có những bệnh nhân thích trò chuyện ồn ào, các cô y tá hay nhắc nhở và những bác sĩ khó tính. Một không gian hoàn toàn riêng tư. Không còn những bữa ăn không hợp khẩu vị, chỉ cần nói với mẹ và chị Kikyo, họ sẽ nấu cho cô những món ăn thật ngon. Sự căng thẳng tích tụ trong bệnh viện cũng vơi đi, nên cô không cần thở dài nữa.

Nằm trên tấm thảm hình tròn xinh xắn do chị Kikyo trải giúp và nhìn cuốn sổ ngân hàng, cô tự nói với mình.

“Matsuri nhiều tiền thật đấy! Ta đi mua thật nhiều quần áo thôi... À, mình còn thích một chiếc nhẫn nữa. Và một đôi giày thật dễ thương... Nhưng mà, ăn vận đẹp đẽ như vậy để đi đâu chứ?”

Xung quanh vẫn là những món đồ cô ưa thích, thế nhưng đột nhiên Matsuri lại thấy bất an vô cùng. Bởi cô vừa nhận ra rằng dù được tự do, nhưng cô lại chẳng có nơi nào để đi cả.

Trong căn phòng tĩnh lặng, tiếng nhạc jazz cùng tiếng nói chuyện của mẹ và chị Kikyo vọng tới. Lồng ngực Matsuri run lên. Từ khi bị bệnh, gia đình cô đã phải khóc vì cô bao nhiêu lần rồi? Cô không muốn khiến ai khóc nữa. Thế nên cô cũng sẽ không khóc. Một phần trong cô bối rối không biết phải làm sao, phần còn lại không ngừng tự trách móc chính mình.

Bố ơi, con xin lỗi.

Vì đã không thể mặc bộ kimono xinh đẹp trong ngày lễ thành nhân.

Mẹ ơi, con xin lỗi.

Con đã không thể đáp lại kỳ vọng nào của mẹ.

Chị Kikyo à, em xin lỗi.

Đôi khi em nghĩ chị đừng quá dịu dàng với em như vậy. Em chẳng dễ thương chút nào phải không?

Xin lỗi cả nhà.

Con sinh ra muộn nhất, vậy mà lại ra đi sớm nhất.

Con chỉ còn lại tám năm nữa thôi.

3.

Ba tháng kể từ khi Matsuri xuất viện. Giờ cô đã bắt đầu tập ra ngoài, làm quen với cuộc sống lần nữa. Niềm vui mỗi tối của Matsuri là những cuộc nói chuyện điện thoại dài với cô bạn cùng khối hồi cấp hai, Sanae.

“Dạo này tớ rảnh quá. Buổi sáng thức dậy tớ sẽ nghĩ xem hôm nay nên làm gì. Tối trước khi đi ngủ, tớ lại nghĩ hôm nay mình đã làm được những gì. Cậu thấy đáng sợ không? Đầu óc tớ đến lẩm cẩm mất thôi.”

“Cậu nói gì kỳ vậy. Cậu bao nhiêu tuổi mà lẩm cẩm được chứ?”

“Hai mươi hai. Nhưng mà hè này tớ hai mươi ba đấy. Một ngày trôi qua thật chậm, thế mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã hết một tháng rồi.”

“Ừ, đúng vậy. Vừa kết thúc đời sinh viên, không còn khái niệm năm học nữa, tớ liền có cảm giác dòng chảy thời gian khác hẳn đi. Mẹ tớ thường nói một năm trôi qua như chớp mắt, có lẽ tớ dần hiểu được câu nói của mẹ rồi. Nhưng mà nguy thật, vì như thế nghĩa là mình đang ngày một già đi. Này, nếu cậu rảnh đến vậy sao không ra ngoài chơi một chút? Hiện tại cậu vẫn đi dạo để cơ thể quen dần phải không?”

“Ừ. Tớ có đi dạo.”

“Cậu nói năng giống người già nhỉ... Này, cậu muốn tới một nơi dành cho giới trẻ không?”

Sanae cười tinh nghịch. Matsuri liền hiểu ra.

Sanae là một cô gái xinh xắn với vóc dáng rất hợp với những chiếc váy bông xòe dễ thương, nhưng cô ấy lại là một otaku^[2] chính hiệu.

“Từ lúc về nhà cậu còn xem phim hoạt hình không đấy?”

“Có, tớ vẫn xem. Vì mấy chương trình giải trí bây giờ chẳng thú vị gì cả. Tin tức tớ không xem, phim truyền hình cũng chẳng hay tí nào. Nhưng mà xem tivi vẫn là cách giết thời gian tốt nhất.”

“Cái này gọi là không có người bạn nào ngoài tivi đó.”

“Chà, nhận xét thật tàn nhẫn. Nhưng mà chỉ có hoạt hình mới xoa dịu được tớ.”

“Thế chúng ta hãy đến một nơi giúp cậu được chữa lành hơn đi!”

“Ở đâu cơ?”

“Bí mật.”

Sanae khẽ cười.

Nơi đây là giao điểm giữa tuyến Soubu và tuyến Yamate. Đường phố nhộn nhịp đầy những bước chân của các nhân viên văn phòng, các hoạt náo viên, những cô gái mặc trang phục hầu gái hay vũ nữ^[3] phát khăn giấy cho người đi đường và cả những người nước ngoài khoác ba lô du lịch tay lăm lăm máy ảnh. Chiếc xe buýt dừng lại bên cạnh một cửa hàng đồ điện tử lớn. Một khu phố của du lịch, buôn bán vô cùng choáng ngợp.

“Ôi... Akihabara...”

“Ừ! Akihabara! Thánh địa của dân otaku!”

“Nhưng tớ có phải otaku đâu... Dù tớ rất thích phim hoạt hình...”

“Thế cậu giải thích sao về hình nền điện thoại của cậu đây?”

Sanae rút chiếc điện thoại từ túi quần jeans của Matsuri ra, bật lên rồi đưa tới trước mặt Matsuri với vẻ đầy đắc thắng. Trên màn hình là ảnh một

thiếu niên có mái tóc màu xanh. Đó là Ririya, nhân vật chính trong một bộ phim hoạt hình cô yêu thích.

“Hình nền điện thoại chính là bước đầu trên con đường trở thành otaku đấy.”

“Hả? Thật không vậy. Tôi tình cờ thấy trên một trang web nên lưu về thôi.”

“Cậu đã rất vui vì tìm thấy nó đúng không? Tôi biết sở thích của Matsuri mà. Cậu thích các nhân vật anh hùng đẹp trai, còn dừng cảm nữa. Matsuri trở thành bạn otaku của tôi rồi.”

“Không! Tôi đã bảo không thích làm otaku mà.”

“Thôi được. Coi như hôm nay cậu đi chơi cùng tôi thôi vậy.”

“Sanae hay đến đây chơi à?”

“Đương nhiên rồi. Và lại tôi cũng muốn mua dụng cụ vẽ nữa.”

“Hóa ra cậu vẫn vẽ truyện tranh à.” Matsuri nói với vẻ hoài niệm quãng thời gian cấp hai của họ.

Từ hồi đó, Sanae đã là một cô bé xinh đẹp. Lớn lên, vẻ đẹp của cô ấy vẫn tỏa sáng như vậy. Matsuri thầm nghĩ thật là phí phạm, nếu cô ấy không tới Akihabara mà tới Shibuya thì có phải đã được bao anh chàng sẵn đón tán tỉnh rồi không. Matsuri đi sát bên Sanae, mắt nhìn quanh. Trong quảng trường trước nhà ga, những cô gái mặc bộ đồ hầu gái đang ca hát. Đám đông cầm máy ảnh vây quanh họ đột nhiên to tiếng khiến Matsuri ngoảnh lại nhìn, có vẻ họ đang cổ vũ cho bài hát.

Matsuri lo lắng đi theo sau Sanae, nhưng cô không thể giấu nổi vẻ hiếu kỳ đang trào dâng trong mình.

“Matsuri không vẽ ư?”

“Ờ? Gì cơ?”

“Vẽ tranh ấy. Hồi cấp hai, cấp ba cậu vẫn vẽ mà. Hồi đó tớ đã nghĩ Matsuri nhất định sẽ theo học trường mỹ thuật nào đó đấy.”

“Sao tớ thi vào mấy trường đó được. Nhưng so với học trường cao đẳng bình thường thì tớ nghĩ học trường nghề như Sanae hay hơn. Nhưng tranh thì tớ không vẽ được đâu. Sanae còn có tài năng, chứ tớ chẳng có gì cả.”

Dứt lời, Matsuri bất giác quay sang nhìn Sanae. Cô ấy có vẻ hơi giận, đôi mày chau lại thành nếp nhăn giữa trán.

“Tớ rất thích tranh Matsuri vẽ đấy. Nhưng tớ không thích những bức cậu vẽ ở câu lạc bộ mỹ thuật hồi cấp ba lắm, mà thích những bức tranh của Matsuri hồi cậu vẽ cùng tớ cơ. Tớ từng nghĩ nếu tương lai trở thành họa sĩ truyện tranh, nhất định tớ sẽ lập nhóm với cậu. Thậm chí tớ còn nghĩ Matsuri chuyển trường lên Tokyo chính là để gặp tớ, rằng đó là định mệnh kia đấy!”

“Ồ... Giá mà cậu nói với tớ sớm hơn thì có lẽ đã khác..”

Khóe miệng Matsuri cong lên. Như thế đã nhìn thấu bạn mình, Sanae cũng mỉm cười.

“Dạo đó Matsuri ghét hội nghiên cứu truyện tranh mà.”

“Ờ... Chuyện đó...”

“Thôi không cần giấu tớ nữa. Dù sao chuyện cũng qua rồi. Ngay sau khi chuyển lớp hồi lớp Chín, Matsuri liền sang câu lạc bộ mỹ thuật, từ dạo đó tớ đã biết rồi. Rằng Matsuri thấy xấu hổ khi vẽ truyện tranh. Những người như vậy không ít, chẳng riêng gì Matsuri. Tớ là kiểu người thích gì thì cứ làm thôi, chẳng thèm để ý đến ai cả. Ấy thế mà vì thích tranh của Matsuri nên tớ ngấm chúng mãi. Lên cấp ba vẫn ngấm. Nhưng tranh của cậu cứ mang tâm trạng buồn chán kiểu gì ấy.”

“Ừ, tranh tớ hơi gò bó...”

“Thôi, thời gian cũng qua lâu rồi. Giờ chuyện đó chỉ còn là kỷ niệm.”

“Nhưng tớ áy náy quá.”

“Cậu áy náy là phải. Khi đó tớ cũng sốc vô cùng. Bị một người ngỡ là vận mệnh sắp đặt cho mình bỏ rơi mà.”

“Tớ đâu có bỏ rơi...”

“Rõ ràng là cậu bỏ rơi tớ.”

Bị Sanae trách, Matsuri chẳng nói được gì. Ký ức thời cô vẫn còn mặc đồng phục bóng ủa về trong tâm trí. Cuối năm lớp Bảy, Matsuri chuyển trường từ vùng quê Gunma lên Tokyo, nhờ quen biết Sanae nên cô mới có thể bắt đầu cuộc sống vui vẻ và thoải mái tại chốn thành thị xa lạ này. Vì có điểm chung là cùng thích vẽ tranh nên hai người lập tức trở nên thân thiết với nhau.

Từ hồi đó Sanae đã là ngôi sao của hội nghiên cứu truyện tranh, cô ấy được các bạn tôn kính như nữ thần. Đối với Matsuri mà nói, Sanae chính là cú sốc văn hóa lớn nhất.

Matsuri đành bỏ cuộc, cúi đầu.

“Xin lỗi cậu, đúng là tớ đã hèn nhát bỏ chạy thật.”

“Matsuri ghét otaku mà.”

“Không hẳn là ghét... Vì nhiệt huyết của Sanae dành cho truyện tranh quá lớn thôi. Có rất nhiều cậu bạn muốn tỏ tình với Sanae, nhưng mỗi lần họ tới phòng của hội nghiên cứu truyện tranh, nhìn ai cũng ghê ghê ấy.”

“Hahaha! Đạo đó tớ vừa vẽ truyện tranh vừa cosplay nhì. Cậu cũng nhìn thấy tớ trong bộ dạng đó rồi à?”

“Thấy rồi... Cậu vừa đeo tai mèo vừa vẽ. Trông dễ thương nhưng cứ sao sao ấy.”

Sanae bật cười, giọng lạnh lạnh như tiếng chuông. “Giờ thì sao? Với một người say mê hoạt hình như Matsuri ấy?”

“Ừm. Có lẽ tớ thích hoạt hình. Nói đúng hơn là xem các chương trình khác cảm thấy rất sốt ruột. Không hiểu sao tớ lại hợp với hoạt hình nữa.”

“Vì hoạt hình là thế giới mộng mơ mà. Nhưng nếu đã chạm đúng tần số của cậu rồi thì sao cậu không thử coi trọng nó hơn một chút? Cuộc đời của rất nhiều người đã được mở rộng từ đó đấy. A, tới nơi rồi Matsuri ới!”

Sau khi tìm thấy nơi mình muốn đến, Sanae liền kéo tay Matsuri đi tới. Hành lang chật hẹp của tòa nhà cũ kỹ hờ hững cả đường ống dẫn nước khiến Matsuri thấy sợ, cô vội nắm lấy váy Sanae.

Bước vào thang máy, Sanae nở nụ cười táo bạo. Matsuri biết cô bạn đang rất phấn khích.

“Hôm nay ở đây sẽ tổ chức ngày hội cosplay.”

“Cosplay là sao? Cái đó tớ không...”

“Thôi nào, chuyện gì cũng nên thử trải nghiệm mà.”

“Chờ đã! Sanae!”

Mặc kệ Matsuri, Sanae đẩy cô vào một gian phòng.

“Sanae ới, dừng, tớ sợ lắm!”

“Cậu nói gì vậy. Không ai ăn thịt cậu đâu.”

“Nhưng mà...”

“Cậu không hiểu à. Cậu bảo sợ bản thân trở nên lẩm cẩm, đây chính là cách phòng tránh lẩm cẩm đó.”

“Sao có thể dùng cosplay để phòng tránh lẩm cẩm được?”

“Sự phấn khích trong trò này sẽ giúp cậu!”

Sanae khẽ cười rồi kéo tay Matsuri. Hai cô gái tiếp tân trong bộ đồ hầu gái và bộ đồ chiến binh cười tươi nói: “Chào mừng hai chị.” Nhận ra Sanae, cô nàng trong bộ đồ hầu gái liền vươn người về phía trước.

“Xin hỏi, chị là Sakura Himeka ạ?”

“Hả? À, vâng.”

“Hôm nay chị không tham gia ư?”

Nhìn vẻ lấp lánh lạ thường trong đôi mắt của cô hầu gái, Matsuri hết nhìn cô ta lại nhìn sang Sanae. Với nụ cười nhếch miệng, cô ấy gật đầu nói: “Ừ.” Cô hầu gái có vẻ muốn nói thêm gì đó, nhưng Sanae đã đẩy Matsuri vào hội trường, nhanh chóng rời khỏi nơi ấy. Vậy nhưng, Matsuri vẫn cảm nhận rõ bầu không khí đầy phấn khích của cô gái phía sau lưng mình.

“Sanae ơi.”

“Gì vậy?”

“Sakura Himeka là ai thế?”

“Chính là tớ.”

Sanae giơ chiếc túi xách in hình lá cờ Vương quốc Anh lên trên đầu, miệng cười tươi. Cử chỉ đó dễ thương đến nỗi Matsuri không biết phải chọn bạn thế nào. Ngay cả cái tên đáng yêu quá mức là Sakura Himeka cô cũng thấy rất phù hợp với cô bạn.

“Thật tình, nếu Sanae không phải otaku thì không biết cậu sẽ bận rộn ra sao với những anh chàng vây quanh nữa...”

“Bởi thế giới truyện tranh và hoạt hình vui hơn các anh chàng nhiều mà. Meo meo!”

Sanae cười, nghiêng đầu như một chú mèo rồi kéo tay Matsuri. “Thôi chuyện bút danh của tớ gác qua một bên đi, hôm nay chúng mình cùng xem cosplay thật vui nhé Matsuri!”

“Sanae cũng tham gia cái này à? Cô bé hầu gái lúc nãy nhìn cậu như thế gặp được thần tượng ấy.”

“Hôm nay tớ chỉ đến đây chơi thôi, nên không muốn bị người khác bắt chuyện.”

Sanae nói với thái độ khác hẳn khi nãy, đoạn kéo Matsuri vào thánh địa của cô.

Trong không gian trải rộng trước mắt ấy có những nhân vật hoạt hình Matsuri luôn háo hức đón xem mỗi tuần, cô tròn mắt nhìn sang Sanae. Cô ấy lại nở nụ cười dịu dàng như một chú mèo con. Nếu như thời cấp hai, một Sanae vừa đeo tai mèo vừa vẽ truyện tranh là cú sốc văn hóa lớn nhất của cô, thì cú sốc lần này giống như thể cô vừa phát hiện ra một mỏ vàng mới vậy.

“Tại sao... tại sao cậu ấy lại ở đây? Ririya thực sự tồn tại ư?”

“Bình tĩnh nào Matsuri. Đó chỉ là người hóa trang thôi. Không phải Ririya đâu. Không phải người trên hình nền của cậu đâu.”

“Nhưng trông giống thật quá! Tóc màu xanh, da trắng, còn mặc bộ đồ chiến binh nữa! Đằng kia có cả tổng tư lệnh Liesas nữa kìa! Còn kia là Tecia! Tuyệt quá! Giống y như một chiếc váy thật vậy...! Ôi, dễ thương quá!”

“Matsuri bình tĩnh nào. Mắt cậu biến thành hình trái tim rồi kìa.”

“Nhưng mà... Thế này là sao? Thế giới hoạt hình đây ư?”

“Là thế giới otaku đấy.”

“Hả? Nhưng mà dễ thương quá! Người hóa trang thành Tecia dễ thương ghê! Đúng là khí chất của nhân vật chính! Ôi, tớ muốn vác anh Ririya kia về quá...”

“Đây có phải buổi hẹn hò nhóm đâu!”

“Tớ muốn hẹn hò nhóm với họ, thật sự đấy.”

Thấy Matsuri hào hứng nói, Sanae phì cười.

“Sanae cũng sẽ hóa trang như thế à?”

“Ừ. Gần đây tớ mê bộ *Kurobo* lắm. Tớ định mặc đầm của Tecia trong một sự kiện tháng sau đấy.”

“Sự kiện gì vậy?”

“Đó là ngày hội triển lãm và bán đồ cosplay cùng các tạp chí truyện tranh tự xuất bản. Matsuri cũng đến cho vui nhé. Cậu sẽ được xem cosplay với quy mô lớn hơn thế này nhiều.”

“Ôi, nhất định tớ sẽ đi! Tuyệt quá! Chiếc váy đó được bán ở đâu? Đồ thủ công à? Vải vóc thì sao? Tuyệt quá đi mất. Mọi người ở đây đều là thợ may à?”

“Không, họ may mặc không chuyên bình thường thôi.”

“Thật á? Nhưng trông giống quần áo thật quá. Sao họ có thể làm được như thế nhỉ?”

“Đó là nhờ tình yêu đối với nhân vật và sự say mê của họ với tác phẩm.”

“Ồ.”

Không rõ có phải câu nói của Sanae đã giúp Matsuri lấy lại bình tĩnh không, Matsuri liền sửa lại tư thế của mình. Cô tự thấy xấu hổ trước sự phấn khích quá mức của bản thân.

“Ồ, Himeka à?”

“A! Đúng là Himeka rồi!”

Một nhóm đầu xanh hồng mặc bộ đồ chiến binh tập trung quanh Sanae. Vì không thể xen vào cuộc nói chuyện thân thiết của họ với Sanae, Matsuri đành đưa mắt nhìn quanh hội trường lần nữa.

Trong thời gian nhập viện, khoảng thời gian rảnh rỗi khổng lồ của cô luôn gắn liền với chiếc tivi. Phim, chương trình giải trí, tin tức, hoạt hình. Matsuri đã xem qua tất cả các chương trình ấy, nhưng khi thời gian ở trong bệnh viện ngày càng kéo dài ra, những bản tin thông báo về các vụ giết người và những chương trình giải trí không thể cười nổi dần biến mất khỏi danh sách xem của Matsuri. Những bộ phim truyền hình có các nhân vật

chính là người cùng lứa tuổi với cô, thứ cô từng cho rằng “Đây chính là cuộc sống của những người tuổi hai mươi ngoài kia” cô cũng không xem nữa. Còn lại chỉ có phim hoạt hình. Chỉ hoạt hình mới giúp cô được sống trong thế giới giả tưởng và không gây sức ép cho cô.

Matsuri nhìn quanh hội trường. Những người hóa trang thành các nhân vật hoạt hình đang cười giữa ánh đèn flash của những chiếc máy ảnh vây quanh. Ở đó có nhóm nhân vật chính trong phim hoạt hình *Chiến binh vũ trụ Close board*. Thứ duy nhất khiến Matsuri cảm thấy dễ chịu đang ở đó.

Nhìn sang bên, cô thấy Sanae - được mọi người ở đây gọi là Himeka - đang nói chuyện vui vẻ với mọi người. Phải rồi, Sanae luôn vui vẻ. Cả khi vẽ truyện tranh lẫn khi đeo tai mèo. Trong ký ức của Matsuri chưa bao giờ xuất hiện hình ảnh Sanae ủ dột cả.

“Xin lỗi cậu nhé Matsuri. Họ đều là bạn cosplay của tớ.”

“Thế à...”

“Cậu sao thế? À, cậu mệt rồi hả? Vậy chúng mình về nhé? Hôm nay tớ chỉ muốn cho Matsuri thấy có một thế giới như thế này thôi. Cậu thấy đó, cậu có thể thưởng thức hoạt hình ở rất nhiều góc độ khác nhau. Sẽ rất lãng phí nếu cậu rảnh tới mức đầu óc trở nên mơ hồ lẫn lộn. À, nhưng mà kích thích như thế này có mạnh quá không nhỉ?”

“Rất mạnh... Mạch đập và huyết áp của tớ tăng hết lên rồi này.”

“Ôi, thế thì nguy! Mình về thôi, về thôi! Không được, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất!”

Bị Sanae kéo tay đi, Matsuri cảm thấy như mình đang trôi bồng bềnh trong không trung.

“Buổi diễn cosplay đầu tiên tớ được xem...”

“Matsuri, tỉnh táo lại nào! Không phải cậu rất ghét otaku sao?”

“Mọi người có vẻ vui quá...”

“Ừ, giống như các nhân vật đang sống thật vậy.”

“Làm tớ cứ mơ màng.”

Tâm trạng y như khoảnh khắc bắt đầu yêu ai đó vậy.

Sau khi rời khỏi hội trường và trở lại đường Akihabara, đầu óc Matsuri vẫn còn mơ màng. Sanae kéo Matsuri vào một cửa hàng đồ ăn nhanh với những món ăn có hương vị không quá nồng đậm, mua cho cô một cốc trà ô long.

“Khung cảnh trong đó gây phấn khích quá à?”

Sanae hỏi, tay gãi gãi má vẻ hồi lỗi. Matsuri ngồi bên phía cửa sổ, cười nói: “Ừ, nó làm tớ rất phấn khích.”

“Matsuri à, cậu uống nước đi đã.”

“À, ừ. Phải rồi, nhân tiện để tớ uống thuốc luôn.”

“Hả? Chờ đã! Phải ăn gì đã chứ. Để tớ đi mua khoai tây chiên.”

“Ừ, nhờ cậu nhé. À mà không được. Tớ không được ăn những món nhiều muối quá...”

“Ừm, thế để tớ đi xem có salad hay món gì khác không.”

Sanae chạy về phía quầy gọi đồ. Nhìn bóng lưng cô bạn, Matsuri chợt nhớ lại thời họ mới quen nhau.

Sanae xinh đẹp nhưng là otaku nên bị các bạn nữ trong lớp xa lánh. Thế nhưng cô ấy lại là người đầu tiên làm bạn với Matsuri khi cô chuyển trường tới đây. Dù cũng có không ít bạn khác tới bắt chuyện, nhưng sau khi nghe cô giới thiệu về bản thân, họ liền tản đi hết vì chẳng còn gì để nói. Đúng lúc cô cuống quýt nghĩ mình phải tìm cách làm thân với cả lớp thì Sanae nhìn thấy hình vẽ nháp của cô trong vở và lên tiếng: “Takabayashi vẽ đẹp quá! Cậu thích vẽ tranh à? Tớ là Fujisaki Sanae. Từ giờ mong cậu chỉ bảo tớ nhé.”

Kể từ ngày đó, cô ấy chưa hề thay đổi. Dù ngoài mặt không thể hiện rõ rệt nhưng thực ra Sanae rất quan tâm người khác.

Sau khi ăn một chút salad Sanae mua cho, Matsuri lấy hộp thuốc ra. Lần lượt để từng viên đỏ, trắng, vàng lên lòng bàn tay, tổng cộng khoảng mười viên. Ban đầu cô chỉ uống thuốc hỗ trợ mở rộng huyết quản dẫn tới phổi, nhưng rồi dạ dày cô không ổn nên được kê cả thuốc dạ dày. Một thời gian sau cô hay bị thiếu máu, thành ra phải bổ sung sắt và vitamin, tim làm việc cũng vất vả hơn trước nên phải thêm thuốc giúp làm dịu lại. Những bộ phận trong cơ thể cô cứ lần lượt yếu đi, tựa như một quân bài-domino khi đổ sẽ kéo theo những quân còn lại.

“Số thuốc của cậu... lại tăng lên rồi.”

Sanae nói một câu ngoài dự đoán khiến Matsuri ngạc nhiên nhìn cô ấy. Từ nãy tới giờ, Sanae cứ nhìn chăm chăm bàn tay Matsuri, rồi như sức tỉnh, cô ấy bèn lấy đĩa xiên một miếng salad Matsuri để lại.

“Nếu cậu mệt thì nói ngay nhé. Đi chơi mà khiến sức khỏe cậu tệ đi thì phản tác dụng quá. Cũng tại tớ, chỉ cần mê cái gì là kéo Matsuri đi theo khắp chốn mà không hề để ý, nên có gì Matsuri phải chủ động nói ra nhé. Cậu nói về mình ít lắm đấy, cứ thấy mọi người hứng khởi là lại không muốn làm phiền họ, nhưng với tớ thì cứ nói hết ra nhé. Dù có thể tính tớ cũng hay ép buộc người khác theo ý mình nhưng mà...”

Dù không làm gì xấu, song vẻ mặt của Sanae lúc này giống như đứa trẻ vừa bị mắng vạ. Vừa chậm rãi ăn salad, một cảm giác dịu dàng ấm áp vừa thấm dần vào trái tim Matsuri. Chẳng phải Sanae đã từng cười tươi bảo cô rằng “Tớ là Fujisaki Sanae, rất mong cậu giúp đỡ” đó sao? Bất giác cô nhớ lại cảm giác yên bình thời cấp hai khi cô ngẩng đầu lên và thấy nụ cười ấy.

Dạo đó vì không thể theo nổi nhiệt huyết Sanae dành cho hoạt hình nên cô đã tự tách mình khỏi cô ấy, nhưng tình cảm yêu mến dành cho cô bạn luôn sống thực với bản thân ấy vẫn không hề thay đổi.

Cô không muốn bạn mình phải lo lắng hay khiến cô ấy bận tâm những chuyện không cần biết, vì thế dù không kể chuyện bệnh tật cho Sanae, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng vào cô ấy. Cô sẽ thổ lộ lòng mình, không e sợ điều gì. Nếu làm vậy, chắc hẳn hai người sẽ thân thiết hơn cả thời cấp hai.

“Ôi... màn trình diễn cosplay đó đỉnh quá. Nó làm tớ ngạc nhiên đấy. Tuyệt thật! Hồi cấp ba bọn mình có học làm váy trong giờ nữ công gia chánh đó, cậu nhớ không? Hồi ấy vui thật.”

“Ừ, Matsuri khéo tay mà. Chiếc váy của cậu có đính một chiếc nơ rất xinh nhỉ?”

“Ừ. Váy của Sanae thì nhiều đăng ten và họa tiết thêu. Chiếc váy đó đẹp thật. Dù nhìn giống phong cách lolita quá, nhưng hình như ai cũng muốn mặc thử đấy.” Nhớ lại chuyện đó, Matsuri bật cười.

“Cả Matsuri nữa hả?”

“Gì cơ? À, tớ cũng ao ước được thử chứ. Một chiếc váy hồng bông bênh. Sanae phải rất khéo tay mới làm được nó đấy.”

“Ừ, cũng vì tự làm được váy áo nên tớ mới nảy sinh sở thích cosplay đó.”

“Ồ. Thích thế. Ở đó có vẻ vui nhỉ. Cậu còn có rất nhiều bạn bè nữa, ghen tị ghê.”

Matsuri vừa uống trà ô long vừa lấy tay chống cằm. Cô mỉm cười nhớ lại quang cảnh vừa thấy khi nãy. Lâu rồi Sanae mới được thấy lại nụ cười đó của cô. Thế nên cô ấy bất giác rướn người về phía trước.

“Matsuri cũng tham gia thử đi.”

“Gì cơ?”

“Matsuri sẽ làm được. Vì tất cả mọi người đều vậy mà. Nếu thích phim *Kurobo*, cậu sẽ làm được thôi. Vui lắm đó.”

Sanae nói một tràng, hai cô gái nhìn nhau trong giây lát. Một lúc sau, Matsuri phì cười.

“Vì con đường trở thành otaku luôn bắt đầu từ hình nền điện thoại mà.” Sanae phấn khích nói rồi cụng cốc giấy với cô. Matsuri cười vang, kiểu cười đã lâu mới lại thấy nơi cô.

Và cũng từ sau câu nói ấy, Matsuri bắt đầu chú ý đến những thứ quanh mình, chẳng hạn như tìm trên mạng danh sách những bộ đồ cosplay được yêu thích nhất, mua đầu thu DVD và sửa lại máy may. Những việc đó rất vui. Tiêu tiền cho sở thích quả là một chuyện sáng khoái.

Ngày mừng Một tháng Tám, Matsuri tròn hai mươi ba tuổi. Như để xóa đi quãng thời gian hai năm chìm đắm trong tuyệt vọng ở bệnh viện, mỗi ngày trôi qua cô đều mãi mê với thế giới mình vừa tìm thấy.

Sự kiện mà Sanae nhắc tới được tổ chức trong một hội trường giống như một trung tâm vui chơi giải trí khổng lồ, lớn gấp nhiều lần buổi trình diễn hôm trước. Sanae nói cô sẽ vừa cosplay vừa bán truyện mình vẽ ở đó. Kể từ lúc bước chân vào hội trường, Matsuri cứ vừa đi vừa nhìn quanh, miệng há hốc kinh ngạc.

“Hội mới tới đây lần đầu, phản ứng của tớ cũng y như Matsuri bây giờ đấy.”

“Lần đầu cậu đi sự kiện kiểu này là bao giờ?”

“Hình như là hội lớp Chín. Nhưng phải lên cấp ba tớ mới ra mắt tác phẩm tự sáng tác.”

“Cậu giỏi quá...”

“Gọi tớ là sư phụ đi.”

“Vâng, thưa sư phụ!”

Chợt có tiếng ai đó gọi Sanae: “Himeka ơi!”

“À, xin lỗi vì bắt cậu phải đợi!”

“Chào cậu. Nhìn này, nhìn này! Tớ mới làm xong hôm qua đấy.”

Thấy những bạn cosplayer hóa trang rất khéo thành các nhân vật hoạt hình đang vây quanh Sanae, Matsuri bất giác co mình lại, nhưng ánh mắt vẫn phấn khích nhìn quanh. Mỗi khi hồi hộp, nhịp tim của cô lại tăng lên đáng kể.

“Himeka ới!”

Một cô gái tóc xanh chạy tới, cô ấy đang hóa trang thành nhân vật Ririya yêu thích của cô. Những thuyền trưởng tàu chiến và anh hùng đi qua đi lại, vạt áo bông bành. Mắt Matsuri sáng lên lấp lánh.

“Cậu này là ai? Bạn của Himeka à?”

“À, ừ. Cậu ấy tên là Matsuri. Cậu ấy thích Ririya lắm.”

“Dạ... vâng, đúng thế ạ.” Matsuri gật đầu.

“Cậu là fan của Ririya á? Ôi, vui quá! Tớ cũng là fan Ririya nè!”

“Ririya trông ngẫu nhiên.”

“Trong tập phim tuần trước cậu ấy thật là đỉnh!”

“Phải, cậu ấy rất đẹp trai.”

Matsuri nói với giọng hào hứng không kém những người ở đó, giây phút ấy, cô có cảm giác mình được mọi người đón nhận.

“Giờ Himeka vào phòng thay đồ nhỉ? Matsuri đi theo tớ nào.”

“Dạ, vâng!”

“Cậu không cần lễ phép thế đâu! Cậu học cùng Himeka mà, phải không? Chúng mình sàn sàn tuổi nhau thôi. Lại còn cùng yêu mến Ririya nên chúng ta hãy chơi với nhau thật vui nhé.”

Cô gái tóc xanh cười tươi khiến Matsuri cảm thấy như Ririya trong hình nền điện thoại đang cười với mình vậy, khiến cô choáng váng vì vui sướng.

“Mọi người ơi, nhờ mọi người giúp đỡ Matsuri nhé.”

“Không sao đâu Matsuri. Cậu chỉ cần ngồi yên là được.”

“Cảm ơn cậu...”

Trong hội trường có nóc thông gió lớn, bàn ghế được kê san sát nhau, mọi người đi lại có vẻ rất bận rộn.

“Đây là lần đầu Matsuri tham gia sự kiện à?”

“Ừ. Nên tớ không biết gì cả...”

“Hôm nay, tớ và Himeka sẽ cùng bày bán tác phẩm tự sáng tác.”

“Sana... à, Himeka giỏi lắm à?”

Vừa đi theo thuyền trưởng và một nhân vật nữ chính đang nói chuyện rôm rả, cô vừa hỏi cô gái đóng vai Ririya.

“Nhìn là biết ngay mà. Himeka sáng tác truyện tranh nhiều năm rồi, tranh cậu ấy rất đẹp.”

“Tsukino vẽ cũng đẹp mà.” Cô gái cosplay một nhân vật chính khẽ hất vạt váy bông bênh, cười nói. Matsuri mê mẩn nhìn cảnh đó, cô gái cosplay Ririya bảo cô ngồi xuống một chiếc ghế xếp.

“Những sự kiện thế này thì vui là chính. Cosplay này, mua truyện tranh từ tác giả không chuyên, hoặc bán tác phẩm mình viết ra. Nói chung cứ làm những việc mình thích thôi.”

“Ừ, tớ hiểu. Quan trọng là vui vẻ phải không?”

“Ừ, rất quan trọng. À phải rồi! Nghe Himeka bảo Matsuri vẽ đẹp lắm. Cậu không vẽ truyện bán thử à?”

“Ấy, tớ có giỏi gì đâu. Tớ đã không vẽ nhiều năm rồi.”

“Thế à. Trước đây tớ cũng vậy. Trước khi biết đến phim Kurobo, từng có một quãng thời gian dài tớ luôn cảm thấy trống rỗng, nhưng vẽ truyện tranh thực sự rất vui. Tớ cũng không bỏ cosplay được.”

“Cậu giỏi quá! Bộ đồ cậu may giống hệt bộ quân phục của Ririya!”

“Cảm ơn cậu. Matsuri thật là một cô gái tốt!”

Nói rồi Tsukino ôm lấy Matsuri thật chặt, xoa xoa đầu cô. Nhìn bên ngoài trông Tsukino giống hệt Ririya, nhưng nếu cởi bỏ bộ quân phục có lẽ cô ấy cũng giống các cô nhân viên văn phòng khác. Matsuri nghĩ, có lẽ việc một cô nhân viên văn phòng bình thường có thể nhanh chóng quen thân với một cô gái ốm yếu chỉ còn sống được chưa đến mười năm chính là nhờ tinh thần otaku trong cô ấy.

“Lần tới Matsuri cũng thử cosplay nhé? Tớ sẽ may trang phục cho cậu!”

“Hả? Thật không?”

“Yên tâm giao phó cho tớ đi! Tớ đã bao giờ nói dối cậu chưa?”

Tsukino thốt ra câu nói điển hình của các nhân vật nam chính trong hoạt hình, rồi ôm chặt Matsuri lúc này còn đang choáng váng trước câu nói ấy, miệng cười giòn tan.

Sự kiện vừa bắt đầu, mọi người đã xếp thành hàng trước mặt họ, những tác phẩm truyện tranh họ sáng tác được bán vèo vèo. Matsuri đứng bên cạnh quan sát Sanae trong bộ trang phục cosplay tươi cười tiếp đón khách mua hàng.

Bỗng dưng cô nhận ra mình và Sanae trước nay vẫn luôn như thế này. Hồi cấp hai cô cũng thường đứng cạnh nhìn Sanae cười. Có phải mọi người đều có thứ gì đó để say mê không nhỉ, và miễn là được làm việc vì đam mê, thì ai cũng đều vui. Rốt cuộc trong cuộc đời, có thứ gì đủ sức thay đổi được con người Matsuri và khiến cô thấy thế giới này thật rạng ngời hay không?

Bất giác cô nhớ ra chuyện mình chỉ còn sống được mười năm. Nếu cứ tiếp tục sống như từ trước tới giờ, chắc chắn cuộc đời của cô sẽ vô cùng nhàm chán. Hình dung ra cảnh sự sống của mình sẽ kết thúc sau những

chuỗi ngày ngồi lì trên sofa trong phòng, Matsuri bèn nhắm mắt, lắc đầu. Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên ai đó nắm lấy tay khiến Matsuri sửng sốt.

“Đi thôi Matsuri!”

“Hả? Đi đâu cơ?”

“Lên sân thượng, trên đó có không gian để các cosplayer tụ tập.”

“Matsuri ơi, đi thôi.”

Chẳng biết từ khi nào, hàng người dài dằng dặc và đông truyện tranh xếp cao như núi đã biến mất. Cô cảm thấy mình vừa được chứng kiến sức mạnh của Sanae, một cô gái luôn nhiệt huyết tiến bước trên con đường otaku, chưa từng hoài nghi hay do dự.

Sanae kéo Matsuri đứng dậy. Chiếc ghế xếp theo đó rung lên, kêu lạch cạch.

“Matsuri sẽ lại kinh ngạc cho xem!”

Sanae quay đầu cười với cô. Matsuri ngập ngừng đáp lại, trái tim cô bắt đầu đập thình thịch trong lồng ngực. Cô nắm chặt tay Sanae. Cô ấy quay lại lần nữa, mỉm cười và siết chặt tay cô.

Khi tới được nơi ánh sáng rực rỡ ấy, Matsuri cảm thấy bản thân như được giải phóng, tựa hồ đây là lần đầu tiên cô tự mình hít thở. Như thế cuối cùng cô cũng đã tìm thấy vùng đất của riêng mình.

Cảm giác “vui vẻ” chính là thế này đây. Được làm việc mình muốn và không bị tác động bởi ý kiến của bất kỳ ai.

Có thể bật cười vì những việc giản đơn. Bởi nụ cười vô cùng quan trọng. Niềm vui chính là nền tảng của cuộc sống.

Chỉ những ai có thể tận hưởng cuộc đời mình trọn vẹn mới là người chiến thắng.

4.

Ba tháng sau sự kiện bước ngoặt ấy.

Cũng là ba tháng Matsuri thực hiện cuộc cách mạng bản thân. Nếu bỏ qua quá trình, chỉ nói về kết quả, thì Matsuri đã cầm bút trở lại. Thứ kích thích tâm hồn Matsuri là cosplay, nhưng chính Sanae, người chưa từng lãng quên những bức tranh của Matsuri ngày xưa, mới là động lực khiến cô cầm bút vẽ.

“Tớ thực sự chẳng muốn vẽ chút nào.”

“Thôi mà, cậu thử vẽ một trang thôi. Nếu đạt, tớ sẽ “thăng chức” cho cậu lên làm trợ lý của tớ. Khi đó cậu sẽ không sợ đầu óc bị lăm chằm nữa đâu.”

Sanae bắt đầu ghé chơi nhà Matsuri thường xuyên và mang tập giấy vẽ tới phòng Matsuri.

“Tớ sẽ vẽ cùng cậu.”

“Sanae là họa sĩ truyện tranh à? Giấc mơ của cậu thành hiện thực rồi sao?”

“Hả? Không, không phải họa sĩ truyện tranh. Tớ chỉ là một tác giả không chuyên với khả năng kém cỏi thôi. Nhưng dù sao việc vẽ truyện tranh cũng giúp tớ đủ sống nên tớ không đi làm.”

“Mẹ cậu không mắng à? Bác ấy cho phép cậu làm otaku ư?”

“Không, mẹ tớ chẳng dǎ động gì tới chuyện này. Không hẳn là cho phép, mà là mặc kệ thì đúng hơn. Mẹ còn đang mải say mê với sở thích của mình nên không quan tâm đâu.”

“Sở thích ư? Mẹ cậu theo học các lớp văn hóa à?”

“Ừ. Mẹ tớ tham gia lớp học nhảy và làm bánh truyền thống. Ngoài ra còn có bơi và cưỡi ngựa nữa. Thỉnh thoảng mẹ tớ cũng chơi bóng quần thì phải.”

“Trời. Bác gái ngầu quá!”

Sanae gượng cười vẻ chán nản.

“Nhưng bố tớ thì thật sự đáng thương. Lúc nào cũng bị bỏ lại một mình. Bố mẹ cậu thường cùng nhau đi leo núi đúng không? Tớ nhớ hồi cấp hai từng nghe cậu kể vậy, giờ bố mẹ cậu còn đi leo núi nữa không? Có lẽ chính vì vậy nên chị cậu mới tên là Kikyo, còn cậu là Matsuri^[4] đấy. Đạo đó tớ thấy tên chị em cậu thật lãng mạn.”

“Gần đây bố mẹ tớ không đi nữa... Cậu thấy đấy, vì tớ không thể đi cùng được.”

“À... ừ nhỉ...”

“Tớ có hỏi qua ý kiến bác sĩ rồi. Vì những chuyến leo núi hằng năm gần như là ngày hội của gia đình tớ ấy. Nhưng bác sĩ bảo tớ không được vận động mạnh.”

Lần này tới lượt Matsuri cười gượng. Đây chính là chủ đề mà mỗi khi nhắc tới cô luôn ép mình phải mỉm cười, để không khí bớt nặng nề.

“À phải rồi. Matsuri đi sự kiện được không? Bữa trước tớ kéo cậu đi khắp nơi, cậu có mệt không đấy?”

“Mới chừng đó thì không sao đâu. Xin lỗi vì tớ không thể dọn dẹp sách và di chuyển đồ đạc cùng các cậu. Từ đầu tới cuối tớ chẳng làm được gì có ích nhĩ.”

“Không phải vậy đâu. Chỉ cần có Matsuri ở đó là tớ vui lắm rồi. Cậu đừng lo, tớ khỏe như siêu nhân ấy.”

Sanae cười to, Matsuri cũng mỉm cười.

Trong lúc nói chuyện, ngòi bút của họ vẫn chậm rãi lướt trên giấy. Matsuri vẽ lại vỏ bìa đĩa DVD xếp thành chồng bên cạnh. Khởi nói cũng biết Sanae thích bức tranh đến thế nào. Hôm sau, Sanae nhắn tin nói cô ấy đã dùng phần mềm máy tính tô màu cho bức tranh đó và đăng lên trang web cá nhân. Sau khi đọc tin nhắn đầy hình trái tim, Matsuri liền vào mạng. Cô gượng cười mở trang web của Sanae, thấy bức tranh của mình đã được tô điểm những màu sắc rực rỡ.

Việc đó thực sự đã trở thành động lực cho Matsuri. Ngoài ra còn có một thứ khiến cô cảm động, đó là những bình luận trên trang web dành cho bức tranh. Tất cả đều là những lời khen giản dị, nhưng câu chữ của những người xa lạ đó vẫn thật ý nghĩa với cô. Khoảnh khắc ấy, cô có cảm giác như có ai đó đang kéo mình vào thế giới mạng và “đón nhận” cô vậy. Sau khi xuất viện, Matsuri chẳng có nơi nào để đi cả. Nhưng giờ, cô đã tìm thấy một nơi mình thuộc về.

Không mất nhiều thời gian để Matsuri hòa mình vào nơi đã giúp cô nhớ lại cảm giác được đón nhận ấy, và Sanae bắt đầu đăng vài trang truyện tranh cô vẽ lên trang web của cô ấy, cứ như vậy một năm thắm thoát đã trôi qua.

Được Sanae và Tsukino khuyến khích tự vẽ tác phẩm riêng, mùa xuân năm ấy cũng là lần đầu tiên Matsuri hoàn thành một cuốn truyện tranh.

Lần đầu cầm bút vẽ, một cảm giác kỳ lạ chợt ủa tới. Sức mạnh trong cô bắt đầu dâng trào, đầu óc thông suốt, ăn uống cũng thấy ngon miệng hơn. Từ ngày phát bệnh, trong cơ thể cô luôn có chỗ nào đó không ổn, suy nghĩ

thì luôn bị bao phủ bởi màn sương mù tiêu cực, càng cố gắng ăn uống đúng lượng nước và lượng muối quy định, cô càng thấy nhạt nhẽo.

Vậy mà khi vẽ trở lại, tất cả những vấn đề đó đều đã bị thổi bay. Cảm giác như cô đang được trở về là chính mình trước khi cô phát bệnh. Thế nên cô cứ say sưa vẽ. Những ý tưởng không bao giờ cạn kiệt, mà cô thì dư dả thời gian rảnh rỗi.

Cảm giác hưng khởi khi lướt ngòi bút trên giấy đã giúp cô tìm lại được hy vọng. Thậm chí cô còn tập trung vẽ tới quên ăn quên ngủ. Phải đến khi ngừng tay, trở về với thế giới thực, cơn đói bụng mới khiến cô nhớ ra vị ngon của bữa ăn mà cơ thể đang khao khát. Cũng chỉ những lúc vẽ tranh, tâm trí và cơ thể cô mới quên đi bệnh tật.

Sau khi tập truyện cô vẽ được in ra, Sanae và Tsukino - những cô bạn ngày đêm chờ đợi tác phẩm của cô - vui sướng reo lên.

“Tác phẩm này của Matsuri nhất định sẽ bán rất chạy đấy!”

“Thật á?”

“Ừ. Không thể tưởng tượng rằng đây là tác phẩm đầu tay của ai đó! Tranh vẽ rất đẹp, kỹ thuật sắp xếp khung tranh cũng rất khéo!”

“Chỗ đó là nhờ Himeka chỉ cho tớ đấy... Tớ cũng tham khảo tác phẩm của Tsukino nữa.”

“Dù thế thì cậu vẫn quá giỏi! Hèn gì Himeka muốn làm việc cùng cậu đến thế.”

Tsukino nói với vẻ hào hứng. Mắt nhìn của Tsukino thật chính xác, trong sự kiện đầu tiên tác phẩm tự sáng tác của Matsuri đã tới tay rất nhiều người, và sau khoảng ba lần tham gia sự kiện, số truyện đó đã bán hết lúc nào không hay.

Cứ như vậy, Matsuri dần trở thành gương mặt thường xuyên tham gia sự kiện, thậm chí còn mở một trang web đăng tải tranh vẽ. Matsuri đã tìm thấy nơi mình thuộc về. Và tuyệt thay, nơi đó vẫn gắn kết chặt chẽ với thế giới thực của cô.

Buổi sáng của cô bắt đầu bằng việc kiểm tra mail. Cô đọc mail của những người nêu cảm tưởng về những bức vẽ hoặc hình cosplay được đăng trên trang web rồi viết thư trả lời. Sau đó cô sẽ miệt mài vẽ những bức tranh mới, tô màu chúng để đăng. Vì sợ cô vất vả, chị Kikyo đã nấu sẵn cơm cho cô từ sáng trong lúc làm cơm hộp cho mình và bố. Gần đây, cô nhận ra bữa ăn khi đói là ngon nhất trên đời. Hồi ở bệnh viện, dù cô đói hay không, thức ăn vẫn được mang đến theo đúng giờ quy định. Mà đồ ăn trong viện thì vốn rất nhạt, không thể gọi là ngon.

Buổi chiều, cô chăm chỉ làm trang phục cosplay cho sự kiện tiếp theo. Biết cô thường dùng máy may nên thỉnh thoảng mẹ cũng nhờ cô cắt ngăn gấu váy hoặc sửa lại chiếc áo đã lâu không mặc. Mỗi lần được cô làm cho những món đồ hợp sở thích, mẹ cô đều rất vui. Trước đây “Cảm ơn” gần như là câu nói độc quyền của Matsuri, vậy mà giờ cô lại được nghe người khác nói câu ấy với mình. “Cảm ơn con, Matsuri! Mẹ sẽ mặc nó trong buổi họp lớp sắp tới.” Thấy mẹ hồ hởi nói vậy, cô rất vui.

Chiều tối cô sẽ chuẩn bị bữa tối cho gia đình, sau đó bắt đầu vẽ truyện tranh. Cuộc sống hằng ngày diễn ra theo thói quen và có lịch trình cụ thể. Giờ thì cô không còn phải nghĩ “Hôm nay mình sẽ làm gì đây” mỗi sáng thức dậy nữa. Những ngày trống rỗng và trắng xóa thuở trước giờ đây đã rục rờ sắc màu.

Một năm sau đó.

“Tranh của Matsuri càng lúc càng đẹp nhỉ.”

“Thế à? Cảm ơn cậu.”

“Nếu không ngại, sao cậu không vẽ truyện với nhân vật và cốt truyện do cậu sáng tạo ra^[5]? Chị biên tập của tớ có vẻ hứng thú với tranh Matsuri vẽ đấy.”

Tsukino - người cũng đang vẽ truyện nguyên bản - vừa uống coca vừa nói. Trong số những tác giả vẽ truyện phóng tác, có nhiều người ở trình độ bán chuyên và một số là tác giả truyện tranh chuyên nghiệp, có tác phẩm được nhà xuất bản phát hành thành quyển riêng.

“Truyện nguyên bản ư?” Matsuri ngạc nhiên hỏi lại.

“Nhưng Tsukino à, sáng tác truyện nguyên bản không phải rất khó sao?”

“Một người có năng lực sẽ không nói vậy đâu!”

Tsukino phản đối lời của Sanae. Sanae bực bội không nói nữa, miệng ngậm ống hút. Thay vào đó, Tsukino nhào người về phía trước, nói: “Sao cậu không thử xem? Tớ nghĩ nếu là Matsuri thì chắc chắn sẽ làm được.”

“Vẽ truyện nguyên bản... Nghĩa là trở thành họa sĩ truyện tranh chuyên nghiệp ư...?”

“Ừ, kiểu vậy. Vì cậu sẽ kiếm sống bằng truyện tranh mà. Có rất nhiều tác giả truyện tranh ăn khách đi lên từ việc vẽ phóng tác đấy.”

“Ừm, tớ sẽ nghĩ về việc này.”

“Vậy khi nào có bản thảo thì cho tớ xem nhé?”

“Tsukino đang vẽ truyện tranh thiếu nữ nhỉ? Liệu tớ có nên vẽ một truyện bình thường về tình yêu của các em học sinh trung học không?”

“Chà, bình thường thì không được. Tụi trẻ bây giờ không thỏa mãn với những cốt truyện bình thường nữa đâu.”

“Đúng thế. Thời tụi mình sẽ dừng lại ở cảnh hôn, nhưng lũ trẻ bây giờ bạo dạn hơn nhiều.”

“Ồ...”

“Nhưng nếu có thể ra mắt được thì sẽ rất tuyệt phải không nào?”

Trước câu nói của Tsukino, trái tim Maturi như bị ai bóp chặt.

“Chị phụ trách của tớ rất lắm điều, tớ muốn được tự do vẽ theo cách tớ thích cơ. Nghe theo chị ấy mệt lắm.”

“Sanae từng vẽ cho nhà xuất bản rồi à?”

“Ừ, tớ từng cộng tác một thời gian. Tớ cũng thích truyện của mình được xuất bản thành sách mà. Bán truyện mình vẽ với tư cách truyện của tác giả không chuyên rất vui, nhưng những tác phẩm gán mác chuyên nghiệp thì rất khắt khe. Các yêu cầu dành cho tác phẩm cũng vô cùng nghiêm ngặt. Maturi cứ vẽ thoải mái, đừng quá gồng mình, coi như làm thử lấy kinh nghiệm đã. Nếu ảnh hưởng tới sức khỏe thì không đùa được đâu đấy.”

“Ừ, tớ nhớ rồi.”

Cô ngoan ngoãn đáp lại, nhưng trước mắt đã hiện hai chữ “ra mắt” to đùng. Chia tay hai người bạn, cô rẽ vào hiệu sách cũ, mua một chồng truyện tranh thiếu nữ nổi tiếng, tạp chí thời trang lấy đối tượng là học sinh trung học, tiểu thuyết tình yêu từng là thánh kinh của các học sinh một thời, thậm chí còn mua cả những cuốn sách dạy cách yêu đương với tiêu đề *Mười bí quyết để tỏ tình thành công*, *Hai mươi điều kiện cần có để trở thành một phụ nữ được yêu chiều nữa*.

Cô đã hai mươi tư tuổi. Mỗi sáng đi làm, chị cô đều nói “Làm gì có ai nhốt mình trong phòng làm việc điên cuồng như em chứ”, nhưng cô chẳng để tâm.

Đang ở trong phòng, chợt cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Dạ.”

Chị Kikyo bước vào. “Em đang làm gì thế Maturi? Hôm nay không làm việc trên máy tính hả.Ồ, truyện tranh thời nay dễ thương thế.”

“Vâng. Tranh vẽ đẹp quá chị nhỉ.”

“Matsuri cũng vẽ những thứ như thế này à? Em đang tô màu bằng máy tính đấy hả? Từ xưa Matsuri đã giỏi vẽ những bức tranh kiểu này rồi nhỉ.”

“Thế ạ?”

“Bức tranh em vẽ giới thiệu lớp trong cuốn album ảnh tốt nghiệp ấy, rất đẹp. Nét mặt giáo viên chủ nhiệm cũng rất giống.”

“Tranh hồi nào vậy chị?”

“Hồi tiểu học.”

“Chị nhớ rõ thế.”

Kikyo bật cười vì nhớ lại chuyện cũ, còn Matsuri thì cười gượng.

“Nhưng chị nghĩ việc Matsuri có một thứ gì đó dễ say mê là rất tốt. Em còn vẽ tranh sơn dầu không? Tranh tĩnh vật thì sao?”

“Dạ không, khi nào có hứng em sẽ vẽ. Dạo này toàn tô màu trên máy tính làm em quên cảm giác cầm cọ vẽ mất rồi.”

“Thế à? Matsuri đúng là có hoa tay. Mẹ bảo em may vá rất khéo, lại hay giúp mẹ nấu nướng nữa. Món oden hôm nay cũng rất ngon.”

“Cảm ơn chị. Chị thích ăn món gì thì bảo em nấu nhé.”

“Ừm... À, gần đây trời lạnh hơn rồi, em đừng đi siêu thị nhiều. Bác sĩ bảo em không nên tới chỗ đông người mà. Nếu em bị lây cúm từ ai thì nguy.”

“Ở siêu thị có đông người đâu chị.”

Matsuri cười cười. Nhưng Kikyo vẫn lặp lại “Không được” với vẻ mặt nghiêm túc.

“Phòng tắm trống rồi đấy, em vào đi. Ngâm người thả lỏng nhé.”

“Vâng, cảm ơn chị ạ.”

Chị Kikyo ra khỏi phòng. Matsuri nhìn cánh cửa đã được đóng lại một lúc rồi lại dán mắt vào đồng truyện tranh thiếu nữ. Nếu truyện của cô được xuất bản, có lẽ cô sẽ kiếm được tiền. Khi đó chắc chị Kikyo sẽ vui lắm. Bố mẹ cô chắc cũng sẽ khen cô thật giỏi giang.

Matsuri ngồi xuống bàn, đưa bút trên giấy nhanh thoăn thoắt như thể đang bị ai thúc giục.

Một năm bận rộn sắp khép lại, Matsuri được Tsukino dẫn tới nhà xuất bản và giới thiệu với người phụ trách của mình, bạn biên tập viên trực tuổi Matsuri vui vẻ nhận lấy tập bản thảo từ cô.

Có lẽ vì biết vẽ truyện tranh vất vả thế nào nên sau khi rời khỏi nhà xuất bản, Tsukino liền vỗ về an ủi Matsuri.

“Chà, thời gian vừa qua cậu đã vất vả rồi.”

“Cảm ơn cậu đã dẫn tớ tới đây.”

“Xin lỗi cậu nhé Matsuri. Tớ bảo sẽ xem trước bản thảo giúp cậu, nhưng rốt cuộc lại chẳng có thời gian để cho cậu nhiều lời khuyên.”

“Không sao đâu, cậu cũng tới hạn nộp tác phẩm, bạn là phải mà. Hơn nữa, lời khuyên cậu cho tớ đúng là chuyên nghiệp, tớ đã học hỏi được rất nhiều đấy.”

“Thật á? Vậy thì tớ yên tâm rồi.”

Họ bước vào một quán cà phê, Tsukino cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống rồi cười thân thiện.

“Matsuri thực sự đã cố gắng nhiều rồi.”

“Cậu thấy thế ư...”

“Ừ. Mà sức khỏe của cậu ổn không? Cậu không thức trắng đêm để hoàn thành tác phẩm đấy chứ?”

“Không sao. Tớ rảnh mà. À, nhưng tớ đang bị đảo ngược ngày đêm rồi thì phải.”

“Vậy tối nay cậu phải đi ngủ đúng giờ đấy! Nếu không cậu không thể tham gia sự kiện tiếp theo đâu.”

“Ừ, tớ sẽ làm vậy.”

“Matsuri ơi.”

“Ơi?”

“Tớ mong kết quả của cậu sẽ thật tốt.” Tsukino một tay khuấy tách trà bí đao, tay còn lại chống cằm, nhìn cô mỉm cười nói.

Cô gái này thật tốt bụng, Matsuri nghĩ. Vừa dịu dàng, ấm áp, lại luôn chăm sóc chu đáo cho người khác. Bất giác cô cảm nhận rất rõ tình bạn giữa hai người.

Bước sang năm mới, khi cuộc sống thường nhật đã trở lại sau những ngày lễ tết, biên tập viên của nhà xuất bản gọi điện tới cho cô. Cuộc gọi khá ngắn gọn, với ngôn từ lịch sự và chuẩn xác, anh biên tập viên thông báo rằng tác phẩm của cô sẽ không được xuất bản. Matsuri đáp lại anh bằng giọng điệu vui vẻ, song sau khi cúp máy, cô chợt hiểu ra nét vẽ trong tác phẩm của mình không có cá tính, cốt truyện thì quá đổi bình thường, nói thẳng ra chẳng thú vị chút nào. Cô quăng mình vào giữa núi đệm ngồi, lòng nghĩ cuộc đời mình chỉ toàn là thất bại. Những giọt lệ trĩu nặng tự nhiên trào lên khóe mắt. Niềm hy vọng trong phút chốc đã bị đập vỡ, biến thành tuyệt vọng.

Thứ cô muốn là một nơi cô có thể tự hào thể hiện với xã hội rằng “Tôi đang ở đây này”. Cô không muốn chỉ đứng bên đường nhìn dòng xe cộ qua lại nữa, mà muốn được thực sự bước xuống con đường ấy, dù chỉ một lần thôi cũng được.

Nhận ra bản thân đã vẽ tranh với một mong muốn không đúng đắn và thái độ khoe mẽ như kẻ ngốc, cô càng buồn hơn.

Cô đang ở đây. Cô vẫn luôn ở đây mà.

Ngày hôm sau, bản thảo truyện tranh của cô được gửi trả về bằng đường chuyển phát nhanh, Matsuri vừa khóc vừa xé chúng. Dù có trút nỗi tuyệt vọng lên đồ vật cũng chẳng giải quyết được gì, ngược lại càng khiến trái tim cô thêm trống rỗng.

Dù rằng trước đây tôi từng bảo không muốn giống người khác, nhưng giờ nếu khác họ, tôi lại thấy rất bất an. Nếu không giống mọi người, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi muốn trở thành một con người có thể tự hào bước đi trên con đường khác mọi người.

Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Mạnh mẽ hơn.

Tới mức ngay cả trái tim cũng cứng lại.

5.

T ựa như một ngọn đuốc đã cháy hết, Matsuri không còn động tới bút vẽ nữa.

Ngay cả xem hoạt hình giờ cô cũng lơ đãng, ăn gì cũng không thấy ngon miệng, buổi sáng thức giấc thường mơ hồ nghĩ ngợi hôm nay nên làm gì, nếu không nghĩ ra, cô sẽ nằm mãi trên giường không dậy. Chiếc đồng hồ cát vẫn đang chảy, nhưng cô không có ý định thay đổi những ngày sống lãng phí như vậy.

Bước vào đợt nghỉ Tuần lễ vàng, một người bạn thời cao đẳng nhắn tin rủ cô đi tụ tập ăn uống. Miya, cô bạn lấy chồng sớm nhất trong nhóm, đã cùng chồng mở quán nhậu, nên nhóm nhân cơ hội tụ tập luôn.

“Ôi, Matsuri đây rồi! Cậu khỏe không?”

Thấy cô bước vào cửa hàng, nhóm bạn tụ tập trong góc quán liền đưa tay vẫy chào Matsuri. Nền gạch của quán có họa tiết kẻ caro, giấy dán tường màu tím và những chiếc ghế màu sắc sặc sỡ, sự kết hợp này khiến cô nhớ tới bộ phim Mỹ kỳ quái. Bụng vừa nghĩ không gian kiểu này sẽ làm mình không còn cảm giác muốn ăn mất, cô vừa đưa hộp sô cô la cao cấp do chị Kikyo chuẩn bị cho chồng của bạn rồi ngồi xuống cùng mọi người.

“Chào cậu Matsuri!”

“Lâu lắm mới gặp. Tớ nhớ cậu lắm đó.”

“Tớ cũng thế!”

“Xin lỗi vì tớ không thường xuyên tới chơi với cậu được. Nếu rủ cậu sau khi tan làm thì trễ quá. Bố cậu chắc sẽ lo lắng lắm.”

“Không đâu. Bố tớ thường cho phép tớ làm những điều mình muốn, không can thiệp gì đâu.”

Ai mượn cậu tới chơi với tôi chứ? Tôi là trẻ con chắc. Trong lòng Matsuri thầm nghĩ.

“Matsuri ơi, cậu uống gì? À, cậu không uống được đồ có cồn nhĩ.”

“Nhưng mà thật vui khi thấy Matsuri khỏe lại thế này đấy.”

“Matsuri ơi, cậu ăn nhiều vào nhé! Ăn cơm anh Ryo nhà tớ nấu, cậu sẽ khỏe hơn đấy.”

“Cảm ơn cậu.”

“Chúc mừng Miya và anh Ryo khai trương quán nhé!”

Trên chiếc bàn hình tròn có bày cocktail và trà ô long. Những chiếc ly màu xanh dương, đỏ, vàng kim và nâu xếp chồng lên nhau. Màu sắc tươi sáng của chúng giống hệt những bộ quần áo mọi người đang mặc. Đã lâu cô không còn xem tạp chí thời trang, bộ đồ cô mặc hôm nay cũng chỉ là màu nâu giản dị, cứng đơ và thẳng đuột như một cốc nước lọc, chẳng nữ tính chút nào.

Sau màn cạn ly và đồ ăn được đưa lên là tiết mục hỏi thăm tình hình gần đây của mỗi người. Nao và Saori, hai cô bạn giờ vẫn chơi với nhau, đứng ra đưa đẩy câu chuyện. Công ty, bạn trai, công việc, nấu nướng, cocktail, “Anh Ryo ơi món này ngon quá”, câu chuyện của họ chỉ toàn xoay quanh những chủ đề như thế. Một lúc sau, đầu óc Matsuri cũng chẳng khác nào bơ. Nó đang tan chảy và bắt đầu cháy sém.

Matsuri không thể kể chuyện công ty hay chuyện bạn trai. Những món ăn cô đang ăn để giấu đi sự rảnh rỗi đều là những món đầy dầu mỡ, không

tốt cho sức khỏe, cô cũng không dám ăn nhiều vì lượng muối quy định trong chế độ ăn của cô rất ít. Cốc trà ô long khiến cơ thể đã lạnh vì điều hòa để mức thấp của cô càng lạnh hơn. Matsuri cầm chiếc cốc trên tay không rời.

Sự cách biệt giữa cô với nơi gọi là “xã hội” càng trở nên rõ nét.

“Hằng ngày Matsuri làm gì?”

Nao hỏi khi đã ngà ngà say. Bị mọi người chú ý, Matsuri trở nên lúng túng.

“Chuyện thăm khám thì sao?”

“Ừm, hai tháng tới tới bệnh viện một lần.”

“Thật tốt khi thấy cậu khỏe mạnh thế này.”

“Ừ, lúc này bệnh của tớ đang ổn định.”

“Tớ thật sự rất mừng vì Matsuri khỏe lại đấy.”

“Đúng là rất đáng mừng. Tạm thời, chỉ cần có thể ra ngoài tụ tập được thế này cũng là vui lắm rồi.”

“Tớ cũng nghĩ vậy. Tớ không muốn Matsuri bị bệnh chút nào đâu.”

“Matsuri phải là cô gái của lễ hội chứ. Ấn tượng về cậu trong buổi tiệc nhập học thật sự rất mạnh mẽ.”

“Phải rồi! Hôm đó mọi người đều ngưỡng ngùng xấu hổ, chỉ riêng Matsuri ngồi ăn rất tự nhiên, ngon lành.”

“Ừa, có chuyện đó à?”

“Ừ. Cậu còn rủ mọi người đi hát karaoke và lên sân khấu hát một bài của nhóm Kinki Kids đấy.”

“Đã vậy cậu còn bắt chước giống đến hoàn hảo nữa.”

“Nói thế thì Nao và Saori cũng say mê hát bài của Ayu còn gì.”

“Hồi đấy bọn mình trẻ thật đấy.”

“Ừ, chúng ta khi đó đều rất trẻ.”

Tất cả mọi người đều bật cười. Miya bê thức ăn lên, nói. “Trong buổi tiệc chào mừng sinh viên mới đó, tớ đã nghĩ mình rất muốn được làm bạn với Matsuri. Tớ nghĩ ở bên Matsuri nhất định sẽ rất vui.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ vậy. Vì mới quen mà cậu ấy đã rủ bọn mình đi karaoke mà.”

“Ừ. Đúng là ở cạnh Matsuri chẳng lúc nào chán cả.”

“Thế nên, ừm, tớ thấy buồn vì không thể tốt nghiệp cùng Matsuri. Nhưng thật may vì cậu đã khỏe lại. Thật lòng tớ vui lắm.”

Cô gật đầu cảm động trước câu nói của Saori và hồi tưởng lại lúc đó.

Nhớ lại khoảng thời gian sống thoi thóp với bao nhiêu máy móc, dây nhợ quấn quanh người, cô chợt thấy chỉ cần có mặt ở đây cũng là hạnh phúc rồi. Các bạn đang sống rục rờ như vậy, cô còn bất mãn điều gì đây?

Sao mình chỉ biết ngồi đây ghen tị với người khác thế này? Cảm thấy căm ghét bản thân vì điều đó, Matsuri uống một ngụm trà ô long. Cái lạnh từ cốc trà lan tỏa khắp thân thể của cô.

“Cảm ơn các cậu.”

Cô cười thật lớn. Được mọi người đối xử tốt như vậy, cô mới nhận ra sự xấu xí bên trong tâm hồn mình. Giờ đây, Matsuri không còn hồn nhiên bắt chuyện với bất kỳ ai như thời đó được nữa. Cả tinh thần lẫn sự hứng khởi để khuấy động không khí vui vẻ như trước cũng mất đi. Trong lòng cô lại thêm một vết đen.

“Nhắc tới karaoke mới nhớ, hôm trước sắp tớ rủ tớ đi karaoke đấy, ghê không. Ông ta đòi đi riêng hai người thôi. Các cậu nghĩ có nên kiện ông ta về tội quấy rối không?”

“Ồ, có những người như thế thật. Những ông già thường cố tìm cách đến gần các cô gái trẻ. Thật ghê tởm.”

“Những lúc như thế cậu hãy tới quán của tớ uống nhé. À, thi thoảng rủ cả bạn trai đến nữa nha.”

“Ừ, tớ sẽ đến. Chắc anh ấy sẽ vui lắm.”

“Tớ sẽ dẫn một anh mà tớ đang chờ trong công ty tới nhé. Nhờ cậu làm mấy món ngon ngon đó, Miya.”

Trước chủ đề mà Matsuri không thể tham gia này, cô chỉ đành siết chặt bàn tay rảnh rỗi trên đầu gối.

Về đến nhà, cô nhắn cho Miya một tin: “Hôm nay cảm ơn cậu đã tiếp đón nhé, buổi họp mặt hôm nay rất vui.” Phải tới một lúc sau, Miya mới gọi lại cho cô. Cô ấy hỏi cô những câu y hệt lúc chia tay nhau đã hỏi, rằng đồ ăn có ngon không, sức khỏe Matsuri thế nào. Matsuri cũng đáp y hệt như cô đã trả lời lúc đó.

“Tớ vừa nói chuyện với anh Ryo, hôm nào ba chúng mình uống riêng với nhau nhé?”

“Hả? À, đương nhiên là được rồi, nhưng có chuyện gì thế?”

“Anh Ryo bảo muốn giới thiệu cho cậu một người. Anh ấy muốn gặp cậu nói chuyện.”

Trong khoảnh khắc, cô cảm thấy một chút hy vọng nhen nhóm trong lòng, liệu đó có phải là minh chứng cho thấy cô vẫn là phụ nữ không nhỉ? Đúng lúc đó, hình ảnh người chồng của chị Reiko khóc nức nở trong bệnh viện chợt xẹt qua đầu cô.

“Thôi... không cần đâu.”

“Đừng như vậy Matsuri. Tớ không ép cậu gặp đâu mà. Cứ tới uống với bọn tớ rồi nói sau nhé.”

“Matsuri uống cùng bọn anh cho vui!”

Nghe thấy tiếng của Ryo ở đầu dây bên kia, không còn cách nào khác, Matsuri đành phải đồng ý.

Thời gian nằm viện, Matsuri có cảm giác mình sẽ không bao giờ thích ai nữa. Liệu có chàng trai nào chịu yêu một cô gái mắc bệnh chỉ sống được mười năm chứ? Kể cả có người thực lòng yêu thương cô bất chấp bệnh tình của cô đi chăng nữa, Matsuri vẫn thấy lạnh sống lưng khi nghĩ tới một ngày nào đó cô bỏ lại người ta một mình trên thế gian. Nếu vậy, cô sẽ sợ hãi cái chết mất.

Sau khi tắt máy, quả lắc trong trái tim cô cứ đưa qua đưa lại giữa một bên là tình yêu, một bên là hiện thực lạnh lẽo. *Ngốc thật, mình đã yêu đâu cơ chứ.* Dù tự mắng bản thân như vậy, nhưng lòng cô vẫn dao động giữa ý nghĩ mình không được phép yêu và khao khát được yêu.

Lúc này, Matsuri không sợ chết.

Vẫn có những chuyện khiến cô thấy vui vẻ, và mỗi lần tâm trạng không được tốt cô sẽ giả vờ không nghe không thấy để trốn tránh thực tại. Cô nghĩ nếu có thể dứt bỏ được trạng thái hiện tại, vậy thì chết cũng sao đâu chứ. Đương nhiên khiến gia đình mình đau khổ cô cũng nào có vui. Nhưng thực lòng, cô không thể chịu đựng thêm được nữa mối quan hệ chán ngán giữa mình với xã hội ngoài kia, cái xã hội mà cô đã không còn là một phần trong đó.

Cô sẽ không yêu. Nếu cầu mong hạnh phúc, há chẳng phải hiện tại cô quá bất hạnh hay sao?

Dẫu thế, con lắc vẫn đung đưa qua lại. Bên đôi tai chứa đầy âm thanh khó chịu ấy, âm sắc mang tên tình yêu vang lên thật trong trẻo.

Tôi của những ngày trước khi bị bệnh mới lấp lánh làm sao. Trong ký ức của mọi người, tôi là cô gái có thể làm được hết mọi việc.

Thực ra tôi chỉ là một con nhóc nhát gan, sợ bị so sánh với chị gái nên luôn cố gắng “diễn” một tính cách khác hẳn chị, từ đó chọn ra kiểu tính

cách được nhiều người hưởng ứng nhất. Thế nên tôi là lễ hội^[6]. Tôi là một sự kiện náo nhiệt, trái ngược với chị Kikyo nhẹ nhàng và sâu lắng. Khi buồn vẫn cười vang. Khổ sở cũng cười vang. Tôi dùng tiếng cười để gạt đi hiện thực rằng mình chỉ còn sống được mười năm nữa thôi.

Tôi biết mình không thể nào chống lại được số phận.

6.

Cuộc gọi tiếp theo của Miya là sau khi sự kiện mùa hè kết thúc.

Dù đã cố gắng hoàn thành một tác phẩm tạm tạm để bán ở sự kiện và vui vẻ cosplay, nhưng cô lúc nào cũng nghĩ tới câu nói của Miya, như thể một người bị mắc xương trong họng.

Matsuri đã hai mươi lăm tuổi. Cô nhẩm tính thời hạn sống của mình: *Mình phát bệnh năm hai mươi tuổi, nghĩa là mình còn năm năm nữa.*

Năm năm. Quãng thời gian còn lại này quá ngắn để bắt đầu việc gì đó, nhưng cũng quá dài để kết thúc điều gì đó.

Một tối khi quán nhậu của vợ chồng Miya đóng cửa, Matsuri được rủ tới một quán bar do Ryo đề xuất.

“Xin lỗi cậu nha Matsuri. Cửa hàng mới mở, chúng tớ chưa quen nên bận quá.”

“Lúc nào tớ cũng rảnh mà.”

“Sau khi nghe tớ rủ, chắc cậu bồn chồn lắm phải không? Anh Ryo và tớ cũng canh cánh trong lòng chuyện này suốt. Chúng tớ bảo nhau phải nhanh chóng thu xếp kéo Matsuri đợi lâu.”

Đó là một cửa hàng với ánh đèn mờ tối, tiếng nhạc rap của người da đen vang lên không hồi kết. Chưa gì đã phải nghe một câu chàm nọc như vậy, nhưng rồi cô bỏ qua, họ chạm cốc với chỗ đồ uống vừa được nhân viên quán bưng tới. Để không cảm thấy quá thua kém so với Miya, cô đã mua

quần áo mới. Một chiếc váy ren hai dây thịnh hành trong mùa hè năm nay và đôi giày gót nhọn. Cô cũng đi sơn móng tay móng chân kỹ lưỡng. Tóc được vấn gọn gàng, mắt đánh phấn ngọc trai phù hợp với mùa hè.

Lúc ra khỏi nhà về ngoài của cô rất hoàn hảo, vậy mà sau khi đi xe điện rồi đi bộ trên đường, tới nơi thì lớp trang điểm đó đã nhạt nhòa hết cả. Chủ đề về quán nhậu của họ, về thời hai người họ mới quen nhau cứ kéo dài mãi. Đúng lúc cô phát ngán vì câu chuyện dài dòng khoe mẽ của Miya thì nhân viên quán tới dọn đĩa và cốc đã dùng xong, đồng thời hỏi họ gọi món gì tiếp theo. Dường như việc bị cắt ngang giúp Miya sức nhớ ra, cô ấy liền chuyển chủ đề sang Matsuri.

“À, chúng tớ muốn giới thiệu một người cho cậu, giờ Matsuri đang không hẹn hò với ai nhỉ?”

“Ừ, đúng vậy...”

“Cậu chia tay bạn trai bao lâu rồi?”

Trong lòng cô mĩa mai nghĩ, ý của Miya hẳn là “Đã bao lâu kể từ lần cuối cậu ngủ với người khác rồi” đúng không? Nhìn cô có vẻ thiếu thốn chuyện đó lắm sao? Thật lòng cô muốn lấy ngay gương ra soi xem mặt mũi mình lúc này như thế nào.

“Ừm... hình như là từ mùa xuân năm tớ hai mươi tuổi. Vì mùa hè năm đó tớ nhập viện mà...”

“À, đúng rồi! Đợt đi ngắm hoa anh đào vào mùa xuân anh ấy vẫn đi cùng nhỉ. Anh Ryo còn nhớ anh ấy không?”

“Anh nhớ mang máng... Hình như anh và cậu ta không hợp nhau lắm...”

“Đúng rồi. Trên đường về anh còn kể sở thích âm nhạc của hai người không giống nhau mà.”

“Anh nhớ ra rồi! Đúng là cậu ta nói chuyện chẳng hợp với anh chút nào. Ừm... vậy là khoảng năm năm rồi nhỉ.”

Ryo vô tư gập ngón tay xuống để đếm. Lòng mày anh ta nhúu lại, tỏ vẻ thương hại Matsuri. Điều này khiến cho Matsuri càng thêm bức bối hơn.

“Anh ơi. Cho tôi thêm trà ô long.”

Cô gọi nhân viên quán, cảm thấy mình thật ngốc vì đã cố uống cốc nước có ga - thứ trước giờ không phải là sở thích của cô. Chỉ vì nhìn qua thấy màu nó đẹp đẹp, đến khi uống mới nhận ra đó là Moscow mule, bất giác cô cảm thấy bản thân thật thảm hại vì cứ cố thể hiện.

“Người anh muốn giới thiệu là một cậu em khóa dưới ở trường đại học. Chính cậu ấy đã thiết kế nội thất cho quán của anh đấy.”

“Thiết kế quán nhà tớ giống câu lạc bộ mà hồi cao đẳng tớ với Matsuri hay tới ấy. Thời đó tớ đã quyết định sau này khi mở quán, tớ sẽ trang trí y như thế.”

“Thế à.”

Miya đã thực hiện được ước mơ của bản thân. Tuy kiểu trang trí đó không phù hợp với một quán ăn chút nào, nhưng khi hiểu ra đó là ước mơ đã thành hiện thực của Miya, một cảm giác trống rỗng hụt hẫng chợt bủa vây lấy cô. Tiếng nhạc rap nặng nề, trầm thấp như đang vọng lên từ nền đất. Đưa cốc trà ô long lên miệng, cô lại cảm nhận được hương vị của thất bại.

“Anh ấy tên là Ando, kém anh Ryo hai tuổi, giờ hai mươi chín. Anh ấy làm ở một văn phòng thiết kế, nói chuyện thì thấy vui vẻ và tốt tính lắm. Hồi thiết kế quán, anh ấy đã chiều theo mọi đòi hỏi của tớ. Chúng ta đi uống với anh ấy một hôm đi. Hay là cậu tới quán nhà tớ gặp anh ấy nhé?”

“Chuyện này...”

Khi câu chuyện trở nên chi tiết hơn, Matsuri không biết phải trả lời ra sao. Bởi chỉ mới chạm đầu ngón tay vào thứ “tình yêu” bồng bềnh, mơ hồ đó, cô đã cảm thấy lạnh lẽo, toàn thân co cứng lại. Người con trai tên Ando đó - người cô chưa từng gặp, chỉ mới hiện lên qua lời kể của Miya - đã trói

chặt trái tim Matsuri. Suy tưởng của cô thoáng chốc vụt tới khung cảnh năm năm sau, cô sẽ phải đau khổ đến thế nào.

“Cậu ta tốt lắm, nhưng lại mắc bệnh tim.”

“Bệnh tim à?”

Cô bất giác hỏi lại. Vị trà ô long trong miệng bỗng đắng hơn. Ryo chuyển sang ăn nem rán. Miya uống một ngụm bia Ryo đang uống dở. Sau khi cắn miếng nem giòn tan tạo thành tiếng rạo rạo vui tai, Ryo nói tiếp.

“Nghe nói từ nhỏ tim cậu ta đã yếu sẵn rồi. Cậu ta không thể vận động mạnh. Nhưng cơ thể Matsuri cũng ốm yếu phải không nào? Thế nên anh nghĩ hai đứa sẽ hợp nhau. Nếu là một cô gái khỏe mạnh bình thường, có lẽ cậu ta sẽ ngại ngần. Cậu ta là một anh chàng rất được, rất chăm chỉ làm việc. Còn về mặt tính cách, tuy cơ thể yếu ớt nhưng cậu ta không tỏ ra tự ti bao giờ. Nhưng những người như bọn anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được sự vất vả, khổ sở cậu ấy phải trải qua. Nếu ở bên Matsuri, anh nghĩ hai người sẽ có thể động viên, cổ vũ lẫn nhau mỗi khi nửa kia yếu đuối.”

Ryo nói với nhịp điệu như hòa cùng điệu nhạc trong quán, cuối mỗi câu đều lên giọng kèm một cái chau mày, vừa nói vừa nhai nem rán rau rầu.

Thấy bạn mình bị chồng nói những điều động chạm như vậy ngay trước mặt nhưng Miya lại chỉ để ý tới cốc bia cô ấy đã uống cạn của Ryo rồi khẽ đưa tay lên gọi nhân viên: “Anh ơi thêm bia nhé.”

Lúc đó, tràn ngập trong lòng Matsuri chỉ là nỗi tức giận. Máy lạnh trong phòng quá mạnh, lẽ ra đôi chân trần của cô đang lạnh ngắt rồi mới đứng, nhưng cô lại thấy đầu ngón tay ngón chân nóng bừng, tựa hồ máu trong khắp người cô đang sôi sục vậy.

“Matsuri à, anh Ando được đấy chứ? Cậu thấy thế nào?”

Để kìm nén cơn bốc đồng muốn ném cả cốc trà ô long uống dở vào anh ta, Matsuri liền vắt chân lại. Vậy mà nỗi tức giận trong cô vẫn bùng bùng

và để trấn áp nó, cô bèn khoanh cả hai tay.

Cô tưởng tượng trong đầu, nếu cô hất tung chiếc bàn họ đang ngồi và dùng đôi chân đi giày gót nhọn này đá bay anh ta thì tâm trạng sẽ thoải mái biết chừng nào. Nhưng có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không gặp lại Miya nữa, và mất đi những người bạn có thể hàn huyên về kỷ niệm vui vẻ thời cao đẳng. Thậm chí sẽ đánh mất tất cả hồi ức về thời cô cùng mọi người ca ngợi tự do.

Những phút giây sáng chói từng có trong đời càng trở nên quý giá và khiến ta buồn hơn, khi ta không thể có được chúng lần nữa.

“Cậu nói phải. Nhưng mà hiện tại tớ không nghĩ tới chuyện này được.”

“Cậu cứ rụt rè thế thì không có người yêu đâu.”

“Tớ biết.”

Matsuri nhún vai cười, Miya giận dỗi chu miệng lên. Sau khi đưa cốc bia lạnh lên miệng, Ryo liền hỏi một câu với vẻ mặt điềm nhiên:

“Vì em bị bệnh nên không có can đảm ư?”

“Hả? Là vậy sao Matsuri?”

“Không phải đâu. Tớ chỉ không có hứng thôi.”

Xiềng xích bệnh tật càng lúc càng trói chặt lấy cô, siết chặt toàn thân cô bằng sức mạnh như muốn giăng xé da thịt. Cơn đau khiến mặt Matsuri thiếu chút thì méo xệch, song cô vẫn cười thoải mái nói: “Xin lỗi cậu nhé. Khi nào có hứng thú, tớ sẽ nhờ cậu giới thiệu giúp. À, cốc của Miya cạn rồi kìa. Cậu gọi gì đó đi. Chúng ta có nên gọi thêm ít đồ ăn không?”

Gương mặt Miya phụng phịu. Matsuri đứng dậy đi vệ sinh, cô nhìn thấy Ryo đã dành Miya đang giận dỗi giậm chân dưới gầm bàn. “Đành vậy thôi em, Matsuri có bệnh mà.” Thấy miệng Ryo mấp máy lời đó, Matsuri liền quay lưng bước đi. Vào tới phòng vệ sinh, cô liền cắn chặt môi, nuốt xuống hàng nước mắt đang chực tuôn trào và hít một hơi thật sâu.

Một kẻ nhát gan sẽ không có dũng khí mà quát nạt người khác. Từ khi còn nhỏ, dù trong hoàn cảnh nào, cuối cùng cô vẫn sẽ cười rồi nuốt xuống mọi tức giận và nước mắt. Cô khác với chị gái, người chẳng phải làm gì cũng vẫn được mọi người yêu quý. Thế nên Matsuri luôn chọn cách cười. Dần dần, sau một thời gian dài chỉ chăm chăm làm sao để bản thân không bị ghét, cô chỉ còn biết dùng giọng điệu ôn hòa mà tranh cãi.

Ra khỏi buồng vệ sinh, đứng soi mình trước chiếc gương ở bồn rửa, cô tô lại son thật đẹp rồi điều chỉnh hơi thở. Sau khi trở ra, cô tiếp tục nghe câu chuyện lê thê về quán nhậu, về tình hình gần đây của họ rồi rời khỏi quán. Ba người cùng đi bộ, trò chuyện rằng khu phố này còn nóng như lò than thế này, không biết ngày mai thời tiết ra sao, rồi họ chia tay ở nhà ga.

Matsuri cười. Với cô, nụ cười là cách bảo vệ bản thân tuyệt vời nhất. Để mọi người không ghét mình. Để không ai biết cảm xúc thật của mình.

Bước xuống ga tàu gần nhà nhất, nhưng Matsuri lại không về ngay, bởi cô cần xử lý cơn giận dữ đang cuộn trào trong lòng trước khi trút nó lên ai đó trong gia đình.

Vừa bước vào một quán nhậu ở khu mua sắm trước ga, cô đã gọi bia mà không chút lưỡng lự. Lâu lắm rồi mới uống bia, hương vị tươi mới của nó lấn át vị đắng trước kia cô từng ghét, giúp làm dịu cổ họng đang khát khô của cô. Ở đây cô không cần quan tâm tới hình ảnh của mình trong mắt người xung quanh, và lại tìm thấy mọi vị khách đều đã say xỉn rồi, sẽ chẳng có ai nhìn cô cả.

Cô phải tuân thủ chế độ ăn uống rất nghiêm ngặt để giảm bớt gánh nặng cho phổi và tim. Dù ăn ở nhà hay bên ngoài, Matsuri vẫn luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân. Nhưng lúc này cô không để tâm nữa, cô gọi tất cả những món mình thích và ăn hết những món ấy. “Cuối cùng cũng được ăn thỏa thích những món mình muốn.” Cô vừa tự cười nhạo bản thân vì chỉ có thể

nghĩ ra cách đó để giải tỏa stress, vừa nhồm nhoàm ăn số đồ ăn bày la liệt trên bàn.

Khoảnh khắc đưa miếng đậu chiên vào miệng, một thứ chua chua đắng đắng cuộn lên từ họng cô.

Cô vội vã chạy vào toilet, cứ thế nôn ra những thứ có trong dạ dày. Trái tim cô đập mạnh đến mức tưởng như sắp vỡ, cô dần mất ý thức. Nước mắt, nước mũi cùng bãi nôn đồng loạt tuôn trào, Matsuri vừa khóc vừa ôm lấy bồn cầu.

Sau khi đã nôn hết mọi thứ, cô không đứng dậy ngay mà vẫn ôm bồn cầu, đầu ngả ra. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh đèn mờ mờ đục đục. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má rồi lã chã rơi xuống. Thật tệ khi nơi cô có thể thoải mái khóc lại là toilet của quán rượu.

Cô lấy tay lau đi khóe miệng bắn thiu của mình, bật khóc thành tiếng. Tiếng khóc nức nở như trẻ con của cô vang vọng khắp toilet. Cầm hận đôi giày cao gót khiến đôi chân mỏi nhừ, cô tháo nốt chiếc giày còn lại rồi ném đi.

Người con gái bị sự đáng thương của chính mình đè nát còn bắn thiu hơn cả những bãi nôn.

Hôm sau, Matsuri cắt tóc ngắn đi một chút và tỉa lại tóc. Cô vào một cửa hàng lớn trong vùng, mua thật nhiều vải theo màu cô yêu thích. Sau đó cô mua ngòi bút và screentone^[7], số tiền còn thừa cô mua một chiếc khuyên bạc. Hình ảnh chiếc khuyên rung rung bên dưới tai rất nổi bật nhờ mái tóc được cắt ngắn.

Về tới nhà, mọi người đều đi vắng, cô trải miếng vải ra phòng khách, rồi đặt tấm giấy rập của bộ đồ cosplay Tsukino đưa cho lên vải rồi cắt theo

viền giấy đỏ. Nguyên việc ấy cũng đã đủ hết ngày, cô cảm thấy mình đã xua đi được cảm giác thảm hại về bản thân ngày hôm qua.

Sau khi bị người khác coi thường, cô sẽ chiều chuộng bản thân mình triệt để. Cô sẽ mua những thứ mình muốn mua, làm những việc cô có thể tập trung làm. Và rồi, sau khi cắt vải xong, hình dáng bộ trang phục hiện ra khiến trái tim cô nhảy múa. Phải, trái tim cô có thể tái sinh nhờ cảm giác háo hức này.

Matsuri ướm miếng vải đã cắt lên vai mình, nhìn vào gương và cười mãn nguyện. Cô sẽ không yêu. Không hy vọng. Cô không được quên rằng mình phải sống cuộc đời thực, không phải là trong phim.

Tôi không sợ chết. Bởi dù có chuyện gì xảy ra, cuối cùng tôi vẫn sẽ chết thôi. Tôi sẽ chết.

Chuyện đó đã được quyết định rồi, thế nên tôi sẽ bình thản đón nhận.

7.

Mùa đông năm hai mươi lăm tuổi, căn bệnh của cô đã đi qua nửa quãng đường. Mọi người xung quanh thay đổi đến chóng mặt. Qua Giáng sinh, sang năm mới, tới gần dịp Lễ tình yêu, ai nấy đều rục rịch kết hôn như thể họ là những mắt xích dành cho nhau vậy.

Cô nghĩ bụng, cuối cùng chuyện phải đến đã đến. Cô sợ chuyện này nhất, nhưng đây là con đường không thể nào tránh khỏi. Từ giờ phút này, tất cả đều bắt đầu cuộc chạy đua hôn nhân. Miya, người nhanh chân nhất đã ẵm được giải nhất ngon lành, đang ngắm nhìn cảnh tượng đó với vẻ thích thú. Nụ cười trên môi Miya đầy ung dung nhàn nhã.

Kết hôn, mang bầu, những từ khóa đó xuất hiện ở khắp nơi quanh Matsuri. Hồi đi học, Matsuri rất khéo duy trì các mối quan hệ, cả nông lẫn sâu. Cũng vì thế mà số lượng “bom đạn” dội lên đầu cô không hề ít. Những người bạn muốn người khác chứng kiến hạnh phúc của họ liên tiếp gửi thư điện tử hoặc thiệp mời đến. Cô vớt tấm thiệp mời của người bạn cấp ba xuống nền nhà, rồi cũng ngã xuống theo.

Vừa lơ đãng nhìn trần nhà chẳng có chút thay đổi, cô vừa nhớ lại chuyện yêu đương từ trước tới nay của mình. Chỉ có một vòng xoáy những câu chuyện nhàm chán, không thể gây hứng thú cho người khác - giống như cuộc đời tẻ nhạt của cô - hiện lên trong đầu.

“Kết hôn ư...”

Chị Reiko phát bệnh khi gần ba mươi tuổi, khi đó chị đã kết hôn và cũng đã sinh con. Có lẽ chị rất may mắn khi sinh con trước khi bị phát bệnh. Bởi chị đã được trải qua khoảnh khắc kỳ diệu nhất của một người phụ nữ.

Đối với phụ nữ, ngoài việc kết hôn và sinh con, còn niềm hạnh phúc nào hơn thế nữa? Với Matsuri, một người đã trưởng thành nhưng không biết gì nhiều về xã hội, cô chẳng nghĩ ra lựa chọn nào khác.

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, cô đáp lại, Kikyo liền mở cửa bước vào phòng.

“Matsuri ơi, chị nói chuyện với em một chút được không?”

“Vâng, chị vào đi.”

Người đẹp thực sự sẽ càng mặn mà hơn sau tuổi ba mươi. Những sự giáo dục và kinh nghiệm tích lũy bên trong dần thể hiện ra nét mặt, từ trang điểm tới quần áo đều trở nên nền nã hơn. Kikyo giỏi chăm sóc da đến nỗi trên làn da trắng không một vết đồi mồi, mái tóc bóng bẩy tận chân tóc, đẹp hơn cả hồi hai mươi tuổi. Matsuri nghĩ sau này khi già đi, chị Kikyo sẽ là một cụ bà đẹp lão lắm.

Và trùng hợp thay, câu chuyện của Kikyo cũng cùng nội dung với những tấm thiệp mời cô để trên sàn nhà: Kikyo sẽ kết hôn.

Đó là khởi đầu cho chuỗi ngày bận rộn của gia đình Takabayashi.

Đương nhiên là chị Kikyo phải có người yêu rồi. Suzuoka - bạn trai Kikyo - là con nhà trâm anh thế phiệt, bản thân cũng tài giỏi. Trước đây mỗi lần tới bệnh viện thăm Matsuri, anh thường mua những đĩa CD mà anh đoán Matsuri sẽ thích, hễ sang mùa mới anh lại mua một đôi dép lê đi trong phòng bệnh gửi tặng cô.

Khi biết căn bệnh này có tính di truyền, thấy chỉ mình Matsuri bị bệnh, Kikyo rất suy sụp như thể bản thân có lỗi. Đối với Matsuri, người chưa bao

giờ nghỉ Kikyo có lỗi gì, tâm trạng tâm tối, trôi buộc bởi những suy nghĩ tự dằn vặt đó của Kikyo chính là biểu hiện của stress. Thế nên Matsuri thầm biết ơn Suzuoka vì anh đã luôn ở bên động viên Kikyo trong những ngày mặt mũi chị ấy nhìn như tận thế đến nơi.

Việc chuẩn bị cho lễ cưới của chị gái cô được tiến hành lần lượt từng mục một. Vì Suzuoka sắp chuyển công tác nên họ phải nhanh chóng cử hành lễ cưới.

Vừa nhìn chị Kikyo thử đi thử lại đồng váy cưới trước mắt, Matsuri vừa mỉm cười. Từ khi chuyện kết hôn của Kikyo được quyết định, Matsuri cười nhiều hơn trước kia.

“Matsuri ơi, em thấy cái này thế nào? Hay cái lúc này đẹp hơn?” Kikyo có vẻ khó nghĩ, trên người chị gái cô lúc này là một chiếc váy trắng tinh bông bênh.

“Dễ thương lắm. Bộ nào cũng hợp với chị. Hay là chị mặc hết luôn đi?”

“Hả? Thôi nào, nghiêm túc chọn cho chị đi.”

“Chị lấy bộ nào thích nhất ấy.”

“Không được. Chị muốn Matsuri chọn cho chị cơ. Nào, em ngắm kỹ chút đi.”

“Vâng.”

Kikyo thử tới chiếc váy thứ năm thì Suzuoka đến. Vì anh bận bàn giao công việc nên việc chuẩn bị lễ cưới hầu hết đều do Kikyo xử lý.

“Chào em, Matsuri.”

“A, anh Suzuoka! Ngày nghỉ mà anh vẫn phải đi làm à, vất vả quá. Chị Kikyo đang ở trong phòng thử đồ ạ.”

Suzuoka ngồi xuống sofa cạnh Matsuri, hai người trò chuyện với nhau, anh nói việc bàn giao sắp xong rồi, còn Matsuri thì bảo anh cứ để cô

giúp chuẩn bị đám cưới. Giữa chừng, Suzuoka xác nhận lại việc mẹ của Matsuri không đi cùng, rồi hỏi với vẻ bối rối:

“Matsuri à, anh dẫn chị Kikyo đi thế này có sao không?”

“Gì cơ ạ?”

“Anh phải chuyển công tác và muốn Kikyo đi cùng... Nhưng như vậy em có buồn không?”

“Nếu chị Kikyo không đi, anh Suzuoka cũng sẽ buồn mà, phải không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thế thì ổn mà anh.”

“Nhưng phải sống xa gia đình cũng buồn mà?” Suzuoka nhìn thẳng vào mắt cô, nói.

“Chị ấy chắc chắn sẽ buồn lắm.”

Gương mặt điển trai của Suzuoka tối sầm lại.

“Nhưng không sao đâu anh. Ở tỉnh Gunma có người họ hàng với bố em, đó là vùng đất quen thuộc với chúng em, nên chắc chắn chị Kikyo sẽ nhanh chóng thích nghi được thôi. Em cũng hai mươi lăm tuổi rồi. Anh không cần lo nhiều vậy đâu.”

Cô hiểu nỗi lo lắng của Suzuoka, càng hiểu tâm trạng của Kikyo khi phải bỏ lại gia đình mà đi như vậy.

“Em không còn phải nhập viện nhiều như trước. Cũng đã biết chăm sóc cơ thể nên không có vấn đề gì cả. Lâu nay em vẫn duy trì được sức khỏe của mình mà, không sao đâu anh.”

Một câu chuyện bất hạnh không phù hợp với nơi thử váy cưới thế này. Cô không muốn làm vậy bản nơi dành cho những con người hạnh phúc kia.

Matsuri mỉm cười, Suzuoka cũng khẽ cười. “Cảm ơn em, Matsuri.”

“Không có gì ạ.”

“A, anh Satoshi. Anh làm xong việc ở công ty rồi à?”

Kikyo từ phòng thay đồ bước ra, không khí xung quanh lập tức thay đổi. Trong khoảnh khắc, tất cả các cô dâu khác đều trở nên mờ nhạt. Matsuri ngồi ở sofa ngắm hình ảnh Kikyo và Suzuoka đứng cạnh nhau trước gương. Lòng cô tràn ngập niềm hạnh phúc tự hào và yêu thương. Cô chụp một bức ảnh, lưu giữ lại nỗi buồn và nỗi bất an về việc Kikyo sẽ không còn ở bên mình nữa.

Mùa hoa anh đào nở, Kikyo bước lên xe hoa về nhà chồng.

Để bày tỏ lòng biết ơn đối với người chị gái yêu dấu, Matsuri đã làm tặng chị chiếc khăn voan trùm đầu và hoa cài tóc màu tím. Khi đội chiếc khăn thủ công làm từ vải voan và những hạt ngọc trai giả, chị cô xinh đẹp rạng ngời tới mức khiến cô rơm rớm nước mắt.

Lễ cưới diễn ra suôn sẻ, việc tiễn khách cũng xong xuôi nên Matsuri lui về phòng trang điểm cô dâu trong hội trường tổ chức lễ cưới. Đúng lúc định mở cửa đi vào, cô nghe thấy tiếng nói chuyện của cô ruột - người họ hàng của cô ở tỉnh Gunma - bàn tay bất giác khựng lại.

“Không biết Matsuri sẽ như thế nào nhỉ?”

“Kikyo như vậy tạm ổn rồi, nhưng còn Matsuri thì...”

“Không ngờ bệnh của mẹ lại di truyền cho Matsuri.”

“Em đã bắt mấy thằng con trai nhà em đi khám rồi. Dù bác sĩ bảo bệnh này khó mà phát hiện ở giai đoạn sớm được... Mong là đừng có thêm ai bị bệnh nữa.”

“Em cũng đã bắt con gái đi viện khám. Nếu chẳng may nó bị như Matsuri thì khổ lắm. Mẹ chúng ta đã chết rất đau đớn mà... Mẹ mất khi em còn nhỏ, nhưng giờ em vẫn nhớ như in.”

“Nếu con bé phát bệnh muộn như mẹ, có lẽ vẫn còn có thể kết hôn được, đằng này... Anh trai chắc cũng khổ sở lắm.”

Bàn tay đặt trên tay nắm cửa hạ xuống, Matsuri lặng lẽ rời khỏi đó.

“Matsuri ơi, chúng ta về thôi.”

Bố cô - người được các cô ruột gọi là “Người anh trai khổ sở” - đang cười rạng rỡ. Bố tự hào về việc kết hôn của cô con gái hơn bất kỳ điều gì. Mẹ cô khi này phải cúi đầu cảm ơn và chào quan khách liên tục, giờ vừa được giải phóng, bà liền mỉm cười rất dịu dàng.

Gia đình cô thật hạnh phúc. Thế nên cô sẽ không cho phép một đám mây đen nhỏ nào phủ lên nó cả.

Matsuri cười. “Chúng ta về thôi! Tự nhiên con thấy đói bụng quá.”

Kikyo đã cùng Satoshi chuyển về tỉnh Gunma. Nhìn chiếc ghế trống ở bàn ăn, cô mới thấm thía hiện thực rằng Kikyo sẽ không trở về căn nhà này hằng ngày nữa. Chuyện đó thật là buồn, đồng thời khiến cô thấy bất an.

Như để bù lại sự thiếu vắng Kikyo, Matsuri bắt đầu nói nhiều hơn, mỗi lần xem tivi cô đều ôm bụng cười, cố gắng để bố mẹ không cảm thấy cô đơn khi Kikyo không có ở đó.

Mỗi lần ngồi xuống bàn ăn Matsuri đều cảm thấy bất an. Cô luôn căng thẳng như thể sau lưng có ai đó đang đứng. Khi bàn ăn trống một ghế, cô sợ phải tưởng tượng tới việc bàn ăn này rồi sẽ không còn duy trì được nữa. Cô muốn sống để bố mẹ vui. Cô muốn ở đây mãi mãi, để không chiếc ghế nào phải trống nữa. Nhưng để có thể cười vui, Matsuri đành chọn cách từ bỏ kiểu hạnh phúc Kikyo vừa có được. Bởi cô biết, thay vì cố bám lấy thứ hạnh phúc không thể nào có được rồi khóc lóc đau khổ, cô thà xác định ngay từ đầu để có thể sống vui mỗi ngày, như thế sẽ hợp với cô hơn.

Cô muốn sống, nhưng cũng không thể nào chối bỏ cái chết. Matsuri thăm oán hận số mệnh vì đã bắt cô phải đưa ra lựa chọn tàn nhẫn ấy.

Vừa lợ mọ may bộ trang phục mới, đầu óc Matsuri vừa băn khoăn giữa hai lựa chọn. Nhưng cuối cùng thứ cô nghĩ đến vẫn là giọng nói của bác sĩ khi thông báo quãng thời gian còn lại của mình. Đó là dấu chấm hết.

Hai năm nhập viện là quãng thời gian khủng khiếp tới mức cô không bao giờ muốn lặp lại. Xét nghiệm, truyền thuốc, phẫu thuật, tất cả đều đau đớn tới mức cô muốn gào thét lên. Nhưng đó cũng là quãng thời gian nỗ lực nhất của cô kể từ khi sinh ra. Cô có thể tự hào vì mình đã cố gắng hết sức. Thế nhưng bệnh vẫn phát triển không ngừng, số mệnh cô cũng không thể thay đổi.

Sau khi làm hết những gì có thể, Matsuri như ngọn đuốc đã cháy đến cạn kiệt. Trong cô chỉ còn lại cảm giác trống rỗng, như thể trận chiến đã tự động kết thúc khi cô còn chưa kịp giơ cờ trắng xin hàng. Có lẽ tuyệt vọng chính là cảm giác khi ta cứ cố gắng bám víu vào thứ không cách nào bám víu được. Khoảnh khắc hít vào một hơi thật sâu, dùng khí để tiếp tục cố gắng đã cạn kiệt tự khi nào.

Trên đời có những việc mà dù chúng ta có làm gì cũng không thể thay đổi. Có lẽ đó chính là số phận mà ông trời đã định đoạt cho mỗi người, giống như việc con người không thể chọn bố mẹ khi sinh ra vậy. Sau khi giác ngộ điều đó, cô đã biết tới việc từ bỏ. Bởi từ bỏ chính là lối thoát duy nhất dành cho cô.

“Ừ...ừ...”

“Bộp” một tiếng, một vệt thẩm lan rộng trên tấm vải.

Cô vội dùng máy may để lau đi, nhưng một giọt lệ khác lại rơi xuống, tạo thành một vệt thẩm nữa. Những giọt nước mắt lăn trên má vẫn tiếp tục

rơi.

Matsuri giật đứt sợi chỉ bị lỏng ra, ném bộ đồ gần may xong xuống nền nhà. Vẫn ngồi trên ghế, Matsuri khóc thành tiếng trong căn phòng chỉ có mình cô. Trái tim cô đã quá đổi mỗi một bởi những nỗi bất an dần chất chồng mỗi ngày và những lựa chọn mà số phận đã thay cô lựa chọn. Cũng chính nỗi bất an không thể xoa dịu ấy đã khiến cô bật khóc.

Tôi sống vì điều gì, chết vì điều gì?

Tại sao lại là tôi? Nơi đây giống như một nhà ngục chật hẹp không lối thoát. Đi về hướng nào cũng đụng phải tường ngăn.

Tôi không thể thay đổi quá khứ. Nhưng cũng không thể thay đổi được tương lai.

Tôi sợ phải chết.

Nhưng cũng sợ phải sống.

Thậm chí tôi còn không thể chọn được một cuộc đời cho mình.

8.

T iếng máy hút bụi dừng lại, sự tĩnh lặng mọi khi cũng theo đó ùa về với căn phòng lộn xộn đầy bản thảo và quần áo may dờ. Sau khi dọn dẹp lại căn phòng, Matsuri thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cơn gió thổi vào từ cánh cửa rộng mở thật dễ chịu. Cô cẩn thận lau bàn bằng chiếc khăn đã vắt kiệt nước. Ánh nắng chiếu vào vàng tươi, khiến cô chợt nhớ đến những ngày đầu hè thoáng đặng, nhẹ tênh. Từ nơi cô vừa lau, mặt bàn phản chiếu tia nắng mặt trời, sáng lấp lánh. Như thế tâm trạng u ám chôn chặt trong trái tim đã được thổi bay đi hết.

Bỗng dưng, cô ngửi thấy một hương hoa ngọt ngào và nhớ ra mình từng nhìn thấy cây hoa mộc lan trồng trong vườn nhà hàng xóm nở hoa vào mùa này. Có lẽ giờ nó cũng đã nở rộ rồi cũng nên. Cô quyết định chụp ảnh gửi cho Kikyo, bởi năm nào chị ấy cũng háo hức đợi chờ điều đó.

Cuối cùng cô cũng hoàn thành bộ đồ cosplay và vẽ xong bản thảo. Và cô lại tham gia sự kiện như mọi khi, cùng Sanae và Tsukino trải qua quãng thời gian náo nhiệt ở đó.

Để quên đi cuộc sống luôn bị nỗi bất an truy đuổi, cô chỉ còn cách bầu víu vào những thứ bản thân say mê. Cô biết nếu không thay đổi cách sống, cô sẽ không thay đổi được gì cả, nhưng cô không biết phải làm gì và làm như thế nào. Thay vì than khóc cho số mệnh, tận hưởng niềm vui trước mắt chẳng phải dễ dàng hơn nhiều sao. Có lẽ sẽ có người nói đó là “trốn tránh hiện thực”, nhưng nếu cứ phải khổ sở vì một chuyện không thể khác được,

thì trốn tránh nó để có thể mỉm cười cũng đâu có gì sai? Cô quyết định nghĩ theo cách đó.

Cô mở cuốn album ảnh cưới của Kikyo ra, nụ cười bất giác hiện lên trên môi. “Mình sẽ mang cái này theo.” Phải, tuần sau cô sẽ tới Gunma. Quyết định rồi, cô đặt cuốn album trên bàn rồi tiếp tục lau dọn trong tiếng nhạc của các ca khúc chủ đề phim hoạt hình.

Trong lúc lau dọn ngăn dưới cùng của giá sách, cô bắt gặp cuốn sổ tay mini thân thương của mình.

“A, là nhật ký của mình hồi nhập viện đây mà!”

Mở cuốn sổ màu hồng in hình mèo Kitty ra, cô nghĩ thấy thoáng thoáng mùi bệnh viện. Những trang đầu toàn là tên thuốc và thông tin cơ bản về kiểm tra xét nghiệm như thế đó là sổ ghi nhớ của sinh viên ngành y, nhưng rồi phần nhật ký bắt đầu. Cô dừng lau dọn để lật các trang sổ, giống như đang đọc lại bức thư từ người đồng chí cùng chiến đấu khi xưa vậy. Nỗi bất an, sợ hãi và tuyệt vọng không nơi trút bỏ đều đã được viết cả trong đó và rồi tan biến hết. Một thứ thật nhỏ bé mà sức mạnh lại lớn lao vô cùng. Hiểu ra điều đó khiến cô thấy hết sức kinh ngạc và đột nhiên muốn khóc.

Ánh sáng mặt trời, mùi của gió, một lời hứa nhỏ bé với ai đó, những niềm vui khiến trái tim nhảy múa, một cơ thể hoạt động tự do, một không gian dễ chịu. Nơi đây có tất cả những thứ ấy, nhưng phòng bệnh của cô hồi ấy lại không có gì cả. Nơi đó chẳng có gì giúp người ta “sống” được.

Việc phải dồn nén mọi tâm tư vào cuốn nhật ký nho nhỏ này để sống có lẽ đau đớn hơn những gì ngôn từ có thể diễn đạt được rất nhiều. Matsuri ngồi đó, thẳng thắn đối diện với bản thân mình trong quá khứ. Và rồi, trong dòng hồi tưởng ấy, cô chợt nhớ đến cái tên Reiko.

Reiko chính là người đã nói với cô rằng cô nên viết ra những tâm tư không thể bày tỏ cùng ai. Thực tình tới giờ cô vẫn còn đang viết. Vừa liếc

mắt tới cuốn sổ màu xanh lá nằm giữa chồng tạp chí đặt cạnh máy tính, Matsuri vừa lật từng trang sổ.

Mình muốn nói lời cảm ơn, xin lỗi và lời tỏ tình với ai nhỉ?

Bức tường trắng xóa của phòng bệnh, âm thanh từ máy đo nhịp tim, những bông hướng dương vàng đặt cạnh cửa sổ, cuốn bài tập đại số bìa đỏ, gương mặt nhìn nghiêng khi nằm trên giường của chị Reiko.

Điều hối tiếc nhất mà chị Reiko để lại. Chị ấy đã mất mà chưa kịp nói ra những lời đó.

Cảm ơn.

Xin lỗi.

Em thích anh.

Lúc đó, tình trạng sức khỏe của Reiko đã trầm trọng tới mức chị ấy không thể bước ra ngoài. Một ngày nào đó chính Matsuri cũng sẽ trở nên như vậy. Cô không muốn sau này phải nằm trong phòng bệnh mà hối hận về những lời mình chưa kịp nói.

Một thứ gì đó đột nhiên cựa quậy trong lòng Matsuri. Cô nhìn lại cuộc đời hai mươi lăm năm của mình với tốc độ nhanh gấp bốn lần mọi khi. Trông thấy đứa trẻ trong thước phim ký ức, Matsuri bất chợt ngẩng mặt lên. Cô gấp cuốn nhật ký lại, nhưng không đặt lại nó vào giá sách mà ngược nhìn bầu trời qua khung cửa sổ rồi chợt nhớ ra.

Aratani Miyuki...

Đó chính là tội lỗi của cô hồi nhỏ, khi cô mới mười hai tuổi.

Khi cô xuống tàu điện, ra khỏi cửa soát vé, chiếc xe màu hồng đã chạy tới vòng xuyến. Matsuri vẫy vẫy tay, từ bên trong xe, cô dâu mới xuất hiện với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nơi ở mới của Kikyo và chồng tuy đơn giản nhưng nội thất rất tinh tế và nhiều vật dụng nhỏ dễ thương, đúng theo phong cách của hai người. Căn hộ của họ không rộng lắm, song chỉ cần nhìn không gian bên trong cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc của Kikyo.

Có lẽ vì lâu rồi mới gặp lại em gái nên Kikyo nói cười đầy hào hứng. Lòng Matsuri chùng xuống, nghĩ dù ngày xưa chị ấy từng sống ở đây nhưng nhiều năm tháng đã trôi qua, chắc giờ cuộc sống của chị cô đơn lắm. Ấy thế mà vừa bước vào siêu thị, nhiều người đã xới lời chào và bắt chuyện với chị cô: “A, Kikyo! Tối nay cậu làm món gì?”, “Kikyo ơi, sắp tới giờ giảm giá rồi đấy!”, “A, Kikyo, hôm nay có nhiều cá tươi ngon, cậu tới khu bán cá xem thử đi!”, “Chị Kikyo đi siêu thị đó ạ?”.

“Trời, chị Kikyo có bạn rồi ạ?”

“Không, mọi người đều là bạn cũ cả. Chị ở đây tới thời cấp ba lận mà. Bạn bè cấp một và cấp hai đều còn nhớ chị. Có cả những bạn chị vẫn giữ liên lạc sau khi chuyển trường nữa.”

“Thế ạ... Thật may là chị tới nơi trước đây chị từng sống.”

“Ừ. Nếu phải tới một nơi hoàn toàn xa lạ, chắc chị sẽ nhớ nhà lắm đấy.”

Có vẻ chị Kikyo đã hoàn toàn quen với nơi ở mới. Chắc chị cũng vui vì nơi đây vẫn còn những người bạn chị giữ liên lạc sau khi chuyển trường.

Còn cô thì chẳng còn liên lạc với ai sau khi chuyển trường cả. Lên cấp hai, Matsuri chuyển lên Tokyo và chỉ riêng việc làm quen với môi trường mới đã choán hết tâm trí của cô rồi.

Nhìn vẻ thân thiện của những người bắt chuyện với Kikyo, Matsuri cảm thấy yên tâm hơn.

“Em còn nhớ chỗ kia không?”

“Ôi! Nhớ thật đấy ạ!”

Lúc về, Kikyo lựa chọn đi đường vòng để dừng xe dưới chân dốc nhìn khu đất nơi họ sống ngày xưa.

“Nó cũ đến thế rồi sao?”

“Đó là vì chúng ta đã lớn lên nhiều rồi.”

“À, phải rồi. Nhưng hồi đó, khi nghe nói sẽ được ở trong một ngôi nhà ở Tokyo, em đã rất vui sướng.”

“Ừ. Ngày xưa chị và Matsuri ở chung một phòng nhĩ.”

“Hồi đó chị học cấp ba rồi, chị có thấy vô lý khi vẫn phải ở chung phòng với em không?”

“Không, chị chẳng hề nghĩ vậy. Trái lại, chị còn cảm thấy buồn vì sau khi chuyển tới nhà mới chị phải ở một mình một phòng đấy.”

“Ồ, đúng là thế thật. Hồi đó chị Kikyo hay chui vào giường em nhĩ. Nhất là những ngày có mưa gió sấm sét, hay khi trong vùng có hỏa hoạn.”

“Ôi, em đừng kể chuyện ấy cho anh Satoshi đấy nhé.”

“Rồi rồi.”

Hai người bật cười, chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Matsuri và chị đã sống một phần quãng đời học sinh ở nơi này. Chính vì thế, ở một góc ký ức của Matsuri vẫn còn sót lại mặc cảm tội lỗi cô đã bỏ quên bấy lâu nay.

“Matsuri ơi, ngày mai em muốn đi đâu? Chúng ta đi mua đồ nhé?”

“Xin lỗi chị, em có hẹn gặp bạn thời tiểu học rồi.”

“Ồ, thế à? Bạn nào vậy?”

“Ừm, chắc chị không nhớ bạn ấy đâu.”

“Thế à? Em đừng gắng sức quá nhé. Nếu đi chơi về muộn chị sẽ tới đón, nhớ gọi chị đấy.”

“Vâng. Em cảm ơn chị.”

Sau khi trả lời Kikyo, cô chui vào chiếc đệm dành cho khách, mở cuốn sổ tay ra. Đó là địa chỉ cô đã chép lại từ cuốn lưu bút tốt nghiệp tiểu học.

Cô chơi thân với Aratani Miyuki từ sau khi hai người được phân về cùng một nhóm năm lớp Ba. Cô hợp với Miyuki, bởi cũng giống Sanae, hai người đều thích vẽ tranh hơn tất cả những hoạt động còn lại. Hồi lớp Năm, sau khi nhà trường xếp lại lớp, hai người vẫn học chung, họ thân nhau tới mức mua hộp bút giống nhau làm đồ đôi.

Nhưng tình bạn của hai người thật mong manh.

Miyuki rất giỏi các môn thể thao, cô bé là người chạy cuối của đội chạy tiếp sức trong ngày hội thể thao của trường. Trong cuộc thi cân tài cân sức, Miyuki đã bỏ lại người chạy ở vị trí thứ hai để dẫn đầu. Cả lớp bùng lên hứng khởi trước chiến thắng trong tầm tay. Nhưng trước khi trao gậy cho bạn nam chạy cuối, Miyuki đã bị ngã rất mạnh. Tới giờ cô vẫn nhớ rõ cú ngã đó của Miyuki. Bạn nam chạy cuối đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng lớp cô vẫn về bết.

Vì chuyện này mà Miyuki trở thành mục tiêu phốt lờ của tập thể. Matsuri đã tận mắt chứng kiến những người bạn cùng lớp trước đây vẫn quý mến bỗng đứng trở mặt với bạn cô, họ giấu sách vở hoặc để mặc Miyuki vệ sinh lớp một mình. Sự phốt lờ ấy ngày càng leo thang, chẳng mấy chốc đã chuyển thành bắt nạt.

Những lúc như thế, một người lẻ loi đơn độc chẳng thể làm gì được. Nếu có ai cố làm gì giúp đỡ Miyuki, người đó sẽ lập tức bị biến thành mục tiêu tiếp theo - đó là thứ luật ngầm đầy khắc nghiệt ở lớp Matsuri.

Matsuri không đủ dũng cảm để chống lại sự bắt nạt ấy, cũng không dám trình bày vấn đề ở buổi họp toàn khối. Sau đó, Matsuri đã đổi chiếc hộp bút là đồ đôi với Miyuki sang một chiếc hộp bút khác.

Trong giờ nghỉ, trước đó Matsuri thường vẽ tranh, nhưng giờ cô bắt đầu ra ngoài. Giờ nghỉ trưa kéo dài vô tận, vốn rất ghét môn Đại số nhưng miễn là giờ học, cô sẽ thấy an tâm hơn giờ chơi. Năm tháng kể từ dạo đó cho tới khi tốt nghiệp, Matsuri luôn ngồi yên một chỗ không dám thở to, như thể đang ẩn mình. Cô luôn nhìn theo Miyuki cô độc từ đằng xa, nhưng giả bộ không quan tâm, thế rồi tham gia một nhóm trước giờ mình chưa từng nói chuyện và tính cách cũng không hợp, cười nói với họ.

Lên cấp hai, hai người học ở hai khu khác nhau nên có lẽ Miyuki không biết Matsuri đã chuyển lên Tokyo. Trong buổi lễ tốt nghiệp tiểu học, không bạn nào rủ Miyuki chụp ảnh cùng, không bạn nào bảo Miyuki ký tên vào album ảnh, Matsuri không nhớ Miyuki đã về nhà như thế nào.

Miyuki vẫn dùng chiếc hộp bút màu đỏ suốt thời gian đó. Việc ngó lơ tình trạng của Miyuki chính là tội lỗi của Matsuri.

Matsuri hạ quyết tâm tìm tới địa chỉ nhà của Miyuki, em trai Miyuki - người cô vẫn còn nhớ mang máng - ra tiếp cô. Có vẻ cậu em không nhớ gì về cô cả.

Matsuri ngại ngần không muốn nói mình là bạn tiểu học của Miyuki, vì thế cô nói mình là bạn cùng khối cấp hai. Cậu em hay đi theo sau Miyuki và mỉm cười bên lề ngày nào tỏ vẻ bị làm phiền, nói chị gái cậu đã kết hôn, giờ không còn ở đây nữa. Matsuri hỏi địa chỉ mới của Miyuki, cậu ta liền cho ngay.

Vừa nghĩ có lẽ khi này cô nên nhắc nhở cậu ta rằng cậu ta không nên cho người lạ biết địa chỉ người thân, cô vừa tới địa chỉ mới được cho. Phải hỏi mấy người cô mới tìm được nhà, nhưng ngay khi nhìn thấy cô đã bất giác thốt lên kinh ngạc.

Đó là một căn hộ xinh đẹp có mái nhà kiểu châu Âu. Bên trong cánh cổng trắng là một vườn hoa, nói lên sở thích của chủ nhà. Tấm biển đề tên chủ nhà mới cứng phản chiếu tia nắng mặt trời lấp lánh, rất đẹp và chắc

chấn, ngôi nhà toát lên cảm giác nơi đây có một gia đình rất hạnh phúc đang sinh sống.

Trước khung cảnh đó, Matsuri chột cảm thấy một cơn sốc như có ai đó vừa phang vào đầu mình. Tới lúc này cô mới nhận ra mình đang làm một việc thật tùy tiện, chỉ để thỏa mãn tâm trạng của bản thân mà không nghĩ tới người đón nhận nó, bàn tay định nhấn chuông cửa của cô bỗng ngập ngừng.

Cô cúi đầu, rồi lại ngẩng lên nhìn tấm biển tên.

Quả nhiên mình nên về thôi...

Đúng lúc định quay gót bước đi, ánh mắt cô chạm phải mắt chú chó giống Golden Retriever ở bên kia cánh cổng. Đôi đồng tử đen láy đáng yêu của chú chó lập tức biến đổi sau khi nhìn thấy Matsuri, nó vừa sủa vang vừa phi như bay về phía cổng. Nếu có ván nhảy, chú chó to lớn này có lẽ đã dễ dàng phi qua cổng rồi. Matsuri hét lên thất thanh.

Cánh cửa sổ phía trước vườn hoa mở ra, có lẽ vì chủ nhà nghe thấy tiếng kêu của Matsuri bên ngoài cổng. Vừa trấn an đứa con nhỏ, chủ nhà vừa bước xuống vườn.

Người phụ nữ đó là Miyuki. Mái tóc được uốn xoắn rất đẹp, chiếc áo kiểu hải quân kết hợp đầy khéo léo với chiếc quần bò bó sát, Miyuki trông thật ra dáng một người phụ nữ trẻ, nhưng nét mặt vẫn như cũ. Cô con gái chừng một tuổi được Miyuki bế trên tay đang nhìn Matsuri với ánh mắt ngây thơ.

“Pure! Pure! Không sủa nữa!”

Miyuki vội chạy tới, chú chó Golden Retriever không sủa nữa nhưng vẫn kêu ừ ừ, nhìn Matsuri chăm chăm.

“Xin hỏi...”

Miyuki đứng nép bên góc cổng, cất tiếng hỏi. Matsuri run run ngược nhìn Miyuki.

“Matsuri đó ư?”

“Lâu... lâu rồi mới gặp cậu...”

“Trời đất! Là Matsuri thật hả?”

“Ừ, tớ đúng là Matsuri. Takabayashi Matsuri.”

Qua cánh cổng, Matsuri kể lại ngắn gọn chuyện mình chuyển trường và cả chuyện chị gái đã kết hôn, Miyuki nở nụ cười dịu dàng. Cô dắt chú chó tên Pure về căn nhà nhỏ của nó, cột chú chó ở đấy rồi quay ra mở cổng cho Matsuri.

“Matsuri đến thăm tớ thế này, tớ vui lắm.”

Dù thầm nghi ngờ “Cậu nói thật không đấy”, nhưng Matsuri thật sự vẫn muốn tin vào câu nói ấy.

Bên trong căn nhà nơi Matsuri được mời vào cũng là một nơi tràn ngập hạnh phúc giống như vẻ ngoài của nó. Trong khung ảnh được đặt trên chiếc tủ kiểu cách có bức ảnh chụp Miyuki, người chồng có vẻ tốt bụng và một em bé dễ thương.

Bé gái đang đi chập chững quanh Matsuri có vẻ không sợ người lạ chút nào, cô bé ngẩng lên nhìn Matsuri một cách vô cùng đáng yêu.

“VẬY là chị Kikyo chuyển về đây ở rồi sao?”

“Ừ. Ở gần trường trung học phía nam ấy.”

“Tớ muốn gặp chị ấy quá! Tất cả các cô gái đều ngưỡng mộ chị ấy.”

Miyuki đặt hồng trà lên chiếc bàn thấp rồi bế con gái đang bò trên thảm lên, ngồi xuống ghế sofa. Matsuri cũng được cô ấy mời ngồi xuống đó.

Miyuki đã trở thành một người phụ nữ rực rỡ tới mức không ai có thể tưởng tượng ra cô ấy từng có thời u ám, luôn cúi mặt xuống đất. Matsuri thấy mừng về điều đó.

“Matsuri thì sao? Giờ cậu thế nào rồi?”

Nghe Miyuki hỏi, Matsuri bất giác rút lại bàn tay đang định vươn ra lấy tách trà của mình.

Cô có thể nói mình đang mắc bệnh. Nhưng lúc này cô muốn che giấu điều đó, không phải vì cô ghen tị với bạn. Cô không muốn phủ bóng mây đen lên nụ cười ngây thơ của em bé và bầu không khí hạnh phúc ngập tràn ngôi nhà này.

“Tớ làm nhân viên văn phòng cho một công ty ở Tokyo.”

“Tớ từng nghe ai đó kể chuyện Matsuri chuyển trường, hóa ra cậu chuyển lên Tokyo. Ghen tị thật đấy.”

“Miyuki mới đáng ghen tị chứ. Cậu có chồng và cô con gái đáng yêu thế này mà.”

Nói rồi cô cười lớn.

“Miyuki à, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Dù trong lòng còn ngập ngừng, nhưng Matsuri thấy day dứt không yên, nên cô bèn dốc hết dũng khí nói:

“Xin lỗi cậu.”

Cô đứng lên, cúi đầu xuống.

Qua lớp tóc mái, cô nhìn thấy Miyuki cầm tách trà lên.

“Không cần đâu Matsuri à.”

“Tớ thực sự...”

“Không cần đâu. Matsuri đâu có làm gì sai.”

Miyuki giục cô ngồi xuống, Matsuri uống cạn tách trà trong một hơi. Miyuki vừa ôm con gái vừa nhìn thẳng vào mắt Matsuri, cười nói.

“Giờ chỉ còn mình Matsuri nhớ chuyện đó thôi.”

“Thế ư...”

“Ừ. Mọi người đều quên hết cả rồi. Người ta thường nhớ những chuyện không vui người khác gây ra cho mình, còn những chuyện bản thân họ gây ra thì họ không nhớ đâu. Tớ cũng là người như vậy nên tớ hiểu.”

“Miyuki cũng... ư?”

“Ừ. Vì hồi cấp hai tớ là một đứa chuyên đi bắt nạt bạn học mà.”

Miyuki nhún vai nghịch ngợm rồi cười khúc khích.

“Những bạn học cùng trường cấp hai với tớ đều biết. Rằng Miyuki rất đáng sợ.”

“Hóa ra cậu rất đáng sợ ư...?”

“Tớ không đến nỗi là học sinh cá biệt. Thậm chí còn là thành viên tích cực trong câu lạc bộ của trường.”

“Cậu chơi môn gì?”

“Tớ tham gia điền kinh. Trông thế này chứ tớ nắm giữ kỷ lục của tỉnh đấy nhé.”

Cô ấy đã chạy điền kinh để xua đi ký ức về việc bị bắt nạt. Miyuki kể, sau khi lấy được lòng tin ở câu lạc bộ, được các anh chị khóa trên đứng về phía mình, cô đã triệt để bắt nạt những cô bạn mình không ưa. Miyuki điềm nhiên kể lại rằng trong số đó có những người đã bắt nạt cô ấy hồi lớp Sáu.

“Bị đánh liền đánh trả, thật giống kiểu đánh cãi nhau của bọn trẻ con. Thời đó tớ đã tuyệt vọng tới mức muốn chết đi, nhưng giờ tớ cũng tự kiểm điểm lại mình rồi. Có điều, tớ không đi tìm bạn bè để xin lỗi giống như Matsuri, tớ sẽ không xin lỗi ai cả.”

“Miyuki đang cười nhưng nói chuyện bạo lực quá.”

“Thế ư? Tớ mạnh mẽ hơn nhiều rồi. Mạnh mẽ hơn sau khi bị bắt nạt, mạnh mẽ hơn nữa sau khi trở thành người bắt nạt. Nhưng nếu Miki... nếu con gái tớ bị bắt nạt, nó cũng sẽ giống như tớ vậy, khi trở thành kẻ bắt nạt sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa.”

“Thế thì vô địch rồi.”

Matsuri cười, Miyuki nâng đĩa bé lên thật cao bằng cánh tay thon gọn của mình. Đĩa bé thích chí cười vang.

“Xin lỗi cậu nhé Miyuki.”

“Không cần đâu. Hồi đó Matsuri cũng không đi bắt nạt ai mà.”

“Thế ư. Tớ nghĩ mình đã làm nhiều việc khủng khiếp đấy chứ...”

“Buồn cười thật, không ngờ cậu tới xin lỗi chỉ vì đã đổi một chiếc hộp bút khác.”

“Xin lỗi cậu...”

“Kể ra ngày xưa chi tiết ấy khá quan trọng đấy nhỉ. Thôi được, tớ chấp nhận lời xin lỗi của cậu.”

Miyuki cười. Trên khuôn mặt tươi cười của cô ấy, Matsuri thấy lại vẻ mặt thời cả hai cùng nhau vẽ tranh.

“Đứng ở cương vị một kẻ đi bắt nạt người khác để nhận xét thì Matsuri hiền lành quá đấy.”

“Ý kiến của một người đi bắt nạt người khác đó ư...”

“Tuy cậu chịu ảnh hưởng của cả lớp nên không thể làm gì khác, nhưng hồi đó tớ biết Matsuri rất quan tâm đến tớ. Tớ rất thích điểm đó ở Matsuri. Thế nên tớ rất vui vì hôm nay cậu đến đây. Nhưng mà này, Matsuri nhớ chuyện cái hộp bút màu đỏ mà không phản ứng gì với cái tên Pure của con chó nhà tớ à?”

“Ừa? Ý cậu là sao?”

Matsuri hỏi lại, Miyuki trở nên phụng phịu. Hồi học tiểu học, mỗi khi không vẽ được tranh theo ý mình cô ấy cũng thường có vẻ mặt như vậy.

Miyuki vừa pha tách hồng trà mới vừa nói với vẻ hơi giận.

“Cậu tệ quá. Pure là tên nhân vật chính trong bộ truyện tranh ngày xưa cậu thích đó. Cậu còn nhớ cậu từng nói sau này nhất định sẽ đặt tên con là Pure không? Tớ không dám đặt tên Pure cho con gái mình nên đã đặt cho con chó đấy.”

“Tại sao cậu lại lấy tên nhân vật tớ từng thích...”

“Vì đối với tớ, Matsuri là hồi ức đẹp thời nhỏ. Trong những kỷ niệm vui của tớ luôn có mặt Matsuri. Thế nên khi đặt tên cho con gái và cả khi đặt tên cho chú chó, tớ đều nhớ tới Matsuri.”

Matsuri xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào nụ cười của Miyuki. Trái tim cô đập thình thịch giống như khi cô được chàng trai mình thích tỏ tình, tuy xấu hổ nhưng cảm giác vui sướng lại châm chích khắp cơ thể cô.

“Cảm ơn cậu, Miyuki.”

“Tớ cũng vậy, cảm ơn cậu vì đã tới thăm tớ, Matsuri.”

Hai người nhìn nhau cười. Matsuri đưa tay ra, bé Miki liền vươn tay về phía cô. Cô bế và khẽ tung bé lên cao, Miki cười khanh khách. Cô chưa từng nghĩ mình có thể bế con của một người bạn như thế này. Nếu là mọi khi, chắc chắn cô sẽ thấy chạnh lòng vì nghĩ mình không thể sinh con do ảnh hưởng của đồng thuốc phải uống hằng ngày. Nhưng lần này, cô chỉ cảm thấy thật lòng yêu nụ cười thơ trẻ trước mắt mà không có thêm bất cứ suy nghĩ bi quan nào.

Cô nghĩ sau khi trở về Tokyo, cô sẽ viết thư cho Miyuki.

“À, phải rồi Matsuri. Cậu còn nhớ lớp mình hồi lớp Ba, lớp Bốn không?

“Có, tớ còn nhớ. Hồi đấy cả lớp thân nhau nhỉ. Thầy chủ nhiệm cũng trẻ, lớp mình dạo đấy đoàn kết và nghiêm chỉnh thật.”

“Ừ. Bây giờ mọi người vẫn thân nhau đấy.”

“Thế á?”

“Ừ. Cậu còn nhớ bạn bí thư lớp Mitani không? Cậu ấy đang kinh doanh cửa hàng thịt để nối nghiệp gia đình. Cửa hàng của cậu ấy nhiều món ngon nên các bà nội trợ quanh khu này mua ở đó đông lắm. Về sau các bạn gái trong lớp cũng mua hàng ở đó, rồi Mitani liên lạc lại với các bạn nam trong lớp nữa, khoảng hai năm trước chúng tớ đã tổ chức một buổi họp lớp kiêm thông báo tình hình kết hôn của mọi người đấy.”

“Họp lớp? Ở khách sạn à?”

Miyuki cười vang.

“Không. Ở quán rượu gần đây thôi. Nhiều người tham gia lắm. Matsuri còn ở lại đây tới hôm nào? Cậu thu xếp công việc được không? Ừm...”

Miyuki dùng tay dò trên cuốn lịch đặt ở cửa sổ bếp, gương mặt cô bừng sáng.

“Ngày kia! Ngày kia có buổi họp mặt! Chúng mình cùng đi nhé!”

“Hả? Còn Miyuki thì sao?”

“Tớ sẽ đến từ tầng hai. Thỉnh thoảng tớ có tham gia sau khi chồng tớ đi làm về. Thấy Matsuri tới chắc mọi người sẽ ngạc nhiên lắm. Cậu còn nhớ mọi người đã cùng viết một cuốn lưu bút tốt nghiệp không? Matsuri chính là người vẽ bìa cho cuốn lưu bút đó còn gì. Giờ nhớ lại tranh vẽ mặt thầy chủ nhiệm Okamachi tớ vẫn phì cười. Nếu Matsuri đến, mọi người chắc hẳn sẽ vui lắm.”

Cô nhớ lại những người bạn cùng lớp thân thương. Tuy ghét nội dung chính là “họp lớp kiêm thông báo kết hôn”, nhưng giờ Matsuri đang là một “cô nhân viên văn phòng làm việc trên Tokyo”. Trái tim cô đập rộn, vì giống như cô sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác, như khi cô cosplay vậy.

“Đi nhé Matsuri?”

Matsuri gật đầu.

Và rồi cô nhớ ra một điều nữa.

Cô nhớ ra người mình muốn nói câu “Tớ thích cậu”.

Miyuki không biết tới quả bom dưới chân tôi. Thế nên tôi mới có được những cảm xúc trong lành đó. Khi nhập tâm vào vai diễn, trái tim tôi cũng như trở thành trái tim của nhân vật ấy.

Một “tôi” không bệnh tật. Thật dễ chịu.

Trong lòng tôi thầm ước ao, giá mà lời nói dối này trở thành hiện thực thì tốt biết bao.

9.

Matsuri quyết định lùi ngày về để tham gia buổi họp lớp.

Cô được chị Kikyo chở tới quán rượu Miyuki đã cho địa chỉ trước đó.

“Em có thể về muộn cũng được, nhưng đừng gắng sức quá nhé.”

Kikyo thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, nói.

“Vâng. Cảm ơn chị đã chở em đến đây.”

“Muộn đến mấy cũng nhớ gọi cho chị nhé. Chị sẽ đến đón.”

“Dạ. Cảm ơn chị.”

Matsuri nhìn theo cho tới khi xe chị khuất dạng, đoạn ngẩng mặt lên bầu trời đêm, thở dài một tiếng. Mặt trời chậm rãi lặn trên bầu trời đầu hạ cũng là lúc quán rượu bắt đầu nhộn nhịp. Đứng trước tấm rèm vải của quán rượu, đột nhiên cô thấy hơi sợ, chân chừ không bước vào trong. Cô đã mượn chiếc váy của chị Kikyo để mặc và nhờ chị gái trang điểm, làm móng cho. Đúng lúc cô định lấy gương ra kiểm tra lại mặt mũi mình thì...

“Cậu không vào ư?”

Matsuri nhảy dựng lên vì tiếng nói đột ngột sau lưng. Ngoảnh đầu lại, cô thấy một thanh niên ăn mặc như sinh viên đang đứng đó. Chiếc áo phông rộng thùng thình, quần jeans trùm lên đôi giày thể thao. Mái tóc dài lẫn lộn màu nâu và đen hơi rối.

“Xin lỗi anh!”

Cô vội vàng xin lỗi rồi cúi người đi qua tấm rèm vải để vào quán như chạy trốn.

“Matsuri-ch...”

Có cảm giác được gọi tên, Matsuri lo lắng quay đầu lại, anh chàng đứng sau lưng nhìn cô đầy nghi hoặc, gương mặt toát lên vẻ bất ngờ.

Cô lục tìm trong trí nhớ về người thanh niên này, nhưng chẳng có chút ký ức nào về việc đã gặp anh ta ở Tokyo. Cũng không phải bạn quen thời cao đẳng. Vậy là bạn thời tiểu học ư? Nghĩa là hai người bằng tuổi?

Quần áo anh ta giống sinh viên, có lẽ là học sinh khóa dưới cô chẳng? Nét mặt cũng không cứng cõi như những người đồng trang lứa với cô, nói đúng hơn vẻ mặt anh ta khá non, còn vương lại nét đáng yêu khiến cô nghĩ hồi nhỏ chắc anh ta hay bị nhầm với con gái lắm. Nhưng dù đã mở rộng phạm vi ký ức tới các em khóa dưới, Matsuri vẫn không nhớ ra người này.

Giây phút Matsuri ấp úng còn anh thanh niên có vẻ định nói gì đó thì cánh cửa mở ra, cô nghe thấy tiếng chào đón huyên náo vọng tới.

“Matsuri ới, ở đây, ở đây này! Lâu lắm không gặp cậu. Ủa? Có phải Manabe đó không? Ôi, cậu cũng đến ư? Mọi người ới, có cả Manabe nữa này.”

Cả lớp sao có thể bỏ mặc Matsuri, người hơn mười năm họ mới gặp lại được. Cô được dẫn vào chỗ ngồi và được chào đón đầy hoan hỉ.

“Ôi, lâu lắm mới gặp lại cậu, Matsuri. Nhớ ngày xưa ghê!”

Miyuki đã báo trước với các bạn về Matsuri, mọi người thi nhau hỏi han cô. Vì mãi đối chiếu hình ảnh trong quá khứ và tên họ từng người, Matsuri bận rộn tới mức không biết mình đang nói gì nữa.

Cuộc chuyện trò càng lúc càng sôi nổi, trên bàn bày la liệt những cuốn thực đơn của quán. Dù cô không gọi, nhân viên vẫn để cốc bia trước mặt cô, cô không nhớ này giờ mình đã uống cạn bao nhiêu cốc nữa.

“Matsuri đang làm việc trên Tokyo nhì? Tớ nghe Miyuki kể thế.”

“Làm trên Tokyo thích thật đấy, nghe ngẫu quá đi!”

“Ôi trời, chỉ mấy người sống ở quê mới nói câu đó thôi.”

“Cậu làm công việc văn phòng bình thường hả?”

“Ừm... Tớ làm về may mặc trang phục...”

Mọi người hỏi liên tiếp như súng liên thanh, đến khi sức tỉnh thì cô đã nói dối tới câu thứ hai mất rồi.

“Matsuri thích thật đấy. Làm trong ngành may mặc, nghe như trên phim ý.”

“Tớ chỉ thấy công việc bận rộn thôi.”

“VẬY là cậu may vá âu phục nhì.”

“Không, tớ làm bên mảng chiến lược kinh doanh.”

“Cậu giỏi quá!”

Cô chưa từng làm gì ngoài cắt may đồ cosplay nhân vật phim hoạt hình, vậy mà lời nói dối của cô vẫn thật mượt mà. Từ hồi tiểu học Matsuri đã khéo các môn nữ công gia chánh, cô tự may túi đựng đồ thể dục và hộp đựng ống tiêu^[8]. Một số bạn còn nhớ chuyện này nên cô đã dễ dàng diễn được vai diễn đó.

Khi quán bắt đầu đông dần, các bạn cùng lớp của cô cũng xuất hiện nhiều hơn. Mọi người làm nhiều ngành nghề khác nhau, người vừa tan làm ở công ty, người vừa đóng cửa cửa hàng mình tự kinh doanh. Câu chuyện giữa họ mỗi lúc một sôi nổi. Matsuri chuyển sang ngồi cạnh một anh chàng mặc vest vừa tới khi này.

“Matsuri à, lâu rồi mới gặp lại cậu.”

“Chào cậu, Takeru.”

Hai người cười nói và chạm cốc, Matsuri liền để ý ngón tay đeo nhẫn trên bàn tay trái của Takeru.

Takeru là mối tình đầu của cô. Hồi đó cậu là một lớp trưởng vui vẻ và thân thiện, rất bảnh trai, nhưng sự kết hợp giữa gương mặt tinh anh và bộ vest hiện tại khiến cậu tuyệt vời tới nỗi Matsuri cảm thấy giây phút này cô sẽ phải lòng cậu lần nữa.

“Ồ, Matsuri làm bên may mặc à. Hợp với cậu nhỉ, vì hồi nhỏ cậu rất khéo may túi mà.”

“Cậu còn nhớ à?”

“Vì túi của cậu thường được treo ở hành lang nên tớ nhớ.”

Matsuri tới đây với mục đích gặp lại Takeru, vì thế vừa nói chuyện cô vừa lựa thời điểm thích hợp để hẹn gặp riêng Takeru vào dịp khác.

Vốn dĩ Matsuri là người thẳng thắn trong tình yêu, còn Takeru lại là người duy nhất cô thích mà chưa từng tỏ tình. Lên cấp hai, hai người không còn học chung với nhau nữa nên cô không có dịp nói ra, nhưng từ khi học cùng lớp Ba với Takeru cho đến khi chuyển lên Tokyo, Matsuri chỉ thích đúng một mình Takeru.

“Nhưng trước đây Matsuri bảo sẽ trở thành họa sĩ truyện tranh mà?”

“Tớ có nói vậy à?”

“Ừ. Tớ nói tớ sẽ tham gia Olympic ở bộ môn điền kinh, còn Matsuri nói mình sẽ trở thành họa sĩ truyện tranh. Cậu quên rồi sao?”

Matsuri luống cuống, tưởng lời nói dối của mình đã bị Takeru nhìn thấu. Nhưng nụ cười dịu dàng của Takeru vẫn không hề thay đổi. Matsuri tự trấn an mình, cậu ấy không thể biết được. Và rồi cô nói như thể vừa sức nhớ ra.

“À, đúng rồi! Đúng là chúng mình từng nói chuyện đó. Toàn là ước mơ xa vời nhỉ.”

“Ừ. Còn ước mơ của cậu thì sao? Cậu không vẽ tranh nữa sao?”

“Tớ bỏ rồi.”

Matsuri nhún vai, định kết thúc chủ đề này ở đây.

“Matsuri-chan ơi, cậu uống gì không?”

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên, Matsuri quay đầu lại thì thấy cậu thanh niên lúc nãy đang đứng đó.

Trong khoảng hai mươi người bạn cùng lớp tham gia buổi họp mặt này, có những người đã lên tới chức quản lý bậc trung, mang phong thái lịch lãm giống như Takeru. Mười người thì có mười kiểu trưởng thành. Nhưng người vẫn giữ phong cách giống hồi sinh viên thì chỉ có cậu thanh niên đang ngồi cạnh cô mà thôi.

Cậu ấy là Manabe Kazuto. Matsuri lơ mờ nhớ hồi tiểu học cậu khá nổi bật. Nhưng sự nổi bật này khác với Takeru - người mà cứ mười cô bé thì có đến tám cô ngưỡng mộ. Cô không nhớ mình từng nói chuyện với Manabe, nhưng trong trí nhớ của cô, tính cách của cậu có chút khác biệt. Giờ nghỉ cậu thường đọc sách, tan học thì ra về sớm nhất.

“Tớ vẫn chưa...”

“Trà ô long nhé?”

Cậu nhìn thực đơn quán rồi đột nhiên nói. Cô chưa kịp từ chối thì cậu đã gọi bồi bàn đứng gần đó mang tới hai cốc trà ô long rồi.

“Tớ...”

“Thôi mà, ngồi nói chuyện với tớ chút đi.”

Kazuto mỉm cười. Hàm răng của cậu rất đẹp, đôi mắt với đuôi mắt hơi trĩu xuống của cậu giống như một đứa trẻ đáng yêu mà người lớn không thể giận nổi, Matsuri đành thuận theo.

“Kazu vẫn luôn hành động theo cách riêng như trước đây nhỉ.”

Takeru ngồi cạnh bật cười nói.

“Ờ. Vì tớ không sống trong xã hội như Take.”

“Không sống trong xã hội là sao?”

Matsuri hỏi lại, Kazuto vuốt ngược mái tóc xoắn lơi dài tới má, nhún vai nói.

“Tớ không làm việc trong công ty. Tớ hoàn toàn tự do tự tại.”

“Nghĩa là cậu sống dựa vào bố mẹ à?”

“Không phải đâu Matsuri. Cậu không nhớ à? Gia đình Kazu theo nghiệp trà đạo, một lúc nào đó cậu ấy sẽ kế nghiệp gia đình.”

“Ừ. Tớ sẽ trở thành người tổ chức phòng trà. Thế nên chỉ cần bây giờ tớ chăm chỉ học trà đạo thì sau này tớ sẽ tự do.”

“Đó chính là “theo cách riêng” mà tớ nói đấy.”

“Hiện tại thì thoải mái lắm. Hiện tại thôi, sau không biết thế nào.”

Lắng nghe cuộc đối thoại của hai chàng trai ngồi hai bên mình, Matsuri hỏi một câu ngây thơ:

“Này, hai cậu thân nhau từ trước hả?”

“Chúng tớ học cùng cấp ba với nhau. Một khối trường tư lập gồm cả trường cấp hai và cấp ba, Kazu học từ hồi cấp hai, tớ thì lên cấp ba mới vào trường đó.”

“Tớ từ cấp hai lên thẳng cấp ba theo cơ chế của trường.”

“Chúng tớ học cùng lớp luôn, Kazu dạo đó hay tham gia thi đấu điền kinh cùng bọn tớ mỗi khi đội thiếu người.”

“Ồ thế à.”

“Cậu ngạc nhiên hả?”

Kazuto nói, Matsuri xua xua tay phủ nhận.

“Đâu có. Hồi tiểu học khả năng vận động của cậu rất tốt mà.”

“Cậu còn nhớ ư?”

“Ừ. Đạo đó cậu chạy rất nhanh. Vả lại trong môn nhảy vượt chướng ngại vật, cậu còn là người nhảy cao nhất lớp nữa. Tớ không nhảy qua được năm tầng chướng ngại vật nên khi đó đã rất ngưỡng mộ cậu.”

Chuyện này Matsuri vừa mới nhớ ra tức thì, nhưng nghe cô nói Kazuto liền mỉm cười sung sướng tới mức khiến cô ngạc nhiên. Gương mặt dễ mến như một chú cún con nở bừng nụ cười rạng rỡ.

“Cảm ơn cậu nhé Matsuri-chan.”

“Có mỗi Kazu gọi Matsuri kèm thêm chữ “chan” đằng sau nhỉ.”

“Tớ không thể gọi trống không tên các cô gái được^[9].”

Takeru cười trêu, Kazuto nói bằng nét mặt nghiêm túc. Matsuri không thể nhớ ra hồi tiểu học cô đã gọi Kazuto và được Kazuto gọi như thế nào.

“Từ xưa cậu đã thế rồi à?”

“Trời, Matsuri-chan chẳng nhớ gì sao. Buồn thật đấy.”

“Xin... xin lỗi cậu. Nhưng mà tớ vui lắm. Mọi người thường gọi trống không tên tớ, lớn thế này rồi mà vẫn được gọi “chan” nên tớ vui lắm.”

“Thật không?”

“Thật.”

Giờ Matsuri mới nhận ra Takeru là người duy nhất gọi Kazuto bằng cái tên “Kazu”.

“Kazu hồi đó rất nổi bật mà. Thành tích luôn ở top đầu, lúc nào cũng lạng lẽ đọc sách tiếng Anh trong lớp.”

“Hồi đó cậu là thiếu niên đam mê văn học cơ đấy.”

“Không phải! Ở nhà tớ phải nghe thứ tiếng Nhật cứng nhắc quá nhiều nên mới chọn đọc tiếng Anh để giải tỏa.”

“Lý lẽ gì ngầu vậy!”

“Nhưng phàm là tiểu thuyết thì đọc bản gốc sẽ thú vị hơn nhiều.”

“Môn tiếng Anh tớ chưa bao giờ được quá điểm ba.”

“VẬY không được đâu Maturi. Kazu không biết tới điểm số nào ngoài điểm năm đâu đấy.”

“Trời, châm chọc ghê!”

Cả hai bật cười, Kazuto có vẻ bức bối gắp miếng gà chiên ăn rồi uống cạn cốc bia do Maturi để lại.

“Đừng hờn dỗi mà. Xin lỗi nha Kazu.”

Rốt cuộc không thể nhớ ra hồi tiểu học mình đã gọi cậu ấy thế nào, Maturi bèn học theo cách gọi của Takeru.

“Dù sao tớ cũng chưa được điểm dưới năm bao giờ.”

“Chà, tự cậu nói kìa.”

Maturi cười, Kazuto ngượng ngùng gãi gãi mặt. Dù vẻ ngoài hơi trẻ con nhưng khi chú ý nhìn sẽ thấy Kazuto ngồi thẳng lưng, cách cầm đũa cũng rất nghiêm chỉnh. Những ngón tay rất đẹp của cậu gây ấn tượng mạnh với Maturi.

Sau đó họ rời quán để đi tầng hai. Maturi cảm thấy tiếc nuối khi phải chia tay với những cô bạn phải về sớm, cô và họ đứng trước cửa quán nhậu, trao đổi số điện thoại với nhau.

“Hôm nay bạn gái cậu không tới hả Take?”

Maturi bất giác ngẩng đầu lên khi nghe giọng ai đó hỏi. Ánh mắt cô chột chạm phải ánh mắt Kazuto, Maturi xấu hổ nhìn xuống màn hình điện thoại của mình.

“Hôm nay cô ấy về nhà bố mẹ. Cô ấy nói sẽ về muộn một chút.”

“Hai người định sống thử đến bao giờ? Sao không kết hôn đi?”

“Tớ muốn lắm, nhưng cô ấy bảo muốn làm việc thêm một thời gian nữa.”

“Thế à. Cô ấy mới đi làm được một năm nhỉ.”

Cuộc nói chuyện lướt qua trên đỉnh đầu Matsuri. Hứng chịu cuộc công kích bất ngờ, Matsuri nhận ra nụ cười của mình hiện tại thật gượng ép. Kế hoạch tỏ tình của cô đã tan thành mây khói.

Sau khi trao đổi địa chỉ mail và chia tay một số người bạn, đôi chân của Matsuri bỗng trở nên nặng trĩu khi hướng về địa điểm tổ chức tăng hai. Cô không thể từ chối một phần vì Miyuki sẽ tới, nhưng một nửa mục đích của Matsuri trong tăng hai chính là hẹn gặp lần sau với Takeru giờ đã không còn ý nghĩa nữa rồi.

Takeru bước giữa nhóm đi đầu. Khi này Matsuri còn đi cạnh cậu, nhưng giờ cô có cảm giác cậu đã ở một nơi rất xa, không thể nào với tới. Bước chân của cô dần chậm lại, cuối cùng tụt về tận hàng cuối. Kazuto ngoảnh sang nhìn vẻ mặt chán nản của cô.

“Công việc của Matsuri-chan là cắt may âu phục à?”

“Gì cơ?”

“Khi này cậu nói thế mà.”

“À, tớ làm bên bán hàng. Kiểu như lên kế hoạch bán hàng ấy.”

“Thế à. Lãng phí thật.”

Kazuto nhét hai tay trong túi quần jeans và bước đi chậm chậm, cậu chợt ngẩng lên nhìn bầu trời đêm như vừa nhớ ra.

“Matsuri-chan khéo tay lắm.”

“Kazu còn nhớ à?”

“Nhớ chứ.”

“Chiếc túi tớ làm trong giờ nữ công gia chánh ư?”

“Không. Tớ nhớ chuyện chiếc cúc áo sơ mi của tớ.”

Matsuri ngẩng đầu nhìn Kazuto, người cao hơn cô một cái đầu, cô cố lần theo sợi chỉ ký ức nhưng không tìm thấy ký ức nào như vậy. Nhìn về mặt không nhớ ra của Matsuri, Kazuto cười, khoe lúm đồng tiền duyên dáng.

“Cậu không nhớ ư? Hóa ra là vậy.”

“Tớ xin lỗi.”

“Đó là kỷ niệm đẹp nhất thời tiểu học của tớ đấy.”

“Thế ư?”

“Ừ. Matsuri-chan thấy cúc áo của tớ sắp rơi ra nên đã đơm lại cho tớ. Chiếc cúc ở phần ngực áo ấy, thậm chí Matsuri-chan còn đơm cho tớ khi tớ vẫn mặc áo trên người. Đó là lần đầu tiên tớ ở gần một cô bé đến vậy nên đã rất hồi hộp, tim đập loạn lên.”

“Thế à. Từng có chuyện vậy sao?”

“Có mà. Tớ vẫn còn nhớ đây này.”

Trái tim Matsuri bất giác nảy lên một nhịp. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo vang bên cạnh cô. Kazuto dừng bước để nhận cuộc gọi. Các bạn cùng lớp không nhận ra, họ vẫn tiến về phía trước, nhưng Matsuri không thể bỏ mặc Kazuto ở lại một mình được, cô dừng chân ở nơi cách Kazuto một chút, cố gắng lục tìm ký ức về kỷ niệm mà Kazuto nhắc tới.

“Dạ, con hiểu rồi ạ. Xin lỗi bố, tối nay con... Dạ. Con hiểu ạ. Vâng. Tuần sau con sẽ tới. Con hiểu. Con đã chuẩn bị rồi. Vâng... Dạ đúng rồi. Con đã làm theo lời mẹ dặn... Vâng, con hiểu. Con cảm ơn bố ạ.”

Giọng nói của Kazuto khác hẳn khi nãy khiến Matsuri ngẩng đầu lên. Đứng trên con đường nhỏ nói chuyện qua điện thoại, vậy mà không chỉ giọng nói, cậu còn sửa lại tư thế đứng, nét mặt cũng trở nên nghiêm trang hơn.

“Xin lỗi cậu. Cảm ơn vì đã đứng đợi tớ.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Kazuto nở nụ cười hồn nhiên như cũ rồi chạy tới bên cô.

“Không có gì.”

“Vừa rồi là bố tớ gọi tớ.”

“Bố cậu ư? Cậu nói chuyện lễ phép quá. Làm tớ tưởng sếp cậu gọi tớ chứ.”

“Bố tớ chính là sếp của tớ.”

“Hả?”

“Bố tớ chính là người thừa kế chính thống của trường phái trà đạo của gia tộc tớ. Tớ không phải con trai mà là đệ tử của ông ấy. Mỗi quan hệ giữa tớ và bố là mối quan hệ thầy trò.”

Lần đầu cô thấy một người gọi bố mình là “sếp”, Matsuri không biết phải nói gì. Qua cách nói chuyện điện thoại, cô đoán mối quan hệ giữa hai bố con không được êm đẹp lắm. Nhóm bạn đi trước cười vang như thể reo mừng vì việc gì đó, cô giật mình, không nói được gì thêm.

“Cảm xúc của cậu lúc nào cũng lồ lộ trên mặt nhỉ.”

Nhận ra vẻ khó xử của Matsuri, Kazuto nói xen lẫn ý cười.

“Hả? À, xin... xin lỗi cậu.”

“Không sao. Tớ quen rồi.”

“Quen rồi... ư?”

Cô chợt nghĩ lẽ ra không nên hỏi lại ngay như vậy. Không bỏ lỡ điều đó, Kazuto liền lấy một ngón tay chọc vào má cô.

“Lại hiện ra rồi này.”

“Á, xin lỗi cậu.”

“Matsuri-chan chẳng thay đổi gì nhỉ. Nét tính cách đó vẫn chưa thay đổi chút nào. Thật tốt.”

“Nghe người khác nói mình không thay đổi gì so với hồi tiểu học thật chẳng vui chút nào...”

“Thế á? Thế mà tớ lại thích điều đó đấy.”

Trước câu nói diêm nhiên của Kazuto, Matsuri cứng người lại. Cô vụng về chuyển chủ đề khiến Kazuto bật cười.

Khi Miyuki tới quán nhậu nơi tổ chức tăng hai, câu chuyện giữa hội bạn gái trở nên vô cùng sôi nổi. Kazuto nói chuyện với Takeru, nhưng khi câu chuyện của nhóm con gái tạm lắng xuống, cậu liền tới ngồi cạnh Matsuri, có lẽ biết Matsuri không uống được nhiều nên cậu chủ động gọi nước ngọt cho cô.

Ngồi cạnh Kazuto, Matsuri không thấy thoải mái vì cứ nghĩ tới câu “Thế mà tớ lại thích điều đó đấy” của cậu khi này.

Bữa tiệc tăng hai vô cùng sôi nổi với những câu chuyện nuôi dạy con, kết hôn và những lời than vãn về công việc. Matsuri cũng thử phàn nàn về công việc trong tưởng tượng của cô, nhưng cô dần thấy mệt mỏi tinh thần, đồng thời bắt đầu cảm thấy sự mệt mỏi của cơ thể. Cô xấu hổ về việc mới mười hai giờ đêm đã cạn kiệt năng lượng nên không dám nói ra. Nhưng cơ thể cô rõ ràng đang khao khát sự tĩnh lặng và một giấc ngủ. Không có ai để ý tới điều đó. Cô từng cảm thấy thoải mái khi không ai biết căn bệnh của mình, nhưng giờ cô lại thấy sợ.

“Cậu không sao chứ Matsuri-chan?”

Nghe thấy tiếng nói bên cạnh, cô ngẩng đầu lên. Kazuto - người không tham gia vào “đại hội than vãn” - đang chăm chú nhìn cô.

“Sao cậu hỏi vậy? Tớ không sao.”

“Có lẽ cậu nên về thôi. Chị gái cậu sẽ lo cho cậu đấy.”

“A, phải rồi Matsuri! Chị Kikyo! Mọi người biết chưa? Chị Kikyo đã kết hôn và chuyển về vùng này sống rồi đấy!”

Nghe Miyuki nói, mọi người ngạc nhiên ồ lên. Mọi người thì nhau hỏi, Matsuri giữ nụ cười trên môi, vờ tỏ ra thoải mái để trả lời mọi người.

Quá một giờ sáng một chút, điện thoại của cô reo vang. Là Satoshi - anh rể cô.

“Xin lỗi anh, em sẽ về luôn.”

“Ừ. Anh biết gặp lại bạn bè em rất vui, nhưng chị em đang lo cho em lắm. Xin lỗi em nhé.”

“Dạ không sao ạ. Anh tới...”

Cô không rõ địa chỉ quán nhậu là gì để anh rể tới đón nên đành bước ra ngoài tìm tên cửa tiệm hoặc tên một tòa nhà nào đó xung quanh đây, nhưng chẳng thấy có biển hiệu nào cả. Vì lúc này cô chỉ biết đi theo mọi người nên hoàn toàn không để ý xem đây là đâu. Cô tạm ngắt máy, định đi hỏi Miyuki thì chợt thấy Kazuto từ trong quán bước ra.

“Cậu về à?”

“À, ừ. Anh rể tớ gọi. Anh ấy bảo sẽ tới đón tớ.”

“Anh ấy tới đây à?”

“Ừ, nhưng tớ không biết địa chỉ chỗ này. À, Kazu ơi, giờ tớ sẽ gọi cho anh tớ, cậu có thể nói địa chỉ chỗ này cho anh tớ được không?”

“Để tớ đưa cậu về nhé?”

Matsuri có dự cảm từ trước rằng cậu sẽ nói thế, nhưng khi thực sự nghe câu nói này từ cậu, Matsuri vẫn phản ứng lại hơi quá. Đôi má cô ửng hồng như thế đây là lần đầu tiên trong đời cô nhận được lời đề nghị như vậy, những suy nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu cô.

“Chung cư nhà chị cậu ở sau trường cấp hai phía nam phải không? Nhà tớ cũng ở hướng đó, tớ chở cậu về nhé?”

“Ừm... Kazu không uống nữa à?”

“Tớ có thể uống lúc nào cũng được mà.”

Cơn gió đêm xoa dịu đôi gò má nóng bừng của Matsuiri. Gạt đi sự kỳ vọng, nỗi bất an và cả những mường tượng đầy mơ mộng, cô gật đầu.

Matsuiri trở lại bàn và nói mình phải về, nhóm bạn say sưa của cô tỏ ra đầy tiếc nuối.

“Tạm biệt, tớ sẽ gọi cho cậu sau.”

“Khi nào về Tokyo nhớ báo với tớ nhé. Tớ sẽ đi tiễn.”

“Cảm ơn cậu! Trước khi tớ về, chúng mình đi uống trà với nhau một buổi nhé.”

“Nhắn tin cho tớ nha!”

Cô cảm ơn Miyuki, tạm biệt mọi người rồi vẫy tay với Takeru, người cô từng rất thích.

“Khi nào kết hôn nhớ báo cho tớ nhé.”

“Ừ. Matsuiri cũng thế nhé.”

“Tớ thì chắc còn lâu lắm. Vì làm việc vui mà.”

“Thật vui vì được hàn huyên chuyện xưa với cậu. Hãy chăm về đây chơi hơn nhé.”

“Tớ cũng muốn vậy! Thế nhé, tạm biệt cậu.”

Rốt cuộc cô đã đánh mất mục đích ban đầu là nói câu “Tớ thích cậu”. Nhưng đã lâu rồi cô mới được trải qua những giờ phút vui vẻ tròn đầy như vậy.

Ra khỏi quán nhậu, Kazuto đã đợi sẵn bên ngoài.

“Cậu không báo với mọi người à?”

“Ừ, không cần đâu.”

Trái với Matsuiri luôn cố gắng nói chuyện vui vẻ xã giao với mọi người và bịa ra đủ lời nói dối, Kazuto hầu như chỉ nói chuyện với Takeru. Cậu nói

có thể uống cùng mọi người bất cứ lúc nào, nhưng hình như đây mới là lần thứ hai cậu tham gia họp lớp. Lần đầu là do Takeru cưỡng ép lôi cậu tới, điều này do chính miệng Kazuto nói khi nãy.

Matsuri đi theo Kazuto, khẽ ngẩng đầu lên nhìn gương mặt nghiêng của cậu. Cảm nhận được ánh nhìn của cô, Kazuto cười thật tươi.

“Cậu đang nghĩ về tớ đấy à?”

“Hả? Không phải!”

“Nhưng cậu nhìn tớ này giờ đây.”

“Tớ có nhìn đâu.”

Cô vội vàng quay mặt đi.

“Hóa ra Matsuri-chan chưa có bạn trai.”

“Sao cậu có thể khẳng định như vậy?”

“Tớ có cảm giác thế.”

“Cậu thật vô duyên! Nhưng tớ quả thật là chưa có bạn trai nên không thể nổi giận với cậu được.”

“Thật lãng phí, cậu dễ thương vậy mà.”

“Dễ thương ư? Trời đất, lâu lắm rồi tớ mới được nghe câu này đấy.”

Cô điều chỉnh bước chân mình sánh ngang với Kazuto. Tiếng cô vang vọng khắp khu mua sắm, tiếng cười của Kazuto dần bao bọc lấy tiếng nói ấy. Kazuto rất hay cười. Nụ cười đầy vui vẻ của cậu khiến cô cũng muốn cười theo.

“Thế Kazu có không?”

“Không.”

“Thật lãng phí, cậu dễ thương vậy mà.”

Matsuri nhại lại câu nói khi nãy, Kazuto sững người nhìn Matsuri, gương mặt dễ thương của cậu trở nên phụng phịu.

“Tớ tự ti về gương mặt trẻ con của mình đấy.”

“Cậu ăn mặc như thế trông càng trẻ con hơn. Giống hệt mấy sinh viên hay tụ tập trên phố.”

“Bị một chuyên gia^[10] nhận xét như vậy đau thật.”

Kazuto nhún vai. Matsuri vội vàng nói:

“Nhưng gương mặt trẻ trung bất chấp tuổi tác thích hơn việc một ngày nào đó cậu sẽ trở thành ông chú già nhiều chứ.”

Matsuri vừa nhanh miệng nói vừa cười lấy lòng. Cô chẳng phải chuyên gia nhưng lại được gọi là chuyên gia nên lòng hơi dao động.

“Matsuri trưởng thành lên nhiều nhỉ.”

Kazuto vừa đi vừa mỉm cười, trong ánh mắt đang cười ấy chứa đầy sự dịu dàng khiến Matsuri cảm giác như toàn thân được bao bọc bởi sự dịu dàng ấy. Gò má cô nhột nhột vì ngượng ngùng. Matsuri không nói gì khiến không gian đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng do Matsuri tạo ra càng khiến cô nhận thức rõ hơn tình huống “đang đi riêng với một cậu con trai” của mình, vì thế cô xấu hổ, không nhìn Kazuto nữa.

Khi Kazuto quay đầu lại, trái tim cô bỗng nảy lên một nhịp.

“Ngày mai Matsuri-chan có bận gì không?”

Kazuto hỏi với giọng vô tư, không khiến người khác cảnh giác.

Tuy ăn mặc giống như một thanh niên đứng giữa câu lạc bộ ồn ào, miệng hét lên “Reggae đỉnh quá!”, nhưng Kazuto không thô lỗ như họ. Giọng nói đó của Kazuto không làm cô khó chịu chút nào. Đã bao lâu kể từ lần cuối cô dành ngày nghỉ bên cạnh một chàng trai nào đó rồi? Hẹn gặp, đi ăn, xem phim? Hay là đi chơi? Kazuto muốn dành ngày nghỉ cho hoạt động gì nhỉ? Matsuri thật lòng muốn biết một ngày nghỉ ở bên Kazuto sẽ như thế nào.

“Tớ không bận gì cả.”

“Thế mai chúng mình đi chơi đi.”

“Chơi gì cơ?”

“Hiếm khi cậu về đây thế này, cậu có muốn về thăm lại trường tiểu học của bọn mình không?”

Matsuri cảm thấy hụt hẫng như một người đập bóng chày vừa đánh hụt. Cô không tưởng tượng ra chuyện thiếu đứng đắn gì, nhưng lời đề nghị quá đứng đắn của Kazuto khiến cô cảm thấy thật kỳ cục.

“Ừ, chúng mình đi thử đi.”

Thấy Kazuto hồn nhiên tỏ ra vui sướng, tự nhiên cô cũng thấy háo hức mong chờ tới ngày mai.

Đôi khi tôi muốn được nghe ai đó nói “Tớ thích cậu nhiều lắm”.

Chỉ cần như thế, tôi sẽ cảm nhận được rằng mình đang sống. Dù người nói là một cô gái cũng được.

Tớ thích cậu.

Câu nói ấy mới kỳ diệu làm sao.

Chỉ cần được nghe nó, tôi sẽ thấy vui sướng.

Hay là tôi cũng nói câu này với một ai đó nhỉ.

10.

Hai người hẹn gặp nhau ở cổng chính của trường. Matsuri tới nơi đúng giờ hẹn thì thấy Kazuto đã đứng chờ sẵn rồi.

Hôm đó trời nắng gắt từ sáng, Kazuto mặc một chiếc áo phông trắng và một chiếc quần jeans nghiêm túc hơn hôm qua, cách ăn mặc này phù hợp với lứa tuổi của cậu.

“Chào cậu, Matsuri-chan!”

“Chào cậu!”

Kazuto thọc một tay vào túi sau quần jeans, gương mặt cậu giãn ra thành một nụ cười.

“Hôm nay là Chủ nhật, liệu chúng ta có được vào không nhỉ?”

“Được chứ, đội bóng đá và đội bóng chày của trường vẫn tới luyện tập hằng tuần mà.”

“Cậu biết rõ nhỉ.”

“Tớ thường tới đây đi dạo mà.”

“Đi dạo ư? Nếp sống của cậu lạ vậy.”

Matsuri cười khúc khích, Kazuto lấy tai gãi má như cử chỉ của một chú mèo.

Đi qua cổng chính, họ nghe thấy tiếng các bé tiểu học từ sân chơi vọng tới. Họ đi qua bể bơi, sân chơi, rồi cả hai ngược nhìn tòa nhà dạy học. Tòa

nhà không hề thay đổi so với thời họ theo học nơi đây. Khung cảnh thân thương làm sống dậy ký ức. Xích đu, cầu trượt, cầu tập tay vẫn ở chỗ cũ.

Chiếc xà thép quá thấp. Cô bất giác chạy tới nắm lấy thanh xà đu lên, nhưng cô không thể thực hiện trò quay lộn người mà trước đây cô làm được nữa.

“Matsuri-chan nặng quá đấy.”

“Kazu chắc gì đã làm được mà nói tở.”

Matsuri đáp trả, Kazuto liền nhẹ nhàng quay lộn người cho cô xem. Cậu ngẩng đầu, chống hai tay trên xà rồi mỉm cười. Matsuri bất giác mê mẩn động tác nhẹ tựa lông hồng đó.

“Xà này thấp quá nhỉ.”

“Vì Kazu đã cao lên nhiều thôi.”

“À, nếu thế chắc giờ tở có thể thực hiện “việc đó” rồi.”

Kazuto tuột xuống khỏi thanh xà, cậu chạy tới cây xà cao nhất nằm ở phía trong cùng của khu trò chơi. Chỉ cần vươn tay lên, cậu đã dễ dàng chạm tới nó.

“Chạm tới rồi!”

“Các cậu bé thường tập hít xà với cây xà này nhỉ.”

“Ừ. Trong các bài kiểm tra thể dục, tở với Take đã hít xà được rất lâu.”

“A, tở vẫn nhớ chuyện đó. Cuối cùng ai là người thắng nhỉ?”

“Tở.”

“Thế à? Hóa ra cũng có thứ Takeru phải chịu thua người khác.”

“Xin lỗi nhé, tở chưa từng thua Takeru chuyện gì đâu.”

“Thế á?”

“Đúng vậy.”

Kazuto chỉ cần nhảy nhẹ là có thể lộn ngược trên chiếc xà ấy và chống hai tay lên xà, dù hồi nhỏ trong mắt họ cây xà cao tới mức chạm tới cả trời xanh. Matsuri chăm chú nhìn khi Kazuto đu mình lên một nơi cao hơn hẳn cây xà này.

Tiếng quật trúng bóng vọng tới từ phía bên kia hàng lưới. Cô ngoảnh đầu lại, những đứa trẻ lấm lem đất cát lỗ nhổ trên sân chơi, đứa chạy theo trái bóng đá, đứa vung chày quật bóng chày. Hai người cảm thấy như mình đang ngấm nhìn bản thân hồi nhỏ vậy.

Matsuri nhớ lại hồi đó. Ngày mai tồn tại như một lẽ dĩ nhiên, ngày hôm nay rất vui, thế là đủ. Những đứa trẻ luôn được bao bọc bởi cảm giác tự do, như thế thế giới vô tận đang mở rộng ra với chúng.

Người nào hạnh phúc hơn, người biết mình sẽ chết và người không biết tới điều đó? Dù thời gian của hai người đều trôi đi như nhau?

“Matsuri-chan ới.”

Cô ngẩng mặt lên, từ trên cao, Kazuto cười với cô.

“Thời tiết đẹp nhỉ.”

“Ừ...”

“Chỉ cần như vậy là hạnh phúc rồi, cậu có thấy thế không?”

Kazuto nhìn lên trời, Matsuri cũng nhìn về phía đó.

“Đẹp quá...”

Chỉ cần được biết tới màu sắc đó cũng đủ khiến cô thấy hạnh phúc rồi.

Kazuto nhảy từ xà xuống, cậu phúi quần và cười. Ánh mắt hai người chạm nhau, Matsuri cũng cười đáp lại, không hề ngại ngùng.

“Đi nào. Tổ có thứ này muốn cho Matsuri xem.”

Kazuto nói rồi kéo tay Matsuri đi về phía tòa nhà dạy học. Bàn tay lớn của Kazuto bao trọn lấy bàn tay Matsuri, cô thấy bàn tay ấy cũng đẹp như

bầu trời vậy.

Tủ đựng giày cạnh lối lên cầu thang có vẻ nhỏ hơn trước, cảm giác nền nhà cứng và lạnh - do cô đã cởi giày ra - đều là những cảm giác mới mẻ khiến cô thấy xúc động. Họ lên cầu thang rồi lặng lẽ bước vào một phòng học có biển đề “Lớp 3B”.

Quang cảnh hiện ra trước mắt họ giống như một mô hình thu nhỏ. Bàn, ghế, tủ sách và cửa sổ, tất cả đều thật nhỏ. Hít một hơi thật sâu bầu không khí thân thương đó vào trong lồng ngực, Matsuri reo lên như một đứa trẻ, tiến đến chiếc bàn cạnh cửa sổ.

“Lớp học của chúng ta là thế này ư?”

“Mọi thứ đều nhỏ nhỉ.”

“Matsuri-chan ngày xưa ngồi ở chỗ đó à?”

“Tớ không nhớ nữa. Kazu thì sao?”

“Tớ cũng không nhớ, nhưng vẫn nhớ chưa bao giờ được ngồi cạnh Matsuri-chan cả.”

Kazuto tới đứng cạnh Matsuri. Cậu nhìn sang Matsuri.

“Hồi đó Matsuri thích ai?”

“Hồi tiểu học á?”

“Để tớ đoán nhé, là Take phải không?”

Trước câu trả lời của Kazuto, Matsuri ngẩn người.

“Sao cậu biết?”

“Vì Matsuri-chan quá dễ đoán mà. Từ nhỏ mọi cảm xúc của cậu đã hiện hết trên nét mặt rồi.”

“Thế à. Nếu thế liệu Takeru có biết không nhỉ?”

Matsuri ngắm bể cá vàng trên chiếc kệ phía sau lưng, nhìn lên những bức tranh sặc sỡ do các em nhỏ vẽ. Ở tấm bảng đen cuối lớp có viết lời bài

hát theo mùa thân thuộc, cô lẩm nhẩm hát bài hát đó, nhìn tờ niên biểu lịch sử Nhật Bản dán phía trên và kêu than về khả năng ghi nhớ kém của mình. Ánh mắt của Kazuto không rời khỏi lưng cô.

“Take ngốc lắm, không rõ cậu ta có biết không. Cậu ta còn chẳng biết mình rất cuốn hút nữa cơ.”

“Chính điều đó khiến cậu ấy càng bảnh hơn đấy.”

“Take mà cậu gặp ngày hôm qua cũng thế ư?”

Cô ngoảnh đầu lại, nhưng đừng phải ánh mắt cậu khiến cô không thoải mái, nên lại nhìn sang tờ niên biểu.

“Takeru vẫn giống hệt ngày xưa. Vẫn đẹp trai và dịu dàng như thế. Và lại tớ cũng hơi cảm động vì cậu ấy vẫn còn nhớ được ước mơ hồi còn nhỏ của tớ. Nhưng tớ không dễ dàng thích cậu ấy đâu.”

“Tại sao?”

“Tình đầu là tình đầu. Ngày hôm qua đã là ngày hôm qua mất rồi.”

“Hôm qua có nhiều thời gian như vậy mà cậu không phải lòng cậu ấy ư?”

“Tớ không yêu dễ dàng đến thế.”

Cô nói, nhưng có lẽ Kazuto đã nhận ra khoảnh khắc hụt hẫng của cô khi biết Takeru có bạn gái.

“Tình yêu chỉ cần một khoảnh khắc để nảy nở, không phải sao?”

Kazuto băng qua những hàng ghế để tiến về phía cô. Bàn ghế và những chiếc kệ xung quanh càng nhỏ bao nhiêu, áp lực Kazuto tạo ra khi đến gần cô càng lớn bấy nhiêu.

“Từng đó thời gian là quá đủ để cậu thích cậu ấy rồi.”

“Tớ không...”

“Đặc biệt là người cậu từng thích, cậu sẽ rất dễ dàng thích lại người đó.”

Chiếc áo trắng, bên trên là sợi dây chuyền va vào nhau lách cách đang ở ngay trước mắt cô. Tới lúc này cô mới ý thức được rằng Kazuto đã là một chàng trai trưởng thành. Matsuri thu hết can đảm ngẩng đầu lên, trong một khoảnh khắc, cô như bị ánh mắt nghiêm túc mình chưa từng thấy ở Kazuto hút lấy, không thể cử động nổi. Cô vốn định nói đùa câu gì đó để chuyển chủ đề, nhưng giờ cô thấy rất xấu hổ.

Chẳng lẽ đối với Kazuto đây không phải chuyện thời tiểu học, mà là chuyện ở hiện tại sao...? Cơ thể cô nóng dần lên, ngại ngùng không dám nói ra những điều thầm kín trong trái tim mình.

Nhưng thứ Kazuto đặt xuống khi Matsuri sắp co cứng cả người lại không phải một nụ hôn mà là giọng nói nhàn nhã của cậu.

“May là Take có bạn gái rồi.”

Matsuri ngược đầu nhìn lên, Kazuto đang mỉm cười với gương mặt thân thiện. Trong khoảnh khắc, cả cơ thể lẫn trái tim cô đều trở nên không thoải mái. Giống như cô bị Kazuto trêu đùa vậy, thật chẳng dễ chịu chút nào. Cô lách người khỏi Kazuto, giọng nói bất giác trở nên gai góc.

“May cái gì chứ. Tớ chẳng hiểu cậu muốn nói gì cả.”

Trái tim cô hãy còn đập rộn vì những tưởng tượng lãng mạn, lưng cô đầm mồ hôi. Cô không muốn Kazuto nhận ra rằng cô vừa mới bị cậu làm cho hồi hộp.

“Vì tớ rất bức bối khi thấy chỉ mình Take thu hút cậu.”

Matsuri giật mình ngạc nhiên như một phản xạ có điều kiện. Kazuto đột ngột nắm lấy tay Matsuri kéo đi.

“Gì vậy?”

Matsuri bị kéo ra khỏi lớp, vừa vào tới căn phòng cạnh phòng học lớp 3A, Kazuto liền buông tay cô ra và đi vào sâu trong phòng. Đó là phòng học nghệ thuật thủ công, nơi những chiếc bàn gỗ xếp cạnh nhau, mùi màu

vẽ, mùi sơn dầu và mùi gỗ ngấm đầy căn phòng. Kazuto tiến về phía sau chiếc bảng trắng ở chính diện, dường như có mục đích gì đó.

Tuy có hơi lưỡng lự nhưng Matsuri vẫn bước theo, chiếc kệ đựng dụng cụ vẽ hiện ra sừng sững, cao tới tận trần nhà. Giấy vẽ, bút chì màu, các loại màu vẽ, thùng đựng nước nhỏ, bút lông, keo, mực, dao khắc bày trên đó. Mùi màu vẽ rất nồng gợi lên những ký ức thân thương trong lòng cô.

Kazuto lôi đám dụng cụ vẽ trên kệ xuống, đặt trên sàn nhà.

“Matsuri-chan ơi, nhìn này.”

Kazuto ngồi xuống trước chiếc kệ nằm trong cùng. Matsuri thấy nghi hoặc, nhưng rồi một niềm hy vọng lạ lùng chợt dâng lên trong lòng cô.

“Cậu còn nhớ chỗ này không?”

Một tay Kazuto đặt ở góc kệ, tay còn lại cậu chỉ vào bên cạnh. Matsuri nhìn, rồi hơi lùi lại ngẩng mặt lên nhìn Kazuto. Kazuto bật cười như một đứa trẻ vừa thành công trong việc trêu chọc ai đó.

Trên tầng dưới cùng của chiếc kệ còn lưu lại vết khắc chữ “Matsuri”. Thông thường trên kệ này sẽ bày các tấm gỗ, hồi ở câu lạc bộ mỹ thuật Matsuri đã biết chắc chắn những chữ này sẽ không bị nhìn thấy.

Hồi tiểu học, canh lúc hết giờ sinh hoạt câu lạc bộ, xung quanh không còn ai, Matsuri đã lén rút những tấm gỗ ra, sau đó cô chạm tên mình lên kệ. Cô muốn độc chiếm căn phòng này - nơi cô yêu thích nhất trong trường.

“Nó vẫn còn ở đây này.”

“Tại sao... Tại sao cậu biết?”

Matsuri bối rối vì ngạc nhiên và sự xấu hổ hơi muộn của mình. Kazuto liền dịch chuyển bàn tay này giờ đặt trên kệ sang một bên, như để thổ lộ bí mật của mình.

“Lúc làm tranh chạm khắc cho tác phẩm tốt nghiệp, tớ đã tìm thấy nó. Tớ rất muốn hỏi Matsuri-chan, nhưng khi đó chúng ta học khác lớp nên tớ

không thể hỏi nữa. Nhưng tớ đã rất vui. Giống như tớ đã nhìn thấy bí mật của Matsuri-chan vậy. Thế nên tớ cũng khắc thử.”

Chữ “Kazuto” được khắc bên cạnh chữ “Matsuri”.

Không phải cách khắc thô như của Matsuri, cái tên “Kazuto” được khắc rất đẹp. Nhưng giữa hai chữ này còn có hình một chiếc ô tình yêu được vẽ bằng bút dạ viết bảng nữa.

“Cái ô này do ai vẽ thế nhỉ?”

“Không phải Kazu sao?”

“Tớ không vẽ được ô tình yêu đâu. Hồi nhỏ tớ không có dũng khí đến thế.”

Kazuto đưa tay lần theo đường nét của chiếc ô. Matsuri nhìn theo ngón tay ấy.

Cô không thể ngờ bên cạnh bí mật chỉ mình mình biết ấy còn có một bí mật khác nữa.

Hai con người ngày xưa chưa từng đi bên nhau, giờ đây lại đang ngồi nhìn xuống bí mật của nhau.

Matsuri khẽ chạm lên chữ “Matsuri”. Khung cảnh của những ngày non trẻ tràn đầy ước mơ ấy hiện lên trong đầu cô, ngực cô nóng dần. Lúc đó cô đâu thể ngờ rằng lớn lên mình sẽ trở thành một con người bệnh tật thế này. Nghĩ tới đó, nước mắt của cô thiếu chút nữa đã trào ra.

“Tớ đã rất vui vì được cậu đem cúc áo giúp. Ngày hôm đó, lần đầu tiên tớ biết thích một người. Hồi ấy tớ thích Matsuri-chan nhiều lắm.”

Kazuto nhẹ nhàng thổ lộ, giọng nói trong sáng như một đứa trẻ.

“Thế nên tớ đã rất muốn được ngồi cạnh Matsuri-chan trong giờ học. Hai năm liền chẳng lần nào tớ được xếp ngồi cạnh cậu, tới lớp Năm thì mới được một lớp. Nhưng tớ đã luôn thích Matsuri-chan cho tới tận lúc tốt nghiệp đấy.”

Matsuri cảm nhận được mỗi tình đầu của Kazuto từ những ngày xa xưa ấy. Mỗi tình ấy trong trắng tinh khiết, như những bông tuyết chưa bị ai chạm tới. Matsuri dùng hai bàn tay đỡ lấy bông tuyết ấy, cất kỹ vào trong trái tim mình. Tình cảm chân thành đó sẽ mãi sưởi ấm cho Matsuri, dù bao nhiêu năm tháng có trôi qua đi chẳng nữa.

“Thời đó Matsuri-chan thật có khí chất, vì cậu có ước mơ trở thành họa sĩ truyện tranh. Cậu đúng là cô gái lý tưởng của tớ.”

“Lý tưởng ư?... Lý tưởng của Kazu thấp quá.”

“Không thấp đâu. Trước giờ tớ chưa từng có ước mơ nào cả. Cả vẽ tranh lẫn bếp núc may vá tớ đều dở tệ, thế nên khi đó tớ ngưỡng mộ Matsuri-chan lắm.”

“Nên cậu mới khó chịu với Takeru ư?”

“Ừ, rất khó chịu.”

“Nhưng giờ hai cậu thân nhau nhỉ.”

“Hồi cấp hai, Matsuri-chan chuyển đi từ lúc nào mà tớ chẳng hay. Mỗi tình đầu của tớ vì thế mà không đơm hoa kết trái được.”

“Mỗi tình đầu của tớ cũng đâu có thành.”

Cả hai so vai và cùng cười.

“À, phải rồi.”

Đột nhiên Kazuto đứng phắt lên, cậu cất tiếng như vừa nhớ ra điều gì. Cậu tìm bộ dao chạm khắc trên giá để đồ rồi lấy ra, đoạn rủ rê Matsuri bằng ánh mắt nghịch ngợm.

“Chúng mình cùng khắc đi!”

Nhìn Kazuto khắc lên mặt kệ gỗ theo hình chiếc ô tình yêu, Matsuri cũng vớ lấy một chiếc dao chạm khắc.

“Tớ cũng muốn làm!”

Hai người khắc theo vết mực vẽ chiếc ô đã mờ dần qua năm tháng.

“Kazu vụng về ghê!”

“Cậu nghĩ bao nhiêu năm rồi tớ mới cầm tới cây dao chạm khắc chứ? Lúc này khéo mới lạ đấy.”

“Cậu nói phải!”

Ánh sáng mặt trời lọt qua khe hở của đồng dụng cụ vẽ chất đồng lộn xộn cạnh cửa sổ, chiếu sáng những hạt bụi nhỏ đang bay trong không khí, lấp lánh như bụi kim cương. Vừa cảm nhận cảm giác quen thuộc kỳ lạ, như thể quá khứ và hiện tại cùng dung hợp làm một, cô vừa khắc theo hình cây ô. Matsuri vui vẻ khắc thêm hình những trái tim quanh ô, Kazuto thấy thế bèn cười rất vui vẻ.

“Nhìn nồng nàn quá.”

“Người tiếp theo phát hiện ra nó chắc sẽ ngạc nhiên lắm đây.”

“Khéo nó còn tạo thành một truyền thuyết ấy chứ. Kiểu như chỉ cần khắc tên vào kệ gỗ này, tình cảm của người đó sẽ được đáp lại chẳng hạn.”

“Chà, nghe giống truyện tranh thiếu nữ đấy.”

“Cậu thích những chuyện như thế à?”

“Thích chứ! Rất thích! Đã từng có truyện có chi tiết kiểu đó rồi!”

Matsuri cẩn thận lau hết bụi bặm sau khi khắc xong rồi gợi ý Kazuto lấy điện thoại chụp lại làm bằng chứng. Nhưng Kazuto nhẹ nhàng từ chối.

“Tớ nghĩ để thế này được rồi.”

“Nhưng chúng ta đã mất công chạm khắc nó mà?”

“Tớ đã luôn nhớ đến nó. Thế nên lần này Matsuri-chan cũng ghi nhớ nó là được.”

Matsuri nhìn lại chiếc ô tình yêu khắc trên kệ rồi cất điện thoại đi.

“Ừ, tớ sẽ làm vậy.”

Cô thầm nhủ mình sẽ ghi nhớ giây phút hạnh phúc này cho tới khi nhắm mắt xuôi tay.

Vừa xếp lại mọi thứ lên kệ và ra khỏi phòng, hai người chợt giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía dưới cầu thang ngay bên cạnh căn phòng. Kazuto dùng ánh mắt ra hiệu cả hai hãy cùng tới cầu thang phía đối diện. Họ quay gót, rón rén bước đi.

“Ai ở trên đó thế?”

Nghe tiếng nói rõ to vọng từ dưới cầu thang lên, bước chân Matsuri bất giác dừng lại. Kazuto vội chụp lấy tay cô.

“Matsuri-chan, nhanh lên!”

Được Kazuto kéo đi, Matsuri cũng bắt đầu chạy.

“Gay thật, hôm nay có chú bảo vệ ở đây!”

Họ chạy về phía cầu thang ở giữa tòa nhà, đột nhiên một người đàn ông trung niên có vẻ là giáo viên từ phòng học phía trong cùng của hành lang thò mặt ra. Có lẽ ông ta vừa nghe được tiếng huyên náo.

“Hai cô cậu đang làm gì vậy?!”

“Matsuri-chan, hướng này!”

Kazuto kéo tay Matsuri thật mạnh. Phía sau họ có giáo viên đuổi theo, bên dưới có chú bảo vệ đang chạy lên. Sau này nghĩ lại, Matsuri cho rằng chỉ cần thành thực nói mình là học sinh cũ về thăm trường là được. Nhưng lúc này, tự tiện vào trường mà không xin phép rõ ràng là không hay.

Họ quay về phòng học nghệ thuật thủ công, từ phòng đó ra ban công rồi chạy thẳng xuống lối cầu thang thoát hiểm. Hai người chạy qua hành lang ngoài phòng học ở tầng một, ra cửa cầu thang, đi đôi giày khi nãy vừa cởi ra, chạy băng qua đội bóng đang đá trên sân rồi lao ra khỏi trường. Khi chạy tới công viên trẻ em gần trường, hai người cuối cùng cũng dừng lại trước chiếc cầu trượt.

Matsuri tựa người vào cây cầu trượt, cố mở miệng hít lấy hít để khí oxy vào trong cơ thể đang hô hấp khó khăn của mình, nhưng hơi thở của cô nặng nề và nhiễu loạn. Cơ thể cô nhô lên rồi lại gập xuống, cánh tay bám chặt thanh sắt của cầu trượt, cố kết nối lại những mảnh ý thức rời rạc của mình, lòng cầu mong mình không ngất đi.

“Ôi chà, họ làm tớ giệt cả mình.”

Kazuto quay lại sau khi đi thám thính tình hình quanh công viên xem có ai đuổi tới không, cậu nói với giọng bình thường không thở gấp. Nhưng Matsuri không thể đáp lại. Không tới mức không thể cất tiếng, nhưng cô vẫn chưa đáp lại được.

“Matsuri-chan? Cậu sao thế?”

Kazuto đã nhận ra sự bất thường ở cô. Để Kazuto không phải lo lắng, Matsuri cố ngẩng đầu lên cười, nhưng nụ cười cô nặn ra chẳng tự nhiên chút nào.

“Matsuri-chan? Đây... Cậu không sao đấy chứ?”

“Ừ...”

Cô định lấy hộp thuốc chuẩn bị sẵn trong trường hợp khẩn cấp ra, nhưng trước mặt Kazuto đang bối rối thế này, nếu để cậu thấy cô uống thuốc không biết cậu sẽ nghĩ gì. Chắc chắn lời nói dối của cô sẽ bị vạch trần, như một lớp mạ vàng bị bong rơi lả tả. Cô không còn là cô nhân viên văn phòng trên Tokyo, chỉ là một bệnh nhân sống chưa tới mười năm nữa mà thôi. Vì không muốn như vậy nên cô rút lại cánh tay đang định thò vào trong túi lấy hộp thuốc.

Càng cố tỏ ra bình thường càng trở nên vụng về, vừa hít vào một hơi sâu, toàn cơ thể cô liền co giật. Matsuri thật muốn khóc. Cô cầu xin cơ thể để nó trở về trạng thái cũ, cơn co giật cuối cùng cũng dịu đi, nhưng mồ hôi

lạnh túa ra khắp trán và lưng cô. Chỉ mới chạy một chút mà cơ thể Matsuri đã trở nên bất thường như vậy.

Thấy cô không bình thường, Kazuto vươn tay ra chạm vào vai cô. Cô định tránh cái chạm ấy thì chợt khung cảnh trước mắt cô trở nên chao đảo.

Trong khoảnh khắc, cảnh vật trước mắt cô trắng xóa, e rằng huyết áp của cô đã bị tụt nghiêm trọng. Không thể đứng nổi trên đôi chân mình nữa, Matsuri đành tựa vào người Kazuto.

Sức lực trong người cạn kiệt, cô ngã người vào Kazuto, Kazuto dùng cả hai tay đỡ lấy cô. Nhưng rồi cậu mất thăng bằng, cả hai ngã ra. Thật thảm hại. Matsuri không dám ngẩng lên nhìn mặt Kazuto nữa.

Một lúc sau, những mảnh ý thức rời rạc dần kết nối lại bên trong Matsuri. Nhịp tim của cô đã trở lại bình thường, sắc mặt cũng dần khá hơn. Cô chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt ra, liền thấy gương mặt Kazuto hiện giờ đang tái mét hơn cả mặt mình. Giây phút ấy cô chợt nghĩ “Hồng bét rồi”. Kazuto, một người không bao giờ tắt nụ cười trên môi, đang nhìn xuống cô với vẻ mặt sợ hãi như thể nhân vật chính trong một bộ phim ma.

“Xin lỗi cậu. Tớ ổn rồi.”

“Cậu ổn thật không? Không sao chứ? Hay tớ đưa cậu đi bệnh viện?”

“Không cần đâu. Lâu rồi tớ mới chạy nên bị như vậy đó. Xin lỗi vì đã khiến cậu lo lắng nhé.”

Cô định đứng lên, Kazuto lập tức đưa tay ra đỡ. Đôi tay cậu run run như thể đang đỡ trẻ sơ sinh, Matsuri chỉ còn biết gượng cười.

Cả hai ngồi xuống băng ghế gần đó, Kazuto chăm chú nhìn từng biểu hiện của Matsuri. Sau đó cậu nói “Cậu đợi tớ một chút”, rồi chạy rất nhanh ra khỏi công viên. Matsuri ngơ ngác nhìn theo bóng cậu, nhưng rồi Kazuto quay lại trước cả khi Matsuri kịp suy diễn rằng cậu sợ quá nên chạy mất.

Tay cậu dắt theo một chiếc xe đạp cũ màu đỏ mận.

Kazuto đứng thở gấp trước mặt Matsuri đang ngồi đó kinh ngạc, cậu chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt Matsuri, sau đó mỉm cười như thể đã yên tâm hơn.

“Sắc mặt cậu trở lại như cũ rồi.”

Nói rồi cậu lấy lon nước tăng lực để ở giỏ trước của xe, mở nắp lon ra.

“Tớ nghĩ cậu cần uống nước nên đã chạy đi mua. Xin lỗi vì để cậu lại một mình nhé. Chắc là cậu lo lắng.”

Cậu đặt lon nước mát lạnh vào tay Matsuri rồi ngồi xuống băng ghế bên cạnh cô.

“Cảm... ơn cậu...”

Cô nói lời cảm ơn rồi kề miệng vào miệng lon nước mát. Uống nước xong, cô có cảm giác huyết quản mở ra rộng hơn, máu trong người lưu thông tốt hơn, hô hấp nhờ thế cũng dễ dàng hơn.

“Cảm ơn cậu nhé Kazu. Tớ thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.”

Có lẽ vì nét mặt Matsuri đúng như lời cô nói nên Kazuto có vẻ yên tâm hẳn.

“Chiếc xe đạp kia ở đâu ra vậy?”

“Cậu còn nhớ có một cửa hàng bánh kẹo trẻ con ở ngay bên ngoài cổng phía tây của trường tiểu học không?”

“À, cửa hàng có bà lão luôn cái kính ấy à?”

“Đúng rồi.”

Đó là nơi cô thường hay lui tới hồi tiểu học. Hình ảnh cửa hàng đó hãy còn rất tươi mới trong ký ức của Matsuri.

“Bà lão ở cửa hàng đó mất rồi, nhưng cửa hàng thì vẫn còn. Tớ đã mượn xe đạp này từ bác gái bán hàng ở đó đấy.”

“Cậu mượn làm gì?”

“Chờ cậu nghỉ một chút rồi tớ chở cậu về nhà chị gái. Như vậy sẽ nhàn hơn đi bộ, phải không nào?”

Một thứ ngọt ngào, mát lạnh hơn cả ngụm nước cô vừa uống rơi xuống bụng cô. Nó ở yên đó một lúc rồi dần thấm vào từng góc ngách sâu bên trong cơ thể cô.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, sắc hồng thường ngày đã trở lại trên gương mặt Matsuiri. Vì thế cô bảo không cần ngồi xe đạp bởi cô không mệt tới mức đó, nhưng Kazuto không nhượng bộ.

Tại cậu ấy không quen nhìn cảnh người bị ngất đó thôi...

Một lần nữa cảm thấy xấu hổ vì trạng thái của mình, Matsuiri đành miễn cưỡng chấp nhận lời đề nghị của Kazuto, cô leo lên ngồi sau chiếc xe đạp.

“Cậu bám chặt vào tớ nhé. Nếu thấy hoa mắt hay khó chịu thì bảo tớ ngay đấy.”

“Ừ, tớ nhớ rồi.”

Cô vòng tay qua hông Kazuto, Kazuto hô lên đồng dục “Xuất phát nào!”.

Chiếc xe đạp lăn bánh, càng lúc xe càng thăng bằng tốt hơn, bánh xe bon bon lăn đi.

Kazuto chậm rãi đạp xe trong ánh nắng vàng men theo công viên. Vào mùa xuân, con đường này sẽ nhuộm kín một màu hồng nhạt, còn lúc này từng chiếc lá xanh non trên đường được bao bọc bởi ánh sáng mặt trời, tỏa sáng lấp lánh. Ngẩng đầu nhìn lên, những tia nắng lọt qua lớp cành lá rơi xuống trán, xuống má Matsuiri. Cô hít thật sâu, ngửi thấy mùi thơm mát của chồi lá xanh non.

Vào tới khu dân cư, những âm thanh của sinh hoạt thường ngày vang lên tứ phía. Tiếng máy hút bụi, tiếng gọi con cái, tiếng tivi nhỏ nhỏ. Cô

người thấy cả mùi thức ăn nhà ai đó đang nấu thơm ngào ngạt. Chú mèo nằm ngủ tỉnh dậy ngáp một cái rõ dài, Maturi mỉm cười nhìn cảnh ấy.

Từ khu dân cư, họ rẽ vào khu mua sắm - nơi không hề thay đổi so với ngày xưa.

“Món salad khoai tây của cửa hàng đằng kia ngon lắm.”

“À, tớ cũng thích món đó. Món thịt xay tẩm bột rán của họ cũng ngon.”

“Cái món mà kèm theo rất nhiều bắp cải thái sợi ấy hả?”

“Ừ. Cậu đã tới cửa hàng bánh dorayaki^[11] ở đằng kia chưa?”

“Tớ tới rồi! Hồi xưa thỉnh thoảng bố tớ lại mua bánh ở đó mang về làm quà, mỗi lần như thế tớ thích lắm. O, cửa hàng takoyaki^[12] ở kia đóng cửa mất rồi!”

“Bà cụ chủ quán đã mất nhiều năm nay, cửa hàng nghỉ lâu rồi.”

“Thế à. Bánh takoyaki của cửa hàng bà ngon lắm, thật tiếc.”

“Maturi-chan nhớ rõ mấy chuyện về đồ ăn nhỉ.”

Nghe Kazuto cười, Maturi trở nên xấu hổ. Nhưng khi những sợi chỉ rối của ký ức được gỡ nút thắt ở một chỗ nào đó, những chỗ khác cũng lần lượt bung ra, cô đã tìm lại được hình ảnh mình hồi nhỏ trong trí nhớ.

“Giờ trước ga đã mọc lên một siêu thị lớn, chẳng còn ai tới khu mua sắm này mua đồ nữa. Nếu đi bằng ô tô thêm một chút nữa sẽ có cả một trung tâm thương mại nữa cơ.”

“Thế à... Nghe buồn thật.”

“Hồi tụi mình còn nhỏ, khu mua sắm này tựa như vùng đất kỳ diệu ấy nhỉ.”

Maturi gật đầu trước câu nói của Kazuto.

Ra khỏi khu mua sắm như băng qua miền ký ức thân thương, họ nhìn thấy tòa nhà của trường cấp hai phía nam, nơi rất gần nhà Kikyo.

Lúc này Matsuri chợt nhận ra.

Hôm nay mình sẽ chia tay cậu ấy ở đây, không gặp lại nữa ư...? Trong khi ngày kia mình phải quay lại Tokyo rồi?

Giống như một bộ phim hay đột nhiên đến hồi kết, cảnh tượng trước mắt cô đen thui. Cảm giác hạnh phúc trọn vẹn mới đây chợt bị sự tĩnh lặng nuốt chửng, như thủy triều rút khỏi bãi cát. Một cảm giác bất an lan rộng trong lòng Matsuri. Từ “chia xa” nặng nề dẫn tới một nỗi buồn sâu thẳm tới mức đáng kinh ngạc.

Tiếng chuông trường lạnh lạnh vang vọng bốn bề. Đó là tín hiệu thông báo đã tới mười hai giờ trưa.

“Kazu ới.”

Matsuri kéo lớp vải áo sau lưng Kazuto. Kazuto dừng xe, quay đầu lại nhìn cô.

“Cậu lại thấy không khỏe à?”

“Không. Chuyện đó không còn đáng lo nữa. Thực ra, tốt...”

Tuy bối rối nhưng Matsuri vẫn quyết tâm nói:

“Cậu có đói không? Chúng mình cùng đi ăn gì nhé.”

Kazuto ngơ ngẩn nhìn Matsuri một lúc như thể cậu không hiểu cô vừa nói gì. Sau đó, cậu nói như reo lên: “Ừ, đi ăn gì đó đi!”

Kazuto thả Matsuri xuống một ngôi đền gần đó rồi phi xe đi mua đồ ăn trưa. Cậu có vẻ bối rối trước lời đề nghị bất ngờ của Matsuri, chính Matsuri cũng bối rối với câu nói của mình.

Những chiếc lá xanh của cây rẻ quạt trông trong đền đung đưa xào xạc. Cô lắng nghe âm thanh ấy, lặng im cảm nhận làn gió đang thổi, một lúc sau Kazuto về tới.

Kazuto đặt thức ăn và cơm nắm giữa chỗ hai người ngồi.

“Nếu cậu thích ăn thứ gì đó thanh mát một chút thì tớ sẽ tới cửa hàng tiện lợi mua thạch về.”

“Không đâu. Tớ thích ăn những thứ này.”

Matsuri chỉ tay vào những món ăn đầy hoài niệm đó, miệng cười vui vẻ.

Nhưng thật lạ, hương vị của những món ăn mà hồi bé cô thấy ngon nhất trần đời ấy lại nhạt nhẽo hơn hương vị trong ký ức của cô rất nhiều.

“Cửa hàng đó thay người làm rồi chẳng.”

“Không phải đâu, là do Matsuri đã lớn lên đấy thôi. Cậu đã biết tới nhiều món ngon hơn những món ăn này.”

“Đó thực sự là lý do ư...”

“Ừ.”

“Nhưng được ăn ngoài trời thế này ngon thật đấy!”

Matsuri há to miệng cắn một miếng cơm nắm.

“Có cảm giác thèm ăn như vậy, chắc cơ thể cậu ổn rồi đấy.”

“Tớ khỏe hẳn rồi. Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tớ.”

Matsuri cúi đầu cảm ơn, Kazuto mãi nguyện cắn một miếng thịt viên chiên xù, tiếng “rộp rộp” giòn rụm vui tai vang lên. Lo lắng rằng sau khi hàn huyên đủ thứ kỷ niệm cũ và ăn hết bữa ăn, Kazuto sẽ đề nghị đi về, Matsuri bèn nói tiếp để ngăn chuyện đó lại.

“May mà khi này tại mình không bị tóm nhỉ.”

“Ngày nghỉ nào chú bảo vệ cũng đi theo đội bóng chày. Thế nên tớ đã nghĩ dù chúng ta có vào phòng học cũng sẽ không bị phát hiện.”

“Cậu biết cả hành tung của chú bảo vệ cơ à?”

“Tớ nói rồi mà. Tớ hay đi dạo bộ trong trường.”

Matsuri bật cười ngạc nhiên. Nét mặt Kazuto nghiêm túc, cậu nói như đang lăm bằm một mình.

“Lẽ ra tớ không nên vội vã bỏ chạy mà phải hỏi ý kiến cậu trước. Nếu làm thế Matsuri-chan đã không mệt như vậy. Một việc nhỏ đến thế, vậy mà tớ đã sợ hãi cuống quýt, không đưa ra được phán đoán chính xác...”

Nói xong cậu lặng thinh. Matsuri luống cuống tìm cách hóa giải bầu không khí mỗi lúc một nặng nề giữa họ.

“Kazu à, tớ thực sự không sao, cậu không cần để ý đâu.”

“Nhưng mà... Ừm...”

“Cậu cũng thấy tớ ăn rất nhiều cơm rồi mà. Tuy nói hương vị nhạt nhẽo hơn trước nhưng tớ đã ăn hết cả món salad khoai tây và thịt viên chiên xù, rồi ăn hết cả món tráng miệng là bánh dorayaki nữa. Nếu cửa hàng takoyaki vẫn còn, chắc chắn tớ cũng sẽ ăn hết sạch takoyaki cho mà xem.”

“Matsuri-chan ăn ngon miệng thật đấy.”

“Tớ háu ăn mà.”

Cô nhún vai cười, nét mặt Kazuto cũng trở nên tươi tỉnh hơn. Cô không muốn trông thấy Kazuto ủ dột. Thế nên nhân lúc quyết tâm đó hãy còn mạnh mẽ, cô đánh liều hỏi thử.

“Cậu đang bận tâm chuyện gì à?”

Cô nhận thấy nét mặt Kazuto có chút biến chuyển sau câu hỏi đó. Nét mặt cậu đang trở nên nhẹ nhõm, giờ lại chìm xuống nặng nề. Matsuri nắm lấy bàn tay cậu. Cô nhìn Kazuto với ánh mắt như muốn nói “Tớ sẽ luôn ở bên ủng hộ cậu”.

Kazuto lưỡng lự, Matsuri im lặng chờ đợi.

Câu chuyện Kazuto kể ra sau đó là một chuyện khá riêng tư.

“Gia đình tớ thường nói tớ không biết để ý mọi người xung quanh. Thế nên lần này tớ đã không nhận ra tình hình sức khỏe của Matsuri-chan. Đúng là chỉ cần nhìn vào một việc là có thể suy đoán được tính cách của một người nhỉ.”

Cậu vò đầu, hai tay ôm lấy mặt, khó khăn nói.

“Đó là vì tớ đã lớn lên với lời ca tụng rằng mình là một thần đồng.”

Là con trai trưởng của trường môn phái trà đạo của gia tộc, Kazuto lớn lên giữa những kỳ vọng lớn lao từ mọi người xung quanh.

“Nhưng năm lên mười tuổi, mọi thứ đều tan tành. Tớ mắc một hội chứng, tên là rối loạn hoảng sợ. Vậy là chẳng còn thần đồng gì nữa.”

Kazuto nhếch mép tự cười chính mình.

Nghe theo lời khuyên của bác sĩ khoa thần kinh, cậu đã chuyển về sống ở nhà ông bà ngoại của cậu, rời xa chốn đô thành. Và cậu đã ở đây từ đó cho tới nay.

“Cậu không pha trà nữa ư?”

Matsuri e dè hỏi.

Kazuto đưa tay vuốt cằm, hướng ánh mắt về phía xa xăm. Một lúc sau, cậu nói với giọng như đang lần theo ký ức.

“Thế nên tớ mới ghen tị với Matsuri-chan vì đã say mê vẽ tranh đến thế... Tớ không thể say mê học pha trà như vậy được.”

Matsuri cảm thấy xấu hổ như thể nhìn thấy người ta dặt chính cô của thời tiểu học đến trước mặt cô vậy.

“Tớ đã thử làm rất nhiều việc, với ý nghĩ biết đâu mình có thể say mê một việc gì đó khác. Tớ đã thử chơi tất cả các môn thể thao. Hồi đại học, tớ hăng hái học về nhiều thứ, vượt quá cả ngành nghiên cứu của mình. Tớ có năng lực đủ để đạt được kết quả ở một mức nhất định, nhưng cuối cùng thứ

gì tớ cũng bỏ giữa chừng, bởi tớ không thể say mê bất cứ thứ gì như Matsuri hồi đó được.”

“Sao cậu lại lấy sự say mê của một đứa trẻ ra làm lý tưởng cho mình như vậy?”

Matsuri đầy ngạc nhiên nói. Nhưng Kazuto ưỡn ngực đáp.

“Tớ đã nói là vì tớ ngưỡng mộ đứa trẻ đó rồi mà.”

Nhớ lại việc tác phẩm truyện tranh của mình bị đánh giá thấp, Matsuri cụp mắt xuống. Dưới chân cô, những tia nắng lọt qua kẽ lá đang nhảy múa lấp lánh. Cảm giác tội lỗi vì đang nói dối Kazuto thắt chặt lồng ngực cô.

“Tớ muốn đi tìm thứ gì đó có thể khiến mình say mê như thế.”

“Nếu đó là trà đạo thì tiện luôn nhì.”

Sau khi bông đùa như vậy, Matsuri lập tức hối hận. Trong khoảnh khắc, nét mặt Kazuto hiện rõ một sắc thái trộn lẫn giữa nỗi buồn sâu thẳm và nỗi phiền não dày vò. Trước khi Matsuri kịp thốt lên lời xin lỗi, Kazuto đã đứng bật dậy, vươn hai cánh tay lên cao, mặt ngửa lên trời.

Cậu ấy lẩn tránh cô? Cậu ấy tức giận với cô? Cậu ấy cho rằng cô thật vô ý tứ? Cậu ấy ghét cô?... Cô cảm thấy một cơn run rẩy chạy dọc lưng mình.

Không dám nhìn tấm lưng mặc áo trắng của Kazuto, cô bèn cúi đầu xuống, cảm thấy sống mũi mình cay cay.

Ngạc nhiên nhận ra mình muốn khóc, cô vội vã dùng tay túm chặt đầu mũi. Matsuri ra sức tự nhủ với mình, rằng cô chẳng có lý do gì để khóc cả. Nếu cô gái đi cùng đột nhiên bật khóc, chắc Kazuto sẽ thấy phiền lắm. Cậu ấy chắc sẽ cảnh giác, lần sau không rủ cô đi chơi nữa.

Nghĩ tới đó, Matsuri đột nhiên nhận ra. Dẫu sao cô cũng sẽ trở về Tokyo. Chẳng nào cô cũng sẽ không bao giờ nói chuyện với Kazuto như thế này nữa.

Vì mãi chìm đắm trong quãng thời gian quá khứ với buổi họp lớp và chuyến thăm trường tiểu học nên cô đã quên mất, rằng thực tế cô và Kazuto sống ở hai vùng đất khác nhau, họ đang bước đi trên con đường đời của riêng mình. Cô buông tay khỏi đầu mũi mình. Cô không còn thấy đau nữa.

“Xin lỗi cậu nhé. Tớ kể chuyện dài quá.”

Kazuto ngoảnh lại nói rồi điềm nhiên ngồi xuống băng ghế.

Mắt không nhìn Kazuto, Matsuri lấy tay phẩy phẩy đầu gối mình, nói.

“Không sao đâu. Cảm ơn cậu đã kể thật nhiều chuyện cho tớ.”

“Chắc cậu không hiểu được đâu nhỉ, nào là thần đồng với cả trường môn phái này nọ.”

“Đúng là tớ không hiểu rõ, giống như một thế giới khác vậy... Nhưng tớ nghĩ tớ cũng đã hiểu được vài chuyện.”

Có lẽ câu trả lời của Matsuri nằm ngoài dự đoán của Kazuto nên cậu chăm chăm nhìn cô. Cảm nhận được ánh mắt của Kazuto, Matsuri nhìn sang và thấy Kazuto đang nhìn mình với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Matsuri luống cuống, cô gom lại những câu từ lộn xộn trong đầu mình.

“Mặc dù tớ chỉ là người thường, một con người làm việc qua loa và không tìm được nơi mình thuộc về...”

“Matsuri-chan là người có nơi để thuộc về đấy chứ?”

“Kazu không có ư?”

Cô hỏi lại, nhưng Kazuto không nói.

Vừa ngẩng gương mặt nghiêng đang suy nghĩ xa xăm của Kazuto, Matsuri vừa mơ hồ nghĩ sau khi tạm biệt nhau ngày hôm nay họ sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nhưng chắc là nên như vậy. Giống như mọi kỷ niệm thời thơ ấu đều được để lại ở nơi này, cô cũng sẽ để lại kỷ niệm ngày hôm nay ở đây. Và rồi cô sẽ quay trở lại cuộc sống thường nhật như trước đây.

Cô lấy lại tinh thần, đoạn ngẩng đầu lên đầy quả quyết. Những tia nắng lọt qua kẽ lá nhảy múa trên trán Matsuri.

“Ôi, phiền quá đi mất!”

Kazuto quăng ra một câu, đoạn lùi sâu hơn vào băng ghế.

“Cậu ứng xử với mọi thứ qua loa thật đấy.”

“Mấy ai được như Matsuri-chan đâu. Cậu nói công việc của cậu rất vui mà. Điều đó thật tuyệt. Cậu rất may mắn. Những người được số phận ưu ái hầu như không ai nhận ra mình may mắn cả.”

“Cậu nói phải.”

Matsuri thực tâm đồng tình với câu nói đó.

Cơn gió đầu hè bao bọc lấy hai người thật dễ chịu. Nhưng nó không giúp tâm trạng của cả hai tốt hơn. Rốt cuộc cô cần có thứ gì thì mới thoát được khỏi tâm trạng bồn chồn không yên lúc này đây? Cảm giác nóng ruột cô đang mang không khác với thời dậy thì là mấy, nhưng lại hoàn toàn không giống thời tiểu học. Khi đã hai mươi lăm tuổi, mọi người sẽ không còn đồng cảm với cô nữa. Ở độ tuổi từ lâu đã được gọi là người lớn này, những lựa chọn nhiều vô hạn xưa kia giờ chỉ còn rất ít. Cô đành phải chọn trong số những lựa chọn đó để sống tiếp quãng đường phía trước.

“Phiền phức thật đấy...”

Cô thầm thì nói, Kazuto ngo ngời nhìn cô.

Cho đến phút cuối, Matsuri vẫn không kể cho Kazuto nghe câu chuyện của mình.

Hai ngày sau, cô quay lại Tokyo. Trời mưa trên đường về. Càng tới gần Tokyo, những tòa nhà hai bên đường càng cao dần lên. Sắc xanh dần biến mất, nhường chỗ cho tông màu đen trắng. So với khu phố kia, nơi đây rõ ràng có tính ẩn danh mạnh mẽ hơn, vậy mà từ gương mặt hiện lên trên cửa

kính ô tô phủ đầy nước mưa, lớp mặt nạ tô vẽ trước đó bắt đầu bong ra, rơi xuống là tả.

Cô đã diễn tròn vai một cô nhân viên văn phòng ở Tokyo. Đặt chân xuống nhà ga ẩm ướt, cảm giác trống rỗng trong lòng Matsuri dần tan đi, thay vào đó là sự an tâm từ từ lan tỏa.

Tôi sẽ không gặp lại Kazu nữa. Không nên gặp thì hơn.

Bởi tôi sẽ không thích ai cả.

Chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh cậu ấy sẽ lập tức hiện ra. Lúc này, điều đó khiến tôi cảm thấy thật khổ sở. Tôi chỉ cần kỷ niệm trong phòng học thủ công đó thôi, ngoài ra không cần gì khác nữa.

Giá mà tôi không gặp lại cậu ấy.

Nhưng tôi lỡ gặp lại mất rồi...

11.

Nghĩ lại, Matsuri cảm thấy rất xấu hổ khi đã chạm tới nỗi phiền muộn của Kazuto chỉ vì sự tò mò nho nhỏ của mình, về tới Tokyo, trên đường đi mua vài may đồ cosplay, Matsuri tự viện cớ với chính mình để tới xem nhà bố mẹ ruột của Kazuto. Địa chỉ nhà do cô tra trên mạng.

Tuy ở khu Kanda - một khu trung tâm sầm uất - nhưng ngôi nhà đó thật nghiêm cẩn, bầu không khí của nó khác hẳn với xung quanh. Ngôi nhà xây theo kiến trúc kiểu Nhật ấy được bao bọc bởi sự tĩnh lặng, khiến người nhìn cảm nhận được một thứ áp lực vô hình. Nó khiến người ta nghĩ tới bề dày lịch sử và thân phận cao quý của những người sống trong đó.

Lúc nhìn lên tấm biển đề chữ “Phái Touan” treo trên cánh cổng dày và nặng trước nhà, cô chợt nhớ tới gương mặt nghiêm u uất của Kazuto. Đứng đó một lúc, cô nghe thấy tiếng mấy người phụ nữ nói chuyện xôn xao, bèn vội giả làm người đi đường. Cô nắm chặt mảnh vải vừa mua, đi ngang qua một nhóm thiếu phụ ăn vận thanh lịch. Vừa nói chuyện vui vẻ với tông giọng êm dịu, họ vừa đi vào trong cánh cổng sau lưng cô. Họ là học viên tới học trà đạo chăng? Matsuri dừng chân, quay đầu lại lần nữa.

Một lúc nào đó Kazuto có lẽ cũng sẽ dạy trà đạo cho những người như thế này. Liệu cậu ấy có thể tiếp quản ngôi nhà lớn ấy không? Cô không biết thế giới trà đạo là một nơi như thế nào, nhưng bầu không khí uy nghiêm mà ngôi nhà tỏa ra khiến cô cảm nhận được điều đó chẳng dễ dàng gì.

Trở về nhà, thứ đầu tiên cô nhìn đến là cuốn lưu bút tốt nghiệp tiểu học cô lôi ra lúc trước để tìm địa chỉ của Miyuki.

Gương mặt của Kazuto cứng cõi và sắc nét hơn trong ký ức mơ hồ của cô. Bộ trang phục gồm sơ mi trắng - mà có lẽ xưa kia Matsuri đã giúp cậu đan cúc - cùng chiếc quần đen giống như trang phục của một cậu ấm học trường tư thục vô cùng nổi bật giữa đám học trò quê. Trong bài lưu bút của cậu có viết tương lai cậu muốn trở thành phi hành gia vũ trụ. Bên dưới có ghi chép kế hoạch cụ thể về việc làm sao để trở thành phi hành gia; trước câu hỏi tại sao lại có ước mơ đó, cậu viết với nét chữ rõ ràng và rất đẹp rằng “Vì tôi muốn được bay trên bầu trời”. Nhìn những dòng ghi chép của thần đồng, khóe miệng cô nhếch lên, bật cười thành tiếng như khi ở cạnh Kazuto. Cậu bé với phong thái người lớn và khá ngạo mạn đó còn đáng yêu hơn Takeru, mối tình đầu của cô.

Mấy ngày ở Gunma giống như những kỷ niệm trước khi cô phát bệnh, tất cả đều là những ký ức rực rỡ.

Mùa hè lại tới, Matsuri đã hai mươi sáu tuổi.

Thời gian trôi nhanh như một cái chớp mắt.

Sinh nhật mọi năm, mùi bánh gato do chị Kikyo nướng cho cô sẽ thơm lừng khắp nhà, nhưng năm nay không còn mùi thơm ngọt ngào đó nữa, giọng nói hào hứng vui vẻ của chị cũng không còn, ngôi nhà vô cùng yên ắng.

Cô đang ngồi tạm nghỉ sau khi sáng tác gần xong bản thảo cho sự kiện cosplay sắp tới thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại bàn. Nhìn đồng hồ treo tường, đã gần bảy giờ tối. Nhìn mã vùng tỉnh Gunma hiển thị trên màn hình điện thoại bàn, cô vội bắt máy vì ngỡ người cô họ gọi tới.

“A lô, nhà Takabayashi xin nghe.”

“Cháu là Manabe, cho cháu hỏi Matsuri có nhà không ạ?”

Ngữ điệu của người nói tựa như một người mời mua hàng qua điện thoại, nhưng Matsuri lập tức nhận ra đó là giọng của Kazuto. Cậu ấy biết số điện thoại di động của cô mà lại gọi tới điện thoại bàn, vậy là cô không thể trốn tránh được nữa.

“Kazu... đấy ư?”

“Matsuri-chan?”

Đúng là giọng nói của Kazuto. Lồng ngực cô thắt lại vì tiếng gọi “Matsuri-chan” mà ba tháng rồi cô mới được nghe.

“Cậu khỏe không? Xin lỗi vì tớ đã gọi.”

“Không sao. Sao cậu biết số điện thoại nhà tớ vậy?”

“Bữa trước tình cờ tớ gặp chị gái cậu. Thế nên mới... Mà thôi chuyện đó để sau, chúc mừng sinh nhật cậu, Matsuri!”

Có lẽ biết Matsuri sẽ không bắt máy nếu gọi tới số điện thoại di động nên Kazuto đã cố gắng tìm ra số điện thoại nhà riêng của cô. Từ trạng thái vội vã luống cuống, cố nói thật nhanh của Kazuto, Matsuri có thể cảm nhận được nỗi bất an, bối rối của cậu, lồng ngực cô đau nhói vì cảm giác tội lỗi.

“Hôm nay là sinh nhật cậu đúng không? À, chuyện này không phải do tớ nhớ được đâu. Tớ tìm thấy cuốn lưu bút hồi tiểu học, đọc lại thì thấy ghi trong đó như vậy.”

“Ừ. Thế à. Cảm ơn cậu nhiều nhé.”

“Ừ.”

“Còn Kazu sinh nhật vào ngày Thất tịch nhỉ? Trong đó cậu có ghi tương lai muốn trở thành một phi hành gia vũ trụ.”

“Cậu đọc nó à? Phải rồi, hay là từ giờ tớ luyện tập để trở thành phi hành gia nhỉ.”

“Nếu là Kazu thì có thể đấy.”

Matsuri cười, ở đầu dây bên kia Kazuto cũng cười.

“Còn Matsuri-chan thì viết sau này muốn trở thành họa sĩ truyện tranh.”

“Thế à?”

“Ừ. À, cậu tan làm rồi nhỉ.”

“À, ừ. Hôm nay tớ tan làm sớm.”

“Sinh nhật mình chẳng mấy ai tập trung làm việc được ha.”

“Ừ.”

Kazuto chẳng mấy may nghi ngờ lời nói dối của cô. Mà hình như cậu cũng không hiểu rõ cơ chế của xã hội và công việc. Chẳng lẽ cậu không thấy một nữ nhân viên văn phòng trở về nhà lúc bảy giờ tối trong ngày sinh nhật của mình thật cô độc hay sao?

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Ừ... m... Tớ vừa mới về tới nhà.”

“Thế à? Lát nữa cậu sẽ tổ chức tiệc mừng trong gia đình hả?”

“Tớ có còn ở tuổi đó nữa đâu. Sinh nhật chẳng còn là một dịp đáng chúc mừng nữa.”

“Thế ư? Cậu chỉ có một lần sinh nhật tuổi hai mươi sáu trong đời thôi đó. Cậu phải ăn bánh kem và để mẹ nấu cho mình những món ăn thật ngon chứ. Cậu được nhận quà sinh nhật chưa?”

Bây giờ có lẽ không còn nữa, nhưng chắc hẳn trước đây Kazuto đã từng được bà ngoại mua bánh kem, nấu những món ăn ngon và tặng quà sinh nhật cho. Matsuri bật cười khi tưởng tượng ra cậu bé ngạo mạn Kazuto vui sướng đón nhận tất cả những thứ đó.

“Tớ được bạn tặng đĩa DVD. Ngoài ra tớ cũng được chị Kikyo gửi tặng nhẫn và hoa nữa.”

“Thế à? Những thứ ấy thế nào?”

“Một chiếc nhẫn có mặt đá quý hợp với tháng sinh của tớ và hoa nhài.”

“Trời, thích thật đấy. Chị gái cậu thật tốt. Lúc nói chuyện tớ cũng cảm thấy chị ấy thật dịu dàng.”

“Ừ. Sinh nhật chị tớ cũng tặng chị ấy hoa chuông. Việc này đã trở thành thông lệ của hai chị em tớ.”

“Thích thật. Hai chị em thân nhau ghê.”

Tiếng của Kazuto kể ngay bên tai. Cô thấy nhột nhột, giọng nói trở nên hào hứng, trái tim rung lên. Nhiệt tích tụ lại trong căn phòng khách không điều hòa, chỉ đứng yên mà mồ hôi cô cũng rịn ra. Matsuri ngồi xuống, tay ôm đầu gối, vùi mặt vào chân mình.

“Matsuri-chan ơi, sau đợt lễ Obon^[13] bọn mình gặp nhau được không?”

Trước lời đề nghị của Kazuto, Matsuri như sực tỉnh, cô ngẩng đầu lên.

“Tớ sẽ quay về Tokyo vào đợt lễ Obon. Mùa lễ năm nay tớ phải ở nhà, chúng ta có thể gặp nhau sau ngày Mười tám không? Lúc đó công ty cậu đã hết nghỉ lễ chưa?”

“Được! Tớ phải đi làm đợt Obon nên sau đợt lễ được nghỉ bù, như thế tiện hơn...”

“Thật à? May quá! Vậy gần tới ngày tớ sẽ gọi nhắc cậu.”

“Nhắn tin cho tớ nhé. Tớ đợi.”

“Ừ. Cảm ơn cậu.”

Cảm giác day dứt lan rộng trong lòng Matsuri bởi cô đã phá bỏ lời hứa sẽ không gặp lại Kazuto của mình. Nhưng niềm vui của việc được gặp lại cậu đã vượt qua cảm giác ấy.

“Cảm ơn cậu đã gọi cho tớ.”

“Vì cậu chỉ có một lần sinh nhật tuổi hai sáu thôi mà.”

“Ừ. Cảm ơn cậu. Lần sinh nhật tới của cậu tớ sẽ gọi cho cậu.”

“Thật không? Tớ đợi điện thoại của cậu đấy.”

Cô tự nhủ với lòng, một năm sau dù mối quan hệ giữa họ thế nào cô cũng sẽ gọi điện chúc mừng sinh nhật cậu. Cô nghĩ giá mà mình nói được trọn vẹn bốn lần nữa thì tốt biết mấy.

Trong sự kiện cosplay, cô bị các otaku vây lấy xung quanh, bộ đồ cosplay cô mất nhiều ngày để hoàn thành cũng được giới thiệu tới đông đảo mọi người, cô thực sự mãn nguyện. Cô và nhóm bạn cười nói rất nhiều, cùng nhau chụp ảnh chung.

“Dạo này Matsuri phong độ đỉnh cao ghê.”

Kết thúc buổi nhậu sau sự kiện, cô và Sanae bước lên cùng một chuyến tàu điện.

“Tốc độ sáng tác nhanh, trình may đồ cosplay cũng cao hẳn.”

“Vì tình yêu đó.”

“Ôi chao, Matsuri cũng trở thành otaku rồi này.”

“Trời, đừng nói như vậy mà.”

Matsuri nhú mào, Sanae bật cười thích thú.

“Mà thôi cũng được. Việc này vui mà.”

“Phải đấy. Chính những người biết hưởng thụ cuộc sống mới là những người thành công.”

“Trước giờ đã khi nào Sanae lo lắng về cuộc đời sau này, hoặc nóng ruột vì không tìm được việc gì vui không?”

Sanae ngồi cạnh cô ngạc nhiên chớp chớp mắt, nói:

“Có chứ.”

“Thế à?”

“Đương nhiên rồi. Tớ cũng lo lắng phiền muộn nhiều lắm chứ. Mỗi khi rơi vào trạng thái khủng hoảng, tớ sẽ khổ sở vì không thể thoát ngay ra được. Nếu không may được những bộ đồ cosplay ưng ý, tớ sẽ rất nóng ruột. Hơn nữa, thỉnh thoảng tớ cũng nghĩ nếu cứ sống như hiện tại thì liệu có ổn không.”

Sanae hơi say, cô thở dài một tiếng nghe thật gợi cảm. Vừa dùng đưa chiếc xăng đan bên bàn chân vắt chéo lộ ra dưới chiếc váy ngắn, Sanae vừa nói tiếp.

“Vì chúng ta hai sáu tuổi rồi còn gì. Bạn bè xung quanh đã kết hôn, thậm chí còn có con nhỏ, tuy độc thân rất vui vẻ thoải mái nhưng tớ vẫn tự hỏi mình có thể như thế này mãi được không.”

“Bạn đã từng mong muốn một thứ gì đó cụ thể chưa?”

Trước câu hỏi của Maturi, Sanae dùng ánh mắt hỏi lại. Maturi nhẹ nhàng nói để câu chuyện không trở nên nghiêm trọng.

“Như là kết hôn hoặc công việc chẳng hạn...”

“À những cái đó hả. Tớ dự định sống tự lập, không dựa vào bố mẹ nữa, nhưng tớ không biết mình hiện ở vị trí nào. Tuy ở một mình vui nhưng mỗi khi như thế tớ lại thấy bất an. Maturi thì sao?”

“Tớ thì ngày nào cũng vậy hết.”

Maturi cười, Sanae cũng cười đáp lại sau khi hiểu được ý nghĩa câu nói của cô.

Vừa nhìn gương mặt hai người phản chiếu trên cửa sổ tàu, Sanae vừa tựa đầu vào vai Maturi.

“Nếu đang hẹn hò, có thể tớ sẽ muốn kết hôn luôn cho nhàn. Nếu kết hôn, những nỗi muộn phiền này sẽ được hóa giải phải không nào. Nhưng nếu tớ thực sự kết hôn với ai đó chỉ để nhàn nhã hơn thì một lúc nào đó tớ

cũng sẽ mệt mỏi và muốn bỏ trốn khỏi cuộc hôn nhân ấy, nên đôi khi tớ nghĩ được tự do làm theo ý mình như hiện giờ là hơn.”

“Cậu hay dao động thế.”

“Dao động dữ lắm. Đó chỉ là tình huống giả định thôi, nhưng tớ vẫn dao động.”

Sanae vừa cúi nhìn móng chân mình vừa nói nhỏ như thầm thì. Cách nói ấy khiến Matsuri thắc mắc, mặc dù cô không có cơ sở rõ ràng cho thắc mắc ấy.

“Có phải cậu thích ai rồi không? Đó thực sự chỉ là chuyện giả định ư?”

Matsuri hỏi dồn, đôi gò má trắng nõn của Sanae dần ửng hồng.

Tàu điện đã đến ga, hai người bước xuống rồi tìm băng ghế trong nhà ga ngồi nói chuyện. Trong nhà ga giữa đêm khuya, một ngọn gió dịu dàng thổi tới như muốn xoa dịu lớp bê tông bị mặt trời lúc ban ngày thiêu đốt. Sự ồn ào đã lắng xuống, nhà ga chìm trong tĩnh lặng.

“Tớ chưa thích anh ấy. Nhưng vì anh ấy nói thích tớ nên tớ trăn trở lắm. Anh ấy là người tốt, lại rất rành về máy tính nên chúng tớ nói chuyện rất hợp, khi đi ăn cùng anh ấy tớ chưa bao giờ thấy mệt mỏi cả.”

“Những chi tiết này rất quan trọng đấy.”

“Cậu nghĩ tớ có nên hẹn hò với anh ấy không?”

Sanae vừa vén mái tóc xoắn sóng ra sau tai vừa ngoảnh sang nhìn Matsuri. Khác hẳn vẻ tự tin với nụ cười chói mắt trong bộ đồ cosplay lúc sáng, vẻ bên lề của Sanae lúc này giống như một đứa trẻ nhút nhát vậy.

“Nhiều người sẽ thích những người họ cảm thấy vui vẻ khi ở bên mà. Tớ nghĩ cậu nên thử hẹn hò với anh ấy xem sao.”

“Liệu tớ có thể vừa sáng tác vừa hẹn hò với ai đó được không?”

Sanae hỏi như để tìm kiếm sự đồng tình từ Matsuri, cô liền bật cười thành tiếng.

“Quan trọng là tình yêu! Nếu có tình yêu với *Kurobo*, chắc chắn cậu sẽ làm được!”

“Cậu nghĩ vậy à?”

“Ừ! Tóm lại, nếu không làm thì không biết được. Nếu cậu gặp khó khăn thì tớ sẽ trợ giúp cậu.”

“Trời ơi! *Matsuri* tốt với tớ quá!”

“Vì *Sanae* là sư phụ của tớ mà.”

Sanae ôm chặt lấy *Matsuri* với gương mặt như vừa được giải thoát khỏi điều khó nghĩ. Cơn gió đêm thổi qua chân hai người. Trong cơn gió lạnh lạnh, cô đã cảm nhận được hơi hướm của mùa thu.

“*Sanae* này.”

“Gì cơ?”

“Cậu cố gắng lên nhé.”

Vừa vỗ vỗ đôi vai của bạn, *Matsuri* vừa thầm thì nói.

Hai người cùng đứng lên, nắm tay nhau bước đi như hai đứa trẻ. Mong rằng tình yêu của cô gái dịu dàng này được suôn sẻ. Giũm nát cảm giác ganh tị dưới đôi xăng đan của mình, *Matsuri* nắm chặt tay *Sanae* hơn.

Trong khoảnh khắc, tôi ước rằng tất cả mọi nguyện cầu đều trở thành hiện thực.

Qua bao lần tổn thương, tôi hiểu mình phải tự chọn lựa và tự mình tiến lên phía trước, nhưng trái tim tôi vẫn không nhẹ nhõm đi chút nào. Những người có được tất cả mọi thứ ấy, họ nhìn thấy điều gì?

Tôi muốn có thứ gì?

Ồ, là thời gian ư? Trước đây nó là thứ tôi ít cần tới nhất, nhưng giờ nó lại hiện lên đầu tiên trong đầu tôi. Thứ đồng thời hiện lên chính là nụ cười

của người ấy.

Tôi không được lưu luyến sinh mệnh của mình.

Bởi nếu sợ chết, tôi sẽ không bao giờ mỉm cười được nữa.

12

Sau lễ Obon, khi đường phố đã đông đúc trở lại như bình thường, Matsuri và Kazuto gặp lại nhau trên Tokyo. Kazuto mặc chiếc áo phông trắng, đội mũ lưỡi trai lưới màu xanh lơ, cậu đã cắt tóc ngắn đi đáng kể, khiến đường nét cằm lộ ra. Dù đã đổi kiểu tóc và đứng lẫn trong đám đông ở nhà ga, Matsuri vẫn lập tức tìm thấy cậu. Cậu vẫn mảnh dẻ, nhưng làn da rám nắng hơn trước khiến cậu trông rắn rỏi hơn.

“Matsuri-chan! Lâu lắm mới gặp cậu!”

Hàm răng trắng đều tăm tắp. Má lúm đồng tiền thân thương.

Chiếc váy và đôi giày gót thấp Matsuri đang mặc là đồ cô mới mua, bắt chước theo nguyên set đồ người mẫu mặc trên tạp chí thời trang.

“Nóng thật đấy!”

“Chúng ta vào quán nào đó nhé?”

“Ừ, mình uống gì đấy rồi đi tham quan Tokyo đi.”

“Tham quan ư? Kazu cũng là người Tokyo mà?”

“Thế Matsuri-chan đã đi chơi Asakusa, tháp Tokyo và vườn thượng uyển Shinjuku chưa?”

“Tớ chưa...”

“Thế thì chúng mình đi thôi!”

Kazuto cười đầy mãn nguyện.

Tuy vừa qua lễ Obon nhưng giờ vẫn đang nghỉ hè, đường phố đông kín người, hai người vừa đi vừa phải tránh những người khác, vì thế khi thì chụm lại, lúc thì tách ra.

“Cậu từ Gunma lên Tokyo từ bao giờ?”

“Ừm, khoảng mừng Mười.”

“Và cậu ở nhà suốt từ hôm đó tới giờ?”

“Ừ. Vì nhà tớ có một tiệc trà lớn. Tớ phải giúp đỡ hậu cần. Toàn những việc lặt vặt, chán lắm. Nhưng dù sao tớ cũng chẳng làm được gì nên đành phải chịu thôi.”

Hình ảnh ngôi nhà đó hiện lên trong đầu Matsuri. Kazuto sẽ không vì stress mà ảnh hưởng đến sức khỏe đấy chứ? Vì từng tận mắt nhìn ngôi nhà nên Matsuri đâm ra nghĩ ngợi nhiều hơn. Trái tim cô ghen lại bởi cảm giác hối hận, lẽ ra cô không nên tới xem thì hơn.

Hai người tới Asakusa ăn mì soba, ghé xem những cửa hàng đồ lưu niệm như các em học sinh trong chuyến tham quan dã ngoại, rồi vào chùa Asakusa. Họ leo lên tháp Tokyo, từ trên cao nhìn xuống khu phố nhỏ xíu bên dưới và cùng ngắm bầu trời. Bầu trời mùa hạ xanh trong hơn cả bầu trời họ cùng ngắm ở Gunma, trên trời không một gợn mây, khiến trái tim Matsuri dần hừng nắng. Nhưng thứ xoa dịu trái tim cô là nụ cười trong vắt hơn cả bầu trời của Kazuto.

Kazuto hào hứng kể những câu chuyện vui khiến Matsuri bật cười. Câu cô từng nói với Sanae, rằng một người rất dễ thích người khiến họ cảm thấy vui vẻ khi ở bên, giờ đang văng vẳng bên tai cô. Mỗi khi ở cạnh Kazuto, đầu óc và trái tim cô lập tức sẽ chỉ còn hình ảnh của cậu. Trong mắt Matsuri chỉ còn lại Kazuto, thậm chí cô còn quên cả bản thân mình.

Đang thông thả dạo bước trong vườn thượng uyển Shinjuku, hai người chợt thấy một cậu bé ngồi vẽ dưới bóng cây. Cạnh bảng vẽ là xô nước màu

vàng và một túi đựng màu vẽ xanh da trời. Cậu bé đang chú tâm vẽ lại sắc xanh mơn mớn của cây cỏ, giọt mồ hôi lớn lấp lánh trên đôi má cậu bé.

“Em vẽ đẹp quá. Đây là bài tập hè của em à?”

Kazuto ngồi xuống, vui vẻ bắt chuyện. Cậu bé tỏ ra cảnh giác, nhưng khi nhìn nụ cười hiền hòa của Kazuto, cậu gật đầu.

“Cố lên nhé.”

“Cảm ơn anh ạ.”

“Nhớ uống nước từ chai nước em mang theo đây.”

Có lẽ trước đó cũng được mẹ dặn như vậy nên cậu bé như sức nhớ ra, liền nhắc chai nước đặt bên cạnh lên rồi nói cảm ơn lần nữa.

“Nhìn em ấy vẽ tranh thấy nhớ ngày xưa ghê.”

“Ngày xưa bọn mình cũng hay vẽ nhỉ. Hình như chúng mình từng tới vườn thú...”

“Đúng rồi nhỉ! Lần đó tớ đã vẽ con hươu cao cổ.”

“Matsuri-chan vẽ đẹp thật. Lúc nào tranh của cậu cũng được treo trong hành lang cả.”

“Vì tớ ở trong câu lạc bộ mỹ thuật từ nhỏ mà.”

“Ra là thế! Quả nhiên hồi đó cậu có luyện vẽ!”

Kazuto hồ hởi nói khi hai người đi giữa cây cỏ.

“Thực ra tớ có vẽ truyện tranh. Nhưng khi mang tới nhà xuất bản thì bị từ chối. Họ nói truyện tranh tớ vẽ không thể đem bán được.”

“Thế ư?”

“Ừ, họ nói thẳng luôn. Bữa trước Takeru có nhắc tới truyện tranh, khi đó tớ đã buột miệng nói dối, nhưng thực ra tớ từng thử làm việc ấy rồi.”

“Cậu giỏi quá!”

Kazuto dừng bước. Matsuri cũng dừng bước giữa thảm cỏ.

“Nhưng nó bị từ chối rồi mà.”

“Vậy là cậu bỏ cuộc luôn ư?”

Bị Kazuto nhìn chăm chú, Matsuri ngập ngừng.

“Đừng bỏ cuộc như vậy. Cậu không thể dễ dàng từ bỏ tất cả những cố gắng trước đó được. Không được từ bỏ những thứ mình thích.”

Kazuto nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cảm ơn cậu.”

Dẫu thế nào, sức hút của Kazuto với cô vẫn quá lớn.

Matsuri mạnh mẽ bước đi với đôi chân đi giày gót thấp của mình. Để không tự rơi xuống một hố sâu mà cô không nên rơi xuống.

Mặt trời đã ngả về phía tây, khi không khí dễ chịu hơn, họ ra khỏi vườn thượng uyển và quay trở về phố lớn. Sau khi nghỉ ngơi một chút ở một tiệm cà phê xinh xắn, Kazuto chợt nói như thể vừa nhớ ra.

“À, ngày mai Matsuri-chan rảnh không?”

“Ngày mai ư? Cậu hỏi sát ngày thế. Kazu lúc nào cũng đột ngột như thế nhỉ.”

“Xin lỗi cậu. Tớ không phải người sinh hoạt quy cũ theo lịch trình cho lắm nên...”

“Không sao. Có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai cậu muốn đi biển không?”

Kazuto chống tay trên chiếc bàn nhỏ, mắt sáng lấp lánh.

“Đi biển lướt sóng! Tớ có chơi với một nhóm lướt sóng ở Kamakura từ hồi cấp ba. Matsuri đi cùng nhé?”

“Tớ không lướt sóng được đâu!”

“Ha ha, tớ có bắt cậu lướt sóng đâu. Rủ cậu ra biển chơi thôi mà. Họ đều là người tốt cả, tớ nghĩ cậu sẽ thân với họ đấy.”

Kazuto vui vẻ nói. Matsuri khuấy đá trong cốc nước ép đào.

“Nhưng tớ không có đồ bơi...”

“Thật á? Thế thì giờ chúng ta đi mua! Để tớ chọn cho cậu.”

Trước nụ cười dịu dàng của cậu, Matsuri kìm lại lời phản đối của mình.

“Không được ư?”

Đừng hỏi tớ với nét mặt đó chứ! Sau khi một hơi uống cạn chỗ nước ép đào còn sót lại, Matsuri đành phải gật đầu.

Quầy bán đồ bơi trong trung tâm thương mại là nơi đông đúc nhộn nhịp nhất. Kazuto xem hết món nọ tới món kia, như một đứa trẻ bối rối không biết chọn gì trong quầy đồ chơi vậy. Matsuri đi theo Kazuto vì sợ nếu rời mắt ra hai người sẽ lạc nhau, khi đó Kazuto sẽ lo lắng.

“Bộ này thế nào?”

“Không được.”

“Thế bộ này thì sao?”

Những bộ Kazuto chỉ đều là những thiết kế nóng bỏng, Matsuri từ chối hết nên mãi họ không chọn được.

“Còn bộ này? Trông dễ thương đó.”

Bộ bikini màu xanh dương dịu mắt là màu yêu thích của Matsuri, sợi dây trắng trên bộ đồ rất dễ thương. Matsuri vươn tay ra đón lấy bộ đồ, gương mặt Kazuto bừng sáng. Nhưng giây phút tiếp theo, Matsuri vội rút tay lại. Cô bỏ lại Kazuto ở quầy đồ bơi, nhanh chóng rời khỏi khu đó. Thấy Matsuri đột nhiên chạy đi, Kazuto vội đuổi theo.

“Matsuri-chan? Cậu sao vậy Matsuri-chan?”

Như để chạy trốn khỏi giọng nói của Kazuto, Matsuri đi về phía thang cuốn, len qua dòng người xuống tầng dưới. Cô đi một mạch băng qua khu mỹ phẩm ở tầng một, lúc vừa ra khỏi trung tâm thương mại, Kazuto đã tóm được cô.

Kazuto nhìn Matsuri với vẻ mặt lo lắng nhiều hơn là hoài nghi. Có vẻ cậu đang cố nghĩ xem mình đã làm sai điều gì. Matsuri bối rối nghĩ cách thoát khỏi tình huống này.

“Xin lỗi cậu...”

“Không sao. Cậu sao vậy? Tớ đã làm gì à?”

“Không, không phải lỗi của Kazu. Tớ chợt nhớ ra một việc gấp. Tớ phải về đây.”

“Hả? À, thế còn ngày mai...”

“Xin lỗi cậu, ngày mai tớ không đi được. Tớ quên mất. Xin lỗi cậu nhé.”

Cô định tìm lời lẽ an ủi Kazuto khi thấy cậu có vẻ thất vọng, nhưng một người đang phải gồng hết sức vì các vấn đề của bản thân như cô sao có thể nghĩ ra lời an ủi người khác được. Cô cắn chặt môi để trấn áp sự luống cuống của mình. Khi cổ nuốt xuống những giọt nước mắt chực trào lên, một cơn đau giống như có thứ gì bén nhọn đâm vào giữa ngực lan khắp cơ thể cô.

“Nếu cậu muốn về thì để tớ đưa cậu về.”

“Không cần đâu...”

“Không, tớ sẽ đưa cậu về.”

Kazuto kéo cánh tay Matsuri đi ra khỏi trung tâm thương mại. Vẫn với bầu không khí im lặng khó xử đó, Kazuto mua vé rồi lên cùng chuyến tàu với cô. Matsuri ngồi ở một góc ghế, Kazuto đứng trước cửa ra.

Matsuri sợ hãi ngược nhìn lên, nhưng Kazuto chỉ đang khoanh tay, đưa mắt dõi theo những ánh đèn lướt ngang qua cửa sổ tàu. Trên gương mặt đánh lại của cậu, vẻ dịu dàng mọi khi đã biến mất. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống váy Matsuri, cô vội vã lấy ngón tay lau đi.

Họ xuống khỏi tàu điện, đi qua cửa soát vé. Kazuto hỏi cô đi về hướng nào, cô đưa ngón tay chỉ, Kazuto bèn cất bước đi trước. Matsuri đành im lặng theo sau.

Khu mua sắm nhỏ trước ga đã trở nên tĩnh lặng. Bước vào con đường bên cạnh spa chăm sóc sắc đẹp mẹ cô thường lui tới, ở đó chỉ có ánh đèn yếu ớt chạy dài. Cô ngẩng đầu lên, phía trước mặt là tấm lưng của Kazuto. Bình thường chỉ có mình cô bước đi trên con đường này, nhưng hôm nay có cả Kazuto. Cảnh tượng đó thật kỳ lạ, thật đặc biệt.

“Tới đây được rồi, nhà tớ ở gần ngay đây rồi Kazuto.”

“Không sao. Tớ sẽ đưa cậu về tận nhà.”

“Đường đi ở đây rồi rắc lắm, cậu sẽ không tìm được đường về đâu.”

“Nếu thế Matsuri-chan có đưa tớ ra ga không?”

Kazuto ngoảnh đầu lại, gương mặt đánh lại khi này dần thả lỏng, đôi mắt cậu nheo nheo.

“Đừng lo. Tớ không kém khoản phương hướng đâu... Cảm ơn cậu.”

Sự dịu dàng chân thành đó, giờ đây Matsuri lại cảm thấy thật tàn nhẫn.

Tới trước bảng tên trên cổng nhà Matsuri, Kazuto nhìn lên ngôi nhà mờ mờ trong ánh sáng yếu ớt của đèn đường.

“Phòng cậu là phòng nào?”

“Hả, sao cậu hỏi như một kẻ chuyên đi bám đuôi con gái nhà lành vậy.”

“À. Xin lỗi cậu.”

“Là phòng có ban công ở tầng hai.”

Matsuri chỉ tay, Kazuto ngược nhìn lên.

“Matsuri-chan đã luôn ở đây ư?”

“Gì cơ?”

“Từ khi chuyển nhà từ Gunma lên, cậu đã luôn ở đây nhỉ? Cậu luôn đi qua con đường vừa này để trở về nhà.”

“Kazu càng lúc càng giống kẻ bám đuôi rồi đấy.”

Matsuri bông đùa nói, nét mặt Kazuto dường như đang hối hận vì vừa mới lỡ lời.

“Kazu trong sáng thật. Cậu ăn nói như học sinh trung học ấy.”

“Cách ăn nói ấy chỉ khiến tớ vạ miệng thôi. Mà bình thường tớ không thể này đâu. Tớ chẳng bao giờ hỏi người khác phòng của người ấy ở đâu cả. Tớ đang làm cái gì thế này.”

“Cậu biết tớ từ hồi nhỏ nên mỗi khi gặp tớ, tính cách cậu lại trở về như hồi đó chẳng?”

Matsuri cười khúc khích, Kazuto cũng cười và nhún vai.

Matsuri tạm biệt Kazuto rồi bước vào trong cổng, lòng thầm nghĩ giá mà ngày mai được đi học và gặp lại cậu ấy ở trường. Cô thấy hận bản thân đã hai mươi sáu tuổi. Cả hai đều không thể mở lời đề nghị lần hẹn gặp tiếp theo.

“Ngày mai cậu đi chơi vui vẻ nhé.”

“Ừ. Lần sau có cơ hội chúng mình cùng đi nhé.”

“Trước khi tới được ngày đó thì mùa hè chắc kết thúc rồi.”

“Tớ còn đi lướt sóng tới mùa thu cơ, mùa đông thì tớ đi trượt tuyết.”

Matsuri cảm thấy khó xử với những người yêu các hoạt động ngoài trời. Cô gượng cười vì cậu nhắc đến toàn chuyện khó.

“Cảm ơn cậu hôm nay đã đưa tớ đi chơi. Tớ vui lắm.”

“Tớ cũng vậy. Lần đầu tiên tớ thấy Tokyo cũng có những điều tốt đẹp đấy.”

“Cậu không có dự định sống ở Tokyo ư?”

“Cậu muốn tớ ở lại Tokyo à?”

Kazuto cười láu lỉnh.

“Hôm nay cậu về nhà bố mẹ à?”

“Không, tớ sẽ ngủ ở nhà bạn.”

“Như vậy có ổn không?”

“Cậu đừng hỏi giống mẹ tớ thế chứ.”

Kazuto gãi đầu.

“Bị hỏi “Có ổn không” khiến tớ thấy nặng nề hơn cả bị mắng nữa.”

“Thế à. Xin lỗi cậu nhé.”

“Không sao. Chỉ có điều, tớ thấy bản thân mình đúng là chưa đủ trưởng thành để được tin tưởng...”

“Ý tớ không phải như vậy...”

“Ừ, tớ hiểu.”

Cô nhận ra nụ cười nhàn nhạt của Kazuto. Giống hệt dáng vẻ của cô trong bệnh viện khi cô muốn hét lên rằng mình không ổn chút nào. Dù muốn vậy nhưng cô chẳng thể nói với bất cứ ai, thế nên cô luôn phải mỉm cười để vượt qua những ngày tháng đó. Cô rất muốn ôm lấy Kazuto để vỗ về cậu.

“Khi nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau?”

“Ừ nhỉ, không biết khi nào nữa.”

“Cậu không tới nhà chị gái ở Gunma nữa ư? À, nhưng mà cũng không dễ để tới đó nhỉ.”

Kazuto nói như sực nhớ ra. Maturi cười yếu ớt.

“Khi nào tiện nhớ về đó nhé. Take cũng có vẻ rất muốn gặp Matsuri-chan đấy.”

“Ừ.”

“Thế nhé.”

“Hôm nay thực sự cảm ơn cậu. Tớ chờ tin nhắn của cậu.”

Kazuto quay lưng bước đi, Matsuri nói với theo, giọng đầy luyến tiếc. Ngay sau đó cô sững người vì nhận ra vẻ luyến tiếc trong giọng nói của mình. Nhìn Matsuri như vậy, Kazuto nhếch một bên mép nói:

“Nếu cậu nói thế nữa, tớ sẽ tỏ tình với cậu đấy.”

“Ơ...”

“Cảm ơn cậu hôm nay đã đi chơi cùng tớ. Tạm biệt nhé.”

Kazuto điềm nhiên nói rồi quay gót rảo bước trên con đường mờ tối. Matsuri ngẩn ngơ đứng nhìn bóng lưng cậu.

Vào tối nhà, mẹ cô đã đứng ở cửa đón. Mẹ bảo có sẵn nước nóng trong bồn nên cô bước thẳng vào phòng tắm. Cô cởi chiếc váy hôm nay mẹ mới mua cho và bắt gặp hình ảnh mình trong gương. Trên cơ thể trong gương có hai vết sẹo giống như bị cắt bởi kiếm Nhật, một vết từ hõm ngực xuống tới bụng, một vết từ nách trái vòng qua sau lưng. Sau khi cởi bỏ đồ lót, cơ thể không một mảnh vải che thân của cô càng trông thật khó coi.

Cô tự cười nhạo bản thân, thật đáng xấu hổ vì trong cơn bốc đồng cô đã vươn tay chạm vào bộ đồ bơi ấy. Lần đầu làm phẫu thuật, cô cảm thấy sốc vì cơ thể mình xuất hiện vết thương lớn hơn cả nỗi tổn thương vì sức khỏe của cô. Lúc được gợi ý thực hiện cuộc phẫu thuật lần hai, cô đã quyết liệt từ chối, đó là lần đầu tiên cô khiến mọi người xung quanh thấy khó xử. Cô không thể chịu đựng việc cơ thể của cô bị mổ xẻ và để lại những vết sẹo như vậy.

Người võ về Matsuri là một y tá nhiều kinh nghiệm. Cô ấy đã nói với Matsuri, một cô gái trẻ mới bước sang tuổi hai mốt, rằng dù có để lại sẹo nhưng miễn khỏi bệnh là được. Cuối cùng, Matsuri đã thu hết can đảm bước vào cuộc phẫu thuật. Kết quả là cô chẳng thể tác động gì tới căn bệnh quái ác, chỉ có những vết sẹo lớn hơn được thêm vào cơ thể.

Cô không thể mặc những bộ đồ rộng cổ hay bikini nữa. Dù có chú tâm đến dáng vóc của mình thế nào, cô cũng không thể lấy lại sức sống tươi mới của một người phụ nữ trên cơ thể đã đánh mất sự tự tin này.

Cô nhanh chân bước vào phòng tắm, vặn vòi hoa sen. Matsuri giấu tiếng khóc của mình trong làn nước ấm chảy xuống từ đỉnh đầu.

Tại sao tôi lại khóc vào cuối một ngày đi chơi vui vẻ như hôm nay?

Trong cuộc đời này người vui vẻ hơn là người chiến thắng, nhưng cảm giác sau những giờ phút vui vẻ bên Kazu luôn là sự khổ sở. Càng vui vẻ thì càng khổ sở.

Đau khổ như vậy nhưng tôi đã cảm thấy nhớ cậu ấy rồi.

Tôi đã giết chết cảm xúc yêu đương của mình ngay từ đầu cơ mà?

Làm ơn, đừng khiến tôi cảm thấy luyến tiếc cuộc sống nữa...

13.

“*Ư*a? Bản thảo này... Cậu bắt đầu vẽ truyện nguyên bản đó à Matsuri?”

Lúc Matsuri đang chuẩn bị trà, Sanae đã phát hiện ra tập bản thảo nằm trên bàn máy tính của cô.

“Ồi! Cậu đừng xem!”

“Có gì đâu mà ngại, cho tớ xem đi.”

“Không được! Đợi hoàn thành rồi hãy đọc.”

“Chà, xem ra lần này cậu rất quyết tâm.”

Ôm lấy xấp bản thảo vừa lấy lại từ tay Sanae, Matsuri gật đầu.

Vì Kazuto nói với cô rằng cô không được từ bỏ những thứ mình thích - câu nói như của tụi trẻ con - nên Matsuri đã bắt đầu vẽ truyện nguyên bản. Lần này cô sẽ không nhờ tới mối quan hệ của Tsukino nữa mà gửi tới một nơi đăng tuyển bình thường. Nhà xuất bản tạp chí truyện tranh cô định gửi bản thảo tới chính là nhà xuất bản mà hồi nhỏ cô và Miyuki rất hâm mộ.

Sau dạo đó, cô và Kazuto còn gặp nhau thêm mấy lần tại Tokyo. Kazuto không rủ Matsuri đi biển nữa, có lẽ cậu đã ngầm hiểu rằng Matsuri cự tuyệt biển. Có vẻ cậu cũng đã nhìn ra tửu lượng của Matsuri rất kém trong buổi họp lớp, nhưng cậu vẫn muốn giới thiệu Matsuri với bạn bè nên thường dẫn cô tới cửa hàng bán dụng cụ lướt sóng cậu hay lui tới, sau đó họ đi uống với nhau.

Sau khi Reiko mất, Matsuri không thích mùa hè nữa, nhưng mùa hè năm nay nhờ có Kazuto cô đã quen được rất nhiều bạn mới, là một mùa hè nhiều ý nghĩa. Những ngày đầu thu nắng nóng dài đằng đằng qua đi, tiết thu thực sự đã tới.

Một hôm, sau khi cùng Tsukino và mọi người đi mua sắm ở Akihabara, Matsuri cùng họ thong thả bước trên phố để tới một tiệm cà phê ở Ochanomizu. Tới trước ga, đột nhiên một tấm poster lớn lọt vào mắt cô.

Cô sững người trước dòng chữ “Phái Touan”. Đó là nhà Kazuto.

“Matsuri ơi? Cậu sao thế?”

Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh, Sanae đi phía trước quay đầu gọi cô. Cô vội vã chụp lại hình tấm poster bằng điện thoại di động rồi đuổi theo nhóm Sanae.

Trên chuyến tàu điện về nhà cô lắng nghe Sanae kể chuyện tình yêu của mình. Sau khi chia tay cô bạn ở ga, cô liền mở điện thoại ra xem lại tấm hình lúc nãy. Đó là tấm poster thông báo về buổi trải nghiệm trà đạo nhập môn.

Cô cảm thấy như mình đang tự ý nhìn trộm vào đời tư của Kazuto vậy. Nhưng khi Kazuto gọi điện cho cô, cô đã thăm dò với giọng hết sức tự nhiên rằng sắp tới cậu có kế hoạch về thăm nhà không. Khi biết cậu không có kế hoạch đó, ngày hôm sau cô liền đăng ký tham dự buổi trải nghiệm trà đạo.

Chắc chắn cô sẽ lại hối hận, tự làm mình khổ sở hơn cả lần tới nhìn qua nhà cậu. Nhưng như thế cũng được. Nói cho đúng thì, nếu việc đó giúp cô từ bỏ Kazuto, cô càng nên thực hiện.

Đứng trước khu nhà của cậu ở Kanda, cô nuốt nước bọt trước cánh cổng sừng sững uy nghiêm và tấm biển đề chữ “Phái Touan” treo trên đó.

Cô đi qua cánh cổng với tâm thế như một binh sĩ tiến vào chiến trường. Đường như nhịp thời gian bên trong khu nhà được vây quanh bởi cây cối xanh tốt này cũng khác hẳn thế giới bên ngoài. Đứng trên lối đi lát đá phiến trong khu vườn được chăm sóc tỉ mỉ xinh đẹp, Matsuri khẽ nhắm mắt, hít vào một hơi. Mùi hương hoa hé nở với những giọt sương mai trên cánh. Mùi cây cỏ gợi lên cảm giác nhớ quê hương. Tia nắng lọt qua kẽ lá, tiếng xào xạc nơi làn gió lướt qua, bầu không khí lành lạnh. Nơi đây giống như một nơi mang quá khứ về với thực tại. Khu vườn này dù bao nhiêu năm trôi qua vẫn sẽ ở nơi đây, và có lẽ sẽ tiếp tục tồn tại cho tới nhiều năm sau nữa. Điều đó đã mang lại cốt cách cao quý cho khu nhà này.

Hôm nay, cô mặc kimono, một chiếc furisode^[14] có màu chuyển dần từ màu tím hoa đỗ quỳên sang màu hồng đào nhạt, trên nền là những đường kẻ và những bông hoa nhỏ tô điểm đây đó. Lúc đăng ký lớp học, người nhận đăng ký nói với cô “Nếu có thể xin hãy mặc kimono khi tham gia lớp”, nhưng trong lòng cô thực ra không muốn làm theo. Chưa bắt đầu mà cô đã cảm thấy mệt mỏi rồi.

Thấy cô nhờ mặc kimono, bố mẹ cô kinh ngạc không rõ có chuyện gì. Nhưng khi nhìn Matsuri trong bộ furisode, bố mẹ cô đều mỉm cười vui sướng.

Ngày lễ trưởng thành, vì bệnh tình trở nặng nên Matsuri phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt. Từ trong phòng bệnh nhìn ra cửa sổ tuyết rơi, không biết bố cô đã nghĩ gì. Cả mẹ cô, người đã chọn cho cô chiếc kimono với những bông hoa rực rỡ nữa... Bà đã nghĩ gì khi nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh?

Khi cô lấy lại tinh thần, quyết định cố gắng tới cùng thì chợt nghe thấy tiếng hỏi phía sau lưng.

“Cháu là khách tới trải nghiệm ư?”

Matsuri quay người lại.

Từ sau bụi sơn trà rực rỡ, một người phụ nữ trung niên xuất hiện. Bà mặc một bộ kimono màu tím nền nã, vừa tới gần Matsuri, bà liền cúi đầu chào: “Chào cháu.” Matsuri cũng vội cúi đầu chào đáp lễ.

“Để bác đưa cháu tới phòng trà.”

Cách ăn vận và cử chỉ của người phụ nữ này đều vô cùng nhã nhặn. Khác với những bước đi ngượng nghịu, lú lút của Matsuri, ngay cả dáng đi của bà cũng vô cùng tao nhã.

“Bác ơi...”

“Gì vậy cháu?”

“Đúng thực cháu là người mới bắt đầu, chưa biết gì về trà đạo cả. Như vậy có ổn không ạ?”

“Ừ, không sao đâu cháu. Tất cả mọi người đều là người mới mà. Bác ngạc nhiên khi thấy cháu mặc kimono tới đây, bác vui lắm. Vì những cô gái hiện đại rất ít khi mặc kimono...”

“Ừa. Vậy là cháu không nên mặc kimono ư?”

Cô ngơ ngác hỏi lại, người phụ nữ dừng bước, mỉm cười. Nhìn nụ cười có má lúm đồng tiền ấy, gương mặt Kazuto chợt xẹt qua đầu cô.

“Không đâu, nên lắm chứ. Bộ đồ của cháu đẹp lắm. Nó khiến bác hào hứng lên nhiều đấy.”

“Cho cháu hỏi... có phải bác là... giáo viên hướng dẫn không ạ?”

“Ừ. Bác là Yukari. Hôm nay nhờ cháu giúp đỡ nhé.”

Người phụ nữ cúi đầu với dáng vẻ uyển chuyển, Matsuri cũng cúi đầu như muốn tạ lỗi.

Đó là mẹ của Kazuto. Matsuri run run trước người phụ nữ xinh đẹp và ôn hòa ấy.

Nơi cô được đưa tới là một phòng Nhật truyền thống nằm trong căn nhà mái ngói, trải chiếu rộng như hội trường yến tiệc.

“Hôm nay cháu hãy tận hưởng hương vị của trà nhé.”

Mẹ Kazuto dịu dàng nói. Vì Matsuri xuất hiện cùng vợ của trưởng môn phái nên tất cả những học sinh đang ngồi trong phòng đều hướng mắt nhìn cô, thầm thắc mắc cô là ai.

Có khoảng hai mươi người, tất cả đều là phụ nữ, từ độ tuổi trung niên cho tới các cô bé học cấp ba. Nhìn những phụ nữ trung niên trong bộ homongi^[15] thanh lịch, cô chợt thấy hơi xấu hổ vì bộ furisode sắc sỡ quá nổi bật của mình. Mới xuất hiện đã bị không khí xung quanh làm cho lúng túng, Matsuri liền thu mình ngồi nơi gần cửa ra vào nhất, để nếu có sai sót gì cũng không quá gây chú ý.

Sau một lúc, có vẻ đã đến giờ, những đệ tử của môn phái liền nhất loạt mở những cánh cửa trượt phía hiên nhà. Các học viên cất tiếng trầm trồ. Ngoài hiên là một khu vườn rộng như một bức tranh mùa thu. Matsuri cũng bị hấp hồn bởi những chiếc lá đỏ xinh đẹp phất phơ trong gió.

Buổi tiệc trà diễn ra chậm rãi. Mọi người đều có hứng thú với trà đạo nên rất yên lặng lắng nghe lời giảng của giáo viên hướng dẫn. Cô bé học cấp ba ngồi đối diện cô dù còn trẻ nhưng vẫn ngồi chính tọa^[16] được rất lâu, có lẽ vì ở trường cô bé tham dự câu lạc bộ trà đạo - như lời tự giới thiệu của cô. Bà Yukari nói nếu mỗi, mọi người có thể ngồi duỗi chân cho thoải mái, nhưng vì không ai ngồi vậy cả nên Matsuri cũng ngại.

Phải gắng sức lắm mới duy trì được tư thế chính tọa không quen này nên những lời giảng về tranh thư pháp hay các dụng cụ pha trà đối với cô đều rất mơ hồ. Tất cả đều là những cái tên lạ lẫm cô chẳng thể nhớ, Matsuri

cũng không mấy quan tâm bức thư pháp treo ở tokonoma^[17] tuyệt vời thế nào, thậm chí cô còn không đọc nổi những chữ viết trên đó.

Khi phần giảng về cách thưởng trà kết thúc, họ được dẫn tới căn phòng phía trong. Có vẻ cuối cùng cô cũng được uống trà rồi. Sự nặng nề gò bó do bộ kimono không quen mặc mang lại cùng cảm giác tê dại của đôi chân khiến cô chẳng buồn nhìn tới cảnh sắc mùa thu mà lúc đầu cô trầm trồ thán phục nữa.

Căn phòng họ được đưa tới là một phòng kiểu Nhật nhỏ chỉ rộng chừng bốn chiếu rưỡi^[18]. Nghe theo lời hướng dẫn, họ ngắm bức thư pháp treo trong góc tokonoma rồi lần lượt ngồi xuống. Trước mặt họ là một bếp lửa nhỏ giữa phòng, đúng kiểu một trà thất. Họ được phát giấy lau tay, bà Yukari ngồi cạnh bếp lửa, một đệ tử bước vào đặt một đĩa bánh trước mặt người phụ nữ ngồi dây đầu.

Trong đĩa đựng những viên bánh ngọt nhỏ có màu đỏ xinh đẹp, số lượng vừa bằng đúng số người trong phòng. Matsuri đã mệt đứt hơi, cô nhìn đĩa bánh rồi thở ra.

Bà Yukari vừa cựa mình, những tiếng ồn lập tức im bật như thể bị cuốn vào sự tĩnh lặng nghiêm trang mà bà tỏa ra. Ánh mắt ai nấy đều bị cuốn về phía từng động tác của bà, mọi cảm giác về không gian và thời gian đều trở nên mơ hồ.

Giống như phép thuật của thời gian vậy.

Tay của bà Yukari là đôi tay phép thuật. Khi được bàn tay bà chạm vào, những chén trà vô hồn bỗng tỏa sáng lấp lánh đầy sức sống. Bức thư pháp treo trong tokonoma xướng lên những lời chào đón, những bông hoa đại mùa thu dùng để tô điểm cho căn phòng mỉm cười đầy vui vẻ. Gian trà thất tràn ngập sự tận tâm tiếp đón của bà Yukari.

Mẹ cậu ấy dịu dàng quá...

Sự nồng ấm từ bà Yukari truyền tới khiến Matsuri vui sướng, nhưng ngay sau đó là cảm giác buồn man mác.

Buổi tiệc trà tiếp diễn theo lời hướng dẫn của bà Yukari. Tách trà xanh này tuy vị rất đậm nhưng đã xoa dịu gan ruột cô. Sau khi chén tách được dọn đi, mọi người cùng cúi đầu chào giáo viên hướng dẫn, buổi trải nghiệm trà đạo kết thúc.

Những người tham gia ai nấy đều có vẻ mãn nguyện, dù lớp học đã giải tán nhưng họ vẫn nán lại chỗ ngồi chưa muốn đứng lên. Những người quyết định nhập môn sau buổi này ở lại đăng ký và trò chuyện cùng các đệ tử. Người thì đi quanh thăm vườn, người lại đứng ngắm các loại chén tách pha trà.

Matsuri đứng dựa vào cây cột ngoài hiên, ngắm những chiếc lá đỏ xào xạc trong gió. Cơ mệt của cô đã lên đến đỉnh điểm, nhưng mãi cô vẫn chưa tìm được thời điểm để rời khỏi nơi đây. Cô muốn về sớm, muốn nhanh chóng cởi bỏ bộ kimono này. Suy nghĩ đó quay mòng mòng trong đầu cô. Cô hít vào một hơi thật sâu, làn khí mát tràn vào cơ thể nóng hổi của cô, thật dễ chịu.

Vậy là Kazuto được sinh ra ở nơi đây. Cậu lớn lên ở đây, lạc lối ở nơi đây, sợ hãi ở nơi đây. Khi mừng tượng lại cách thưởng trà khi nãy, cô có thể hiểu được một chút tâm trạng muốn bỏ trốn của cậu. Nhưng vốn là con út trong gia đình nên Matsuri không tưởng tượng nổi gánh nặng của trách nhiệm kế thừa trường phái của gia tộc.

“Takabayashi à, cháu thấy buổi học hôm nay thế nào?”

Bà Yukari đột nhiên cất tiếng hỏi, Matsuri luống cuống ngồi lại cho ngay ngắn. Giây phút đó, cô cảm giác như cảnh vật trước mắt hơi chao đảo. Cô cố gắng giữ nguyên tư thế, miệng mỉm cười. Lời bác sĩ dặn cần phải chú

ý để không bị căng thẳng quá mức kéo không tốt cho sức khỏe xệt qua đầu cô.

“Dạ, cháu thấy rất vui ạ. Tất cả đều là trải nghiệm lần đầu của cháu, trà cũng rất ngon ạ.”

“Thế ư, vậy thì tốt rồi.”

“Cảm ơn bác ạ.”

Cô cúi đầu, lòng yên tâm nghĩ giờ mình có thể ra về rồi, nhưng chợt cô nghe thấy tiếng mạch máu đập rất mạnh bên tai.

Giây phút tiếp theo, cô không thể dừng cơn run rẩy trên đôi chân đi tất của mình. Cô cố ngồi vững nhưng bàn chân không còn sức, bà Yukari phải đưa tay đỡ lấy cơ thể loạng choạng của cô. Toàn thân cô nổi gai ốc. Nếu không mau chóng rời khỏi đây, cô sẽ để lộ ra bộ dạng thất thố của mình mất. Những giọt mồ hôi lạnh túa ra trên trán cô.

“Cháu không sao chứ Takabayashi?”

“Dạ cháu không sao. Xin lỗi bác ạ.”

“Sắc mặt cháu xấu quá. Cháu ngồi xuống một chút đi.”

“Dạ thôi, cháu ổn mà bác.”

“Chắc cháu mệt vì phải ngồi chính tọa lâu quá đấy. Không được, nghỉ một chút đã.”

“Nhưng mà...”

Vừa đỡ lấy Matsuri lúc này đang vô cùng khó xử, bà Yukari vừa đưa cô vào phòng trà khi nãy sao cho không ai để ý thấy.

“Cháu nằm xuống đây đi. Để bác đi tìm thứ gì đó cho cháu đắp.”

Bà Yukari trải đệm ra nhanh thoăn thoắt rồi ôm lấy vai Matsuri, đỡ cô ngồi xuống đó, đoạn nhẹ nhàng rời khỏi phòng, một lúc sau bà quay lại đắp chiếc chăn lông lên người Matsuri. Lúc này cô không từ chối nữa và ngoan

ngoãn nằm xuống, ý thức của cô mơ hồ dần. Cô còn nhớ mình đã nói cảm ơn và bà Yukari giúp cô nới lỏng chiếc kimono một cách vô cùng thành thạo, nhưng những chuyện về sau thật mơ hồ, và rồi ý thức của cô đứt đoạn hẳn.

Lúc cô tỉnh lại, mặt trời đã lặn. Xung quanh cô tối đen, Matsuri không biết mình đang ở đâu.

Đầu óc cô mơ hồ, tay quờ quạng mở cánh cửa trượt.

Cửa trượt ư?... Sao ở đây lại có cửa trượt?

Cơn gió lạnh lạnh lùa vào phòng khiến đầu óc cô đột nhiên tỉnh táo. Điều đó giống như một cú đập mạnh từ phía sau lưng cô vậy. Thật thảm hại làm sao, cô tức giận với cơ thể không biết nghe lời của mình, muốn khóc vì sự yếu đuối của bản thân.

“Cháu tỉnh rồi đấy à?”

Có tiếng nói vọng đến từ phía trước, một bóng đèn màu cam ở hành lang được bật lên. Không biết phải tỏ ra thế nào, Matsuri chỉ đành căn môi, hướng về phía ánh sáng vừa được thắp lên rồi gật đầu.

Cô được đưa từ phòng trà sang phòng lớn, ở đây bà Yukari pha trà nóng cho cô. Những muộn bản thân không bị chú ý tới, vậy mà cuối cùng lại rơi vào tình huống đối diện trực tiếp với mẹ Kazuto thế này, cô thật muốn khóc.

“Cháu đừng ngại nhé. Chắc tại mệt mỏi tích tụ lâu ngày nên vậy đó.”

“Dạ...”

“Cháu đang ở độ tuổi bận rộn với công việc mà.”

Mẹ Kazuto có nụ cười rất giống cậu ấy. Bị mẹ hỏi “Con có sao không” với nét mặt dụi dàng thế này, hẳn là Kazuto không thể kìm nén được cảm xúc. Giờ đây, khi đã biết tới sự ấm áp của bà Yukari, Matsuri có thể tưởng tượng ra cảm giác tự khinh ghét chính mình của Kazuto rồi.

“Cháu không đi làm ạ.”

Không hiểu sao cô cất lời như vậy.

“Cơ thể cháu yếu ớt nên cháu không làm việc được.”

“Ồ, thế à. Tội nghiệp cháu...”

“Trông cháu tội nghiệp lắm hả bác?”

Matsuri mỉm cười, bà Yukari ngó người rồi ngại ngùng cúi đầu xuống.

“Không sao đâu ạ. Cháu nghe câu nói đó thường xuyên mà... Con người có thể mắc bệnh ngay cả khi tuổi đời còn trẻ. Nhưng cháu vẫn nóng ruột. Thất nghiệp không phải một việc đáng tự hào khi nhắc tới, hơn nữa nếu so sánh mình với mọi người xung quanh cháu sẽ mất tinh thần. Thế nên cháu rất nóng ruột...”

Giọng nói của Matsuri vang khắp căn phòng lớn, một lúc sau bà Yukari lại pha trà, đặt trước mặt Matsuri rồi nói nhỏ như thầm thì.

“Thật vất vả khi bản thân khác biệt với những người khác cháu nhỉ.”

Trong câu nói ấy có bóng dáng của Kazuto. Matsuri nhận thấy ánh mắt của bà Yukari đã chuyển từ ánh mắt tiếp đãi khách sang ánh mắt ưu phiền của một người mẹ. Thế nên Matsuri bắt đầu nói. Những lời cô không thể nói với Kazuto và bất kỳ ai khác tự động trào lên trong lòng cô.

“Cháu chưa từng nghĩ việc khác biệt với người khác đáng sợ đến thế. Thuở chưa tới hai mươi, cháu cũng có nhiều điều bối rối lo nghĩ, nhưng tất cả mọi người đều có những thứ ấy... Giờ đây cháu quá tự do, không phải gò bó trong khuôn khổ nào nữa, điều đó khiến cháu sợ... Nhưng với cơ thể này cháu không biết có thể tìm được một nơi dành cho mình không... Thế nên cháu rất nóng ruột. Cháu rất sợ sự khác biệt khi so sánh mình với người khác...”

“Cháu nói đúng. Hồi xưa bác cũng hiểu những nỗi bất an đó, nhưng tự khi nào bác chỉ còn có thể nhìn ra ngoài từ cái khung dành cho mình mà thôi...”

Bà Yukari xếp hai bàn tay mảnh dẻ của mình lên đầu gối, khẽ thở dài.

“Cháu hai mươi sáu tuổi nhỉ.”

“Dạ.”

“Bằng tuổi con trai bác đấy.”

Matsuri mỉm cười đáp lại.

“Gia đình bác đã nuôi dạy con trai để một ngày nào đó nó trở thành người kế tục, lẽ ra thằng bé rất phù hợp với một buổi học giống như ngày hôm nay. Nhưng nó không ở đây. Nó đã hai mươi sáu tuổi, nhưng bác vẫn chưa dám để thằng bé xuất hiện trước mặt người khác.”

“Vì cậu ấy chưa thạo việc hay sao ạ?”

“Ừ... kỹ thuật pha trà và cả tâm thế của nó, tất cả đều chưa sẵn sàng.”

“Con trai bác sẽ phải kế tục sự nghiệp của gia đình ạ?”

Bà Yukari hơi ngạc nhiên trước câu hỏi đột ngột của cô, bà nở nụ cười yếu ớt.

“Trong số đệ tử nhà bác có một người rất có triển vọng. Nhưng nếu nói chuyện đó với con trai bác, chắc nó sẽ không bao giờ trở về đây nữa... Thằng bé cố gắng lắm. Là một người mẹ, bác rất muốn công nhận sự nỗ lực vượt qua áp lực nặng nề dành cho trường môn tương lai của nó... Bác và chồng bác sai rồi. Từ nhỏ nó đã là một thằng bé xuất chúng hơn người, nên ngay từ đầu mọi người đều đặt quá nhiều kỳ vọng vào nó, tới khi thằng bé đột nhiên nản chí, không một ai chịu chấp nhận điều đó... Với đứa con chịu nhiều tổn thương trong lòng, bác chỉ biết nói hãy cố gắng lên mà không thể nói gì khác được. Bác thật không xứng làm một người mẹ.”

Người mẹ tự chế giễu bản thân đó thật đáng thương. Nếu nhìn thấy vẻ mặt mẹ lúc này, có lẽ Kazuto sẽ càng thêm yếu đuối.

Nếu Kazuto yếu đuối và bỏ cuộc, mình sẽ... Giá mà mình có thể làm gì đó cho cậu ấy...

Cô nắm chặt bàn tay đặt trên gối. Cô biết mình không thể làm gì. Cô biết như vậy nhưng vẫn muốn làm gì đó, suy nghĩ ấy cứ trở đi trở lại trong đầu cô. Không biết gì về những suy nghĩ ấy, bà Yukari nói tiếp.

“Hồi thằng bé hơn hai mươi tuổi, nó nói muốn kết hôn với một cô gái. Nó nói sẽ cố gắng vừa học đại học vừa luyện tập các nghi lễ trà đạo, vì tương lai của người nó yêu. Thời điểm ấy, bác đã nghĩ nó có thể bắt đầu lại từ đầu. Khi đó con trai bác đã rất nghiêm túc cố gắng, hơn cả trước đây. Nhưng rồi nó bị người yêu bỏ. Cô gái ấy nói không thể kết hôn với người sau này sẽ trở thành trưởng môn được, thằng bé chắc đã rất sốc. Một lần nữa nó lại không thể chạm tới chén tách pha trà... Trưởng môn cũng hết kiên nhẫn với cậu con trai chỉ vì chuyện tình cảm mà mất hết ý chí đó.”

Matsuri nghe thấy tiếng lá đỏ xào xạc trong cơn gió ở phía bên kia cánh cửa trượt. Matsuri bối rối vì không nhận ra ngay thứ gì đang hiện ra trong tầm mắt mình. Một cơn rung mình lướt qua trái tim cô.

Matsuri loạng choạng đứng lên. Nhưng cô không đứng vững được ngay, cô không còn nhớ mình đã nói gì để rời khỏi ngôi nhà đó nữa.

Giống như cảnh tượng trước mắt đột nhiên phủ một màu đen kịt vậy. Khi tỉnh ra, Matsuri đang nằm trên chiếc giường trong phòng mình. Cô đã về nhà như thế nào, cởi bộ kimono và đi tắm ra sao để bố mẹ không nhận thấy sự dao động trong lòng mình? Chuỗi hành động đó như thể đã rơi rụng khỏi ký ức của cô.

Tất cả những việc xảy ra ngày hôm nay đều trở nên mơ hồ. Chỉ có một cơn đau âm ỉ trong đầu cô, đó chính là giọng nói mềm mại ấy. Năm cuộn tròn trong chăn, cơn run rẩy trong cô càng khoét sâu vết thương lòng. Cô vùi mặt vào gối, nén tiếng khóc của mình trong đó, nhưng giọng nói ấy vẫn không biến mất khỏi tai cô.

Kazuto hẳn đã yêu rất nhiều. Có lẽ cô bị sốc vì đó không phải chỉ là một cô bạn gái thông thường, mà là người Kazuto yêu tới mức muốn kết hôn

cùng. Không, câu chuyện không đơn giản như vậy. Matsuuri đang ghen tới phát khóc với cô người yêu cũ của Kazuto, người cô chưa gặp bao giờ. Cô ghen với cô gái được Kazuto yêu thương đến thế mà vẫn bỏ rơi cậu chỉ với lý do sau này cậu sẽ trở thành trưởng môn phái trà đạo của gia tộc.

Những lời các cô ruột nói trong ngày cưới của chị Kikyo giờ đã quay lại tấn công cô, cô cuộn tròn trong chăn, khóc nức lên thành tiếng.

Rốt cuộc tôi sẽ còn bị hành hạ bởi những câu nói của người khác thêm bao nhiêu ngày nữa?

Tôi nhớ cậu ấy da diết. Nếu tôi khỏe mạnh hơn, nếu tôi có thể luôn ở bên cậu ấy, lúc này tôi sẽ tới bên cậu ấy, ôm lấy cậu ấy, bảo vệ cậu ấy.

Đôi tay tôi thật yếu ớt mỏng manh, không thể ôm lấy cậu ấy được.

Tôi không đủ với cậu ấy.

Tôi còn thiếu quá nhiều để có thể ở bên cậu ấy.

14.

Khi những cơn gió ngoài trời trở lạnh tới mức như muốn đâm vào gò má, hai người gặp lại nhau.

Kazuto bước ra khỏi cửa soát vé với nụ cười trên môi khoe má lúm đồng tiền, Matsuri cũng hơi nhoẻn miệng cười đáp lại. Không hiểu sao tự nhiên cô thấy ghét gương mặt hồn nhiên của Kazuto, trong lòng cô xáo động.

“Hôm nay chúng ta đi đâu nhỉ? Cậu có muốn tới công viên Disneyland không?”

Cậu đội mũ len đen, mặc áo khoác bóng chày theo phong cách đường phố giống như buổi họp lớp lần trước, vừa nhìn Matsuri vừa cười nói. Ánh mắt trước đây vốn dành cho một cô gái khác nay đã mất đi phần nào mị lực.

“Hôm nay tớ muốn đi mua sắm. Tớ muốn ngắm đồ mùa đông.”

“Đi chơi kết hợp làm việc luôn nhỉ.”

Kazuto mỉm cười không chút nghi ngờ. Mầm mống bức dọc bắt đầu nảy mầm trong trái tim Matsuri. Cô ghét sự thoải mái đó. Ghét ánh mắt không chứa chút nghi ngờ đó.

“Không phải vậy. Bình thường tớ lấy đâu ra thời gian đi mua, vừa hay hôm nay là ngày nghỉ.”

“Vậy hôm nay tớ sẽ tháp tùng cậu đi mua sắm.”

Có vẻ không nhận ra ý mỉa mai của Matsuri, Kazuto vui vẻ đi về phía ga tàu điện đi Yamanote. Matsuri đứng phía sau chau mày lại.

“Matsuri-chan? Chúng ta mau đi nào.”

Gương mặt hồn nhiên của Kazuto khi quay lại nhìn càng làm sôi sục thêm cơn bức bối trong lòng Matsuri.

Cả ngày hôm đó, Matsuri dẫn Kazuto đi vòng vòng khắp nơi. Họ đi loanh quanh trong trung tâm thương mại, xem hầu hết các thương hiệu thời trang trong đó. Họ hoàn toàn bỏ qua các cửa hàng thời trang nam, mỗi lần thử đồ Matsuri đều mất mấy chục phút.

Vốn không biết cách khiến người khác thực sự tức giận nên Matsuri đã làm tất cả mọi trò mà cô nghĩ bản thân sẽ rất bức nếu là nạn nhân. Vậy mà Kazuto không hề tỏ ra khó chịu (dù có vẻ cậu đã lờ mờ đoán ra được). Hết như một chú chó được huấn luyện đã lâu, tới cửa hàng nào cậu cũng tươi cười bảo “Matsuri-chan hợp với màu này này”. Cậu cầm giúp cô tất cả những túi đồ cô mua như một lẽ đương nhiên. Dù có đi bao nhiêu cửa hàng thì người bị mệt chỉ có mình Matsuri, người tổn thương và bức bối cũng chỉ có mình cô.

Tới lúc mặt trời lặn, cơn bức bối châm chích ruột gan cô đã khô héo như một mớ cải cúc bị bỏ quên trong góc tủ lạnh. Thứ rau đã mất đi sắc xanh và sự tươi mát đó dần chuyển thành sự căm ghét bản thân mình.

“Cậu mua được nhiều đồ ghê.”

“Ừ...”

Đừng cười với vẻ mặt hồn nhiên đó chứ, đồ ngốc. Trước mặt Matsuri đang uể oải xăn miếng bánh Sachertorte, Kazuto uống ngụm cà phê với vẻ mãn nguyện. Ra khỏi quán cà phê, không khí lạnh tấp vào họ, cơ thể vừa được tách hồng trà làm ấm lên đôi chút liền lạnh đi. Họ đã đến Shibuya, Shinjuku và tới tận Ginza nên thể lực và tinh thần của Matsuri đều đã tới

giới hạn. Cảm giác trống rỗng vì đã lãng phí một ngày dâng lên trong lòng cô, đứng đợi đèn xanh mà nước mắt cô cứ chực trào ra.

“Matsuri-chan lạnh không?”

Matsuri vô tình sực sực mũi đúng lúc nghe thấy câu hỏi đó, Kazuto dịu dàng nhìn xuống, cầm lấy tay cô. Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, Matsuri được Kazuto nắm tay kéo đi.

Cô ghét, nhưng quả nhiên vẫn thích Kazuto. Cô không quên ngày chị Reiko mất, chồng con chị ấy đã đau khổ thế nào, nhưng cô vẫn thích Kazuto.

Cô khẽ nắm bàn tay Kazuto, Kazuto liền nắm chặt tay cô hơn.

Cô nói muốn mua giày, nhưng này giờ họ đã đi qua bao cửa hàng giày không biết. Nếu dừng bước, cô sợ Kazuto sẽ buông tay ra, vì thế cô im lặng bước theo cậu.

Tới khi đi gần hết con đường, Matsuri đang mãi nghĩ xem nên lấy có thể nào thì chợt nghe thấy tiếng nói.

“Kazuto ới!”

Có ai đó gọi tên Kazuto.

Hai người cùng dừng bước. Một người đàn ông trung niên có gương mặt hiền lành bước từ trong một cửa hàng ra ngoài đường. Kazuto ngó người ra một lát, đồng thời buông tay Matsuri ra.

“Cháu chào bác ạ.”

“Chào cháu. Cháu về thăm nhà đó à?”

“Dạ không... Hôm nay cháu có việc.”

“Hẹn hò hả?”

Người đàn ông hỏi, nghe vậy Kazuto chỉ cười gượng. Bên cửa kính của cửa hàng bác ấy vừa bước ra có bày các loại dụng cụ pha trà. Hình như đây

là cửa hàng chuyên bán các loại ẩm thực. Matsuri nhìn trộm biểu cảm trên mặt Kazuto, tuy có vẻ căng thẳng nhưng cậu vẫn đang cố gắng nở nụ cười dễ mến.

“Cho bác gửi lời hỏi thăm tới trường môn nhé.”

“Dạ. Thật mừng khi thấy bác Seta khỏe mạnh thế này. Hôm trước mẹ cháu nói bác bị ốm nên cháu đã rất lo...”

“Bác rất vui vì được cháu hỏi thăm, Kazuto.”

“Dạ không có gì ạ... Bác nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Cháu xin phép đi cùng bạn bây giờ ạ.”

Kazuto lễ phép cúi đầu chào, Matsuri cũng vội cúi đầu theo. Kazuto lập tức cất bước như thể muốn chạy trốn khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Lúc đi lướt qua bác ấy, Matsuri cúi đầu lần nữa rồi đi theo Kazuto.

Trên con đường thiếu vắng sự nhộn nhịp của phố xá, chỉ có ánh đèn mờ từ những tòa nhà văn phòng kiêm chung cư chiếu sáng đường đi. Sau một lúc lâu, cuối cùng Kazuto ngoảnh đầu lại như chợt nhớ ra sự tồn tại của Matsuri.

“Cửa hàng cậu muốn đến ở đâu cơ? Hay cậu bị lạc đường?”

Nhìn Kazuto bật cười ha ha, Matsuri dừng bước.

“Bác khi nãy là chủ cửa hàng bán đồ pha trà à?”

“Hả? À... Từ ngày xưa nhà tớ đã nhập hàng ở cửa hàng đó. Mà thôi, chúng ta quay lại đường lớn đi. Chắc chắn không phải con đường này rồi.”

“Bác ấy biết Kazu không ở nhà. Ngay cả chủ cửa hàng đồ pha trà cũng biết điều đó chứng tỏ hầu như ai cũng biết. Vậy mà Kazu vẫn thản nhiên được ư?”

“Cậu sao thế Matsuri-chan?”

Nét mặt cậu khi hỏi lại câu này giống hệt biểu cảm trên gương mặt mẹ cậu, cơn bức bối đã lắng xuống khi nãy giờ lại được khơi lên.

“Từ giờ Kazu muốn làm thế nào? Cậu muốn mãi mãi trốn chạy khỏi ngôi nhà của mình à? Nếu không muốn kế thừa gia nghiệp, sao cậu không dứt khoát từ bỏ luôn? Cậu chỉ cần nói rõ ràng với bố là có thể từ bỏ mà. Người có thể thay thế cậu đâu có ít?”

“Sao đột nhiên cậu lại nói chuyện này? Cậu kỳ cục quá Matsuri-chan ạ.”

“Người kỳ cục là Kazu thì có. Cậu quyết định đi. Cậu cũng hiểu là mình không thể trốn chạy mãi được mà?”

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Matsuri thấy Kazuto tỏ ra khó chịu. Cô ngược nhìn Kazuto với ánh mắt thách thức, nghĩ bụng hóa ra chỉ cần làm thế này là có thể khiến Kazuto nổi giận. Trong khoảnh khắc, Kazuto cũng quắc mắt đáp trả ánh mắt ấy, nhưng rồi nét mặt cậu lập tức trở lại hiền hòa như cũ.

“Thôi nào. Tớ không muốn nói chuyện này với Matsuri-chan chút nào.”

Kazuto định kết thúc câu chuyện, Matsuri liền nói với giọng công kích:

“Thế cậu có nói chuyện này với cô gái cậu định kết hôn không? Hay khi đó cậu cũng trốn tránh như bây giờ, để rồi cuối cùng bị cô ấy rời bỏ?”

“Hả...? Cậu nói... Sao cậu biết?”

“Cậu nghĩ cho kỹ đi. Đây là cuộc đời của cậu cơ mà! Chính vì cậu không đưa ra quyết định nên mọi người xung quanh mới bị động, không biết thu xếp ra sao đây. Vì cậu luôn trốn tránh nên mới không đưa ra được câu trả lời. Cậu đừng ngây thơ nghĩ mọi chuyện sẽ êm xuôi như vậy mãi. Cậu nghĩ mình có thể thoát khỏi mọi thứ chỉ với nụ cười dễ mến đó của mình sao? Đồ ngốc!”

“Chờ đã Matsuri-chan, chuyện này là thế nào? Cậu sao thế?”

Matsuri gạt cánh tay Kazuto đang đưa về phía mình, cô giằng lấy những túi quần áo và túi xách - những thứ mà lúc đầu chính cô đưa cho Kazuto

xách hộ.

“Có lẽ cô gái đó ghét tính do dự của Kazu lắm. Chỉ bị một đứa con gái đá thôi mà xì ra như trẻ con. Thật là bạc nhược.”

“Bạc nhược ư...! Matsuri-chan làm sao hiểu được tớ đã phải trải qua những cảm giác gì!”

“Đương nhiên tớ không hiểu được rồi, vì dù sao tớ cũng chỉ là một người bình thường thôi! Nhưng cậu không thấy mình hèn ư? Cậu bảo tớ hãy cố gắng lên, trong khi bản thân cậu thì chạy trốn như vậy.”

“Hèn...”

“Tớ bắt đầu vẽ truyện tranh rồi đó. Tớ rất sợ lại bị nhận xét rằng tác phẩm của mình kém cỏi vô giá trị, nhưng vì Kazu nói không được bỏ cuộc nên tớ đã vẽ trở lại. Còn Kazu thì sao? Cậu hài lòng với thực tại, muốn giữ nguyên trạng thái bây giờ ư?”

“...”

“Chỉ cần đi lướt sóng, đi trượt tuyết, có thật nhiều bạn bè và thật vui vẻ là đủ sao? Cậu định dựa dẫm vào cái cớ “Không có gì dễ say mê” đến bao giờ? Chúng ta đã là người lớn rồi! Chúng ta đã là người lớn rất lâu rồi!”

“Tớ biết! Tớ hiểu điều đó. Tớ hiểu điều đó, nhưng mọi chuyện với tớ không đơn giản như Matsuri-chan đâu.”

Kazuto rời mắt khỏi cô, nhìn xuống mũi giày mình, cắn chặt môi dưới. Matsuri đã chạm tới một nơi cậu không muốn bị chạm đến, cậu đang cố gắng kìm lại cơn giận không thể giải phóng trong mình.

“Cậu chỉ đang sợ thất bại mà thôi. Cậu giỏi giang hơn người, chưa từng phải tranh đấu với ai, thế nên cậu sợ hãi. Cậu ngốc thật đấy. Cuộc đời tớ chỉ toàn thất bại thôi. Việc này cũng hỏng, việc kia cũng không được, luôn bị so sánh với chị gái và luôn thua kém chị ấy, ảm ức mà không thể nói ra. Nhưng không phải cuộc đời vốn là như thế sao? Tuy có nhiều điều không

hài lòng, nhưng đôi khi vẫn có những thứ khác cứu rỗi, giữa những bất hạnh khổ sở đôi khi cũng có những điều hạnh phúc, như vậy cũng đủ rồi mà? Đôi khi sẽ có những chuyện vui khiến chúng ta cảm thấy may mắn vì đã được sinh ra, được sống trên cõi đời này. Nếu mãi trốn chạy, cậu sẽ không bao giờ tìm thấy những điều đó. Mọi chuyện không được như kỳ vọng, bị người yêu bỏ, thế thì đã sao? So với tớ, những thất bại của Kazu chỉ như vết xước trên da ấy, nghe ngốc nghếch lắm.”

“Đừng nói “ngốc” mãi thế.”

“Cậu ngốc nên tớ nói ngốc đó! Những cậu trai suốt ngày trốn tránh như cậu khiến người khác thật sốt ruột, nhìn mà bực cả mình.”

“Sao tớ phải nghe Matsuri-chan nói những lời như thế chứ? Chỉ như vết xước trên da ư? Matsuri-chan đã phải gánh vác việc gì bao giờ chưa? Cậu đã bao giờ muốn trốn chạy mà không thể chưa? Tớ trở nên như thế này đâu phải vì tớ muốn thế. Tớ đâu muốn được sinh ra trong gia đình trường môn đâu. Những việc như thế đâu dễ để gánh vác được!”

“Nếu thế cậu chỉ cần nói cậu không muốn làm là được! Cậu hãy thẳng thắn nói với bố mẹ mình đi!”

“Tớ không thể mở lời dễ dàng thế được! Vì chỉ có tớ là người nổi nghiệp thôi.”

“Thế thì cậu hãy oán hận dòng máu của mình đi. Cậu hãy sống cả đời với mối hận vì mình đã sinh ra dưới chòm sao chiếu mệnh đó đi. Cậu cứ trốn tránh và kiếm những trò thật vui mà chơi. Cứ như vậy phái trà đạo nhà cậu sẽ lụi tàn, nếu thế cậu sẽ hạnh phúc lắm phải không?”

“Cậu có thể dừng lại không? Vì không muốn nói tới những chuyện này, tớ mới không muốn trở về Tokyo đấy. Nhưng vì muốn gặp Matsuri-chan nên tớ đã tới Tokyo, vậy nên cậu có thể dừng lại được không?”

Kazuto quay mặt đi. Matsuri nhìn cậu, thì thầm nói như thể đang nhìn bóng dáng ai đó trong ký ức xa xôi của mình.

“Tớ hiểu cảm giác trở thành một thứ bản thân mình không muốn đấy.”

“Gì cơ?”

“Tuy chỉ là một người bình thường nhưng tớ vẫn hiểu.”

Matsuri cười yếu ớt.

“Cảm ơn cậu đã đi cùng tớ hôm nay. Tớ về trước đây. Kazu hãy ở ngoài trời lạnh này để làm nguội đầu óc mình rồi suy nghĩ thêm đi.”

“Ờ, chờ đã...”

“Tạm biệt cậu.”

Matsuri quay gót bước đi. Mớ đồ đã mua quá nặng khiến cô muốn vứt đi tất cả. Lúc đó, lần đầu tiên cô nhận ra một người phải sống cuộc đời dài cũng thật vất vả. Cô vẫn luôn than trách rằng việc biết trước thời hạn sống của mình là điều bất hạnh hơn tất cả, nhưng quả thực khó mà đong đếm được nỗi bất an rồi bởi của những con người đang phải mò mẫm bước đi trên con đường không một tấm biển chỉ dẫn.

Từ sau hôm đó, Kazuto không còn gọi hay nhắn tin cho cô nữa. Thực lòng mà nói, cô thấy buồn nhưng đâu đó trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Cô không thể dễ dàng tiếp nhận sự tồn tại của Kazuto, người đã đánh thức khao khát vốn ngủ yên trong lòng cô được.

Nếu không thể gặp lại nhau nữa, chí ít mình cũng muốn Kazuto được hạnh phúc... Nhưng chỉ chừng một tháng sau, cô cảm thấy mong ước đó của mình thật ngốc nghếch.

Đầu tháng Mười hai âm, khi đường phố nhộn nhịp hơn, Matsuri gặp lại những người bạn thời cao đẳng của mình.

Vì Nao sắp kết hôn nên họ đã rủ nhau tụ tập ở quán rượu nhà Miya. Saori, người có quen biết với bạn trai của Nao, từ đầu buổi đã hứng khởi kể đủ mọi chuyện, từ việc hồi đầu họ yêu nhau thế nào cho tới đặc điểm của người bạn trai đó ra sao. Cửa hàng trang trí kỳ quái chẳng giúp khách hàng thư giãn, những món ăn trên bàn vẫn đầy dầu mỡ như mọi khi khiến Matsuri chẳng muốn ăn chút nào, giọng Saori thì the thé, đôi lúc cô không hiểu nổi Saori đang nói gì. Vừa uống cốc trà ô long nóng, Matsuri vừa giả vờ lắng nghe, nhưng thật ra chẳng có gì lọt vào tai cô cả.

Cô thờ ơ với việc bạn mình kết hôn như vậy chứng tỏ trái tim cô đã khô héo rồi ư? Hay vốn dĩ cô không quan tâm tới hạnh phúc của Nao? Cô nghĩ giờ mình có thể bình thản tiếp nhận nếu bị ai đó nói là người lạnh lùng rồi.

“Thế Saori và bạn trai thì thế nào?”

“Tớ muốn kết hôn, nhưng mãi anh ấy không ngỏ ý. Thế nên tớ đang bí mật lên kế hoạch mang bầu.”

“Ôi chà, đây gọi là phạm tội có kế hoạch nha.”

Ba cô bạn cười nói rôm rả về một chuyện mà cả đời Matsuri không thể nhắc tới. Khác với bữa trước, hôm nay họ không thuê trọn quán, trong quán có mấy nhóm khách, tiếng cười nói của bọn họ cũng vang tới nơi Matsuri ngồi, nghe thật ồn ào. Nhìn sang bàn bên kia, cô thấy một nhóm thanh niên chừng sinh viên đại học đang vừa uống bia ừng ực vừa cười cợt nhìn thật thiếu đứng đắn. Quần áo họ mặc giống Kazuto, nhưng so với họ, từ Kazuto vẫn toát ra một phong thái rất rõ nét. Dù ăn mặc thế nào, Kazuto cũng không bao giờ trông hèn kém. Khi nụ cười hiền hòa của cậu hiện lên trong đầu Matsuri, hơi nóng từ tách trà ô long bốc lên khiến Matsuri bỗng thấy cay mũi.

Lần đầu tiên cô quen biết một người như vậy. Họ mới chỉ nắm tay, nhưng cảm giác của cái nắm tay ấy còn rõ nét hơn cả cảm giác thân mật xác

thịt. Khi hình ảnh những ngón tay đẹp đẽ của Kazuto hiện ra trong đầu, Matsuri sực sực mũi lần nữa.

“Matsuri còn nghe không đó?”

“Có, tớ vẫn đang nghe đây.”

Cô chẳng hứng thú nghe chuyện về một anh chàng dễ dàng mắc bẫy của một đứa con gái chút nào. Ôi, cô nhớ Kazuto quá!

Đầu cô đau như búa bổ. Tiếng nói của nhiều người pha trộn lẫn nhau, nhưng trong đó không có giọng của Kazuto. Họ nói nhiều chuyện nhưng Kazuto không xuất hiện trong những câu chuyện ấy. Trong không gian của cô đã không còn Kazuto nữa rồi.

“Matsuri cũng mau có bạn trai đi thôi. Cậu đừng trốn tránh nữa Matsuri à. Để tớ giới thiệu cho cậu nhé?”

“Tớ cũng có người có thể giới thiệu được. Là bạn của người yêu tớ, cậu muốn gặp thử không?”

“Không cần đâu. Tớ không cần bạn trai...”

“Cậu không được như vậy Matsuri à. Hãy nhớ lại hồi cao đẳng xem. Có bạn trai vui mà.”

“Nhưng không cần đâu...”

“Cậu định sẽ không bao giờ yêu sao Matsuri?”

Thấy giọng bạn chợt trở nên nghiêm túc, Matsuri ngẩng đầu lên. Nao và Saori đều đang chau mày nhìn cô. Có lẽ họ bực mình vì thái độ thờ ơ của cô. Cô biết vậy nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Tớ không cần bạn trai. Chẳng lẽ không có đàn ông bên mình thì không được sao?”

“Không phải là không được, mà là sẽ thiếu một người ủng hộ, giúp đỡ mình... Bình thường Matsuri làm gì? Cậu có ra ngoài chơi không? Nếu có bạn trai, những chuyện đó sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

“Chẳng lẽ con người tớ khô khan đến thế sao?”

Matsuri cười có chút tự trào, Nao khó xử nhìn đi chỗ khác.

Bị việc sáng tác truyện tranh và làm trang phục cho sự kiện tiếp theo dồn ép nên Matsuri đã nhiều ngày thiếu ngủ. Việc đi mua sắm trở nên phiền phức đối với cô, quần áo của Matsuri - người chẳng mấy hào hứng với việc ăn mặc - là áo thun có mũ và quần jeans như sinh viên. Mọi thứ đều quá phiền phức. Cô chẳng còn quan tâm tới việc gì nữa, muốn sao cũng được. Chỉ có điều, cô không muốn dừng vẽ truyện tranh, nên thời gian chăm sóc da và đọc tạp chí thời trang đều được hi sinh cho việc vẽ bản thảo. Cô muốn được vẽ hai mươi tư tiếng một ngày. Bởi chỉ cần cô hạ bút xuống, e rằng ngay cả việc vẽ truyện tranh cũng trở nên phiền phức mất.

“Cậu đã gặp phải chuyện gì à Matsuri?”

“Không có chuyện gì cả.”

“Bọn tớ sẽ thu xếp cho cuộc gặp mặt của cậu mà...”

“Không cần đâu.”

“Vì cậu bị bệnh nên không cần ư?”

Giọng nói của Saori như một câu chất vấn. Đầu cô đau âm ỉ. Cô nghiêng chặt răng hàm, gương mặt méo đi, Nao ngồi cạnh bèn nhắc nhở Saori.

“Đừng nói vậy Saori. Nói thế tội nghiệp Matsuri lắm.”

Khi nhìn thấy nỗi bất hạnh của người xung quanh, những người hạnh phúc thường muốn chia sẻ nỗi đau đó. Nghe giọng nói dịu dàng thoáng chút mùi thơm ngọt ngào của loại cocktail Kahlua ấy, Matsuri càng cắn chặt răng hàm hơn. Vì cơn đau đầu mãi không dứt mà cô không thể nói một câu gì đó hoặc mỉm cười để tháo gỡ tình huống này. Ngay cả việc tỏ ra ổn với cô cũng thật phiền phức.

“Nếu nói vì bị bệnh nên không yêu thì nghĩa là cậu đang trốn tránh đấy. Tớ không muốn Matsuri trở thành một cô gái kém cỏi như thế. Cậu đã cố

gắng nhiều như vậy, tớ muốn cậu được hạnh phúc!”

“Cậu nói nhiều quá...”

Như để cắt ngang câu nói thể hiện tình bạn của Saori, Matsuri nói nhỏ trong vô thức. Dù không nhìn trực tiếp, cô cũng biết Saori và Nao đang kinh ngạc đến mức nào. Matsuri chưa ăn nói kiểu này với ai bao giờ cả. Trước giờ cô luôn coi trọng việc kiểm chế cảm xúc của mình. Cô không muốn bị ghét vì phản kháng hay cãi tay đôi với ai.

“Thế nào là trốn tránh? Saori biết gì về tớ chứ?”

“Biết gì ư... Vì trước đây Matsuri luôn có người yêu bên mình mà. Cậu có thái độ tích cực với tình yêu như vậy, nhưng từ khi bị bệnh cậu đã thay đổi...”

“Thay đổi là đương nhiên. Nếu bị bác sĩ thông báo đã mắc phải căn bệnh không thể sống quá mười năm, thì ai cũng sẽ thay đổi thôi. Ai sẽ yêu một cô gái như vậy chứ? Cậu định giới thiệu thế nào đây? Cậu định nói “Bạn em bị bệnh nhưng tính cách rất tốt” chẳng? Chẳng lẽ quanh các cậu có nhiều anh chàng chấp nhận điều đó lắm sao?”

“Chờ đã Matsuri... Không quá mười năm... nghĩa là sao?”

“Như tớ nói đó. Chưa có ai mắc căn bệnh giống tớ mà sống được quá mười năm cả. Kể từ khi tớ phát bệnh đã được sáu năm rồi, chắc tớ chỉ còn khoảng bốn năm nữa thôi. Cậu định giới thiệu một cô gái chỉ còn sống được bốn năm nữa cho ai đây? Tớ không trốn tránh, tớ làm thế vì nghĩ cho người khác thôi.”

Matsuri nói rồi cười qua cánh mũi, nhìn thẳng vào mắt hai người bạn. Có tiếng “xoảng” vang lên, cô quay đầu lại thì thấy Miya đang đứng đó, mặt tái mét.

“Không thể sống quá thời gian đó là sao? Matsuri sẽ chết ư...?”

Miya run rẩy, cô vừa đánh rơi chiếc cốc thủy tinh. Ryo từ trong bếp vội chạy ra, vừa cúi đầu xin lỗi thực khách xung quanh vừa cúi xuống chân Miya, nhanh chóng thu gom các mảnh vỡ. Gương mặt kinh ngạc của những cô gái, cử chỉ vội vã của người đàn ông cao gầy, cảnh tượng trước mắt quá ảm đạm khiến Matsuri không còn hứng thú nữa.

“Xin lỗi các cậu, tớ về đây.”

“Chờ đã Matsuri... Xin lỗi cậu... Chúng ta nói chuyện thêm được không?”

“Không cần đâu. Nếu ở lại, tớ sẽ làm các cậu tổn thương thêm đấy.”

“Chờ đã nào. Matsuri à, chuyện quan trọng như vậy mà sao cậu lại giấu bọn tớ đến bây giờ? Chúng ta là bạn bè cơ mà, tại sao... À, hay là chúng mình cùng đi du lịch đi?”

Suy nghĩ trong đầu lộn xộn, nụ cười trên mặt thì méo mó, Miya đưa tay ra chạm vào vai Matsuri.

“Xin lỗi cậu, giờ tớ về đã. Tớ không nói với các cậu là vì có nói ra cũng chẳng ích gì.”

“Không ích gì ư, nhưng mà...”

“Không làm được gì đâu. Bác sĩ nói không có cách điều trị. Nếu kỳ tích xuất hiện, trong vòng bốn năm nữa thuốc chữa bệnh được phát minh ra thì mới ổn được. Vì biết trước sẽ có kết thúc nên tớ đã quyết định không bắt đầu. Thế nên tớ sẽ không yêu.”

Lúc cô đứng lên lấy áo khoác choàng lên người, không ai định giữ cô lại nữa.

“Tạm biệt.”

Cô nhanh chân bước ra ngoài, cơn gió mùa đông thổi tới găm vào gò má cô. Dù đã đi được một đoạn khá dài, cô vẫn không nghe thấy ai chạy theo

gọi mình lại. Những kịch bản trong các bộ phim đầy mơ mộng về tình bạn và tình yêu chẳng bao giờ ghé thăm ai trong đời sống thực cả.

Giữa đám đông, Matsuri cố bước đi nhanh hết cỡ. Cô cảm thấy thật thoải mái sau khi nói ra điều trước nay mình không thể. Có lẽ bạn bè cô sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa. Có lẽ cô sẽ không còn nhận được tin nhắn của họ, cũng không nhận được thiệp mời dự cưới. Nhưng trái lại tất cả những điều đó đều khiến cô cảm thấy dễ chịu.

“Ôi! Nhẹ cả lòng!”

Cô bước đi, hai tay vung vẩy mạnh. Đưa mắt nhìn về cửa kính của các cửa hàng hai bên đường, cô vui vẻ nghĩ ngày mai mình sẽ đi mua sắm sau một thời gian dài bỏ bê.

Xin lỗi.

Xin lỗi.

Xin lỗi.

Xin lỗi tất cả mọi người.

Từng có lúc tớ muốn buông xuôi để ai đó gánh vác, nhưng có một thứ không ai có thể gánh vác nổi, đó chính là cuộc đời của người khác.

Sau khi gặp Kazu, tớ đã hiểu rõ điều đó.

Thế nên, xin lỗi mọi người nhé.

Đôi tay của Miya thật thô ráp sần sùi. Bàn tay của người lao động cần mãi. Cố lên Miya nhé. Giờ đây, tớ đã có thể thực lòng nguyện cầu cho cửa hàng cậu buôn may bán đắt rồi.

Lúc này, tớ cũng đã có thể thực lòng cầu chúc hạnh phúc cho Nao và Saori.

Sau khi bị tổn thương tớ mới lần đầu nhận ra.

Rằng tớ yêu quý mọi người đến thế nào.

Rằng không ai có lỗi cả.

Xin lỗi mọi người nhé. Xin lỗi...

15.

Bộ đồ cosplay cho sự kiện đã hoàn thành. Mặc chiếc áo lên người, Matsuri quay vòng vòng trước gương, tự cảm thấy tay nghề của mình không tệ.

Lần này cô làm đồ cho cả Tsukino và Sanae. Hôm nay hai người họ sẽ tới, ba người sẽ thay nhau mặc những bộ trang phục.

Cô mở âm lượng của loa lớn thêm một chút, vui vẻ hát. Trong buổi chiều Chủ nhật nắng ráo này, bố mẹ cô đã ra ngoài mua đồ.

Chuông cửa reo vang, Matsuri ra khỏi phòng. Tuy sớm hơn giờ hẹn một chút nhưng Matsuri không nghi ngờ đáp lại “Tớ đây” trong lúc vội vã chạy xuống bậc thang.

“Sanae ới, nhìn tớ này!”

Cô mở mạnh cửa.

Matsuri buộc tóc đuôi ngựa giống hệt nhân vật mình hóa thân, giọng đầy hứng khởi, chờ đợi phản ứng của Sanae. Nhưng ngoài cửa không thấy bóng dáng Sanae hay Tsukino đâu. Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, người đang đứng đó cúi đầu xuống nhìn cô chính là Kazuto.

Chính là cậu, không thể nhầm lẫn được.

“Ơ... Matsuri-chan...”

Hai người nhìn vào mắt nhau, Matsuri không hiểu sao Kazuto lại tới, nhưng rồi giây phút tiếp theo, nhận ra một điều quan trọng hơn cả điều đó,

cô bất giác đóng sập cánh cửa lại.

“Matsuri-chan! Xin... xin lỗi cậu vì tớ đã tìm đến đột ngột thế này.”

“Có... có chuyện gì vậy? Sao cậu lại tới đây?”

Cậu ấy đã thấy! Đã thấy dáng vẻ mặc cosplay của cô!

So với việc Kazuto đứng ngoài cửa, việc cậu nhìn thấy cô trong bộ dạng này quan trọng hơn, nếu có cái lỗ nào cô thật muốn chui xuống cho xong!

“Matsuri-chan à, cậu mở cửa cho tớ được không? Tớ muốn nói chuyện với cậu. Xin lỗi vì tớ đến mà không báo trước. Nhưng mà...”

Chính Matsuri đã phớt lờ điện thoại và tin nhắn của cậu. Đối với Kazuto, hẳn cậu đã phải thu hết dũng khí để có thể thực hiện cuộc “đột kích” này.

Nghĩ tới đó, Matsuri mới thực sự cảm nhận được sự hiện diện của Kazuto ở phía bên kia cánh cửa.

Cô khẽ mở cửa, chỉ thò đầu ra nhìn.

“Cậu chờ một chút nhé.”

Nói rồi cô đóng cửa, chạy lên tầng, nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ cosplay rồi mở cửa tủ ra. Đầu óc cô rối loạn không biết nên mặc gì, suy nghĩ trong đầu cô đình trệ.

Kazuto đã tới đây. Cậu ấy đã tới để gặp cô. Đang giữa đông nên trời rất lạnh, nếu để cậu ấy ở ngoài lâu quá sẽ rất tội nghiệp, thế nên cô đành mặc tạm chiếc áo len mà chị Kikyo cho - thứ đập vào mắt cô đầu tiên - rồi vừa chạy xuống cầu thang vừa cài thắt lưng quần jeans.

Vừa đặt tay lên nắm vịn cửa cô vừa điều chỉnh lại hơi thở của mình, sau khi hít vào hai, ba hơi thật sâu, cô mở cửa ra.

“Xin lỗi vì tớ đến đột ngột thế này.”

“Không sao. Cậu vào đi.”

“Cảm ơn cậu.”

Phòng cô giống như đế quốc otaku nên cô không dám mời Kazuto vào đó mà dẫn cậu vào phòng khách. Kazuto ngồi xuống sofa ở vị trí mà bố cô hay ngồi. Matsuri chuẩn bị cà phê, rồi cô sức nhớ ra liền hỏi: “Cậu uống cà phê hay hồng trà?” Kazuto đang bồn chồn đưa mắt nhìn xung quanh, nghe thế bèn giật mình đáp: “Cho tớ cà phê.”

Đó là buổi chiều một ngày mùa đông nắng đẹp. Chiếc máy sưởi khiến căn phòng trở nên ấm áp, trong không gian dễ chịu đó, mùi hương cà phê nồng đậm lan tỏa ra xung quanh. Kệ bếp của nhà Matsuri nhìn ra được phòng khách. Cô liếc nhìn trộm, thấy Kazuto đang ngại ngùng ngồi thu mình lại.

Matsuri đặt cà phê, sữa và đường lên bàn rồi ngồi xuống ghế phía đối diện. Như những chú mèo con lạ nhà, hai người lặng yên không nói, Matsuri định cầm tách cà phê lên cho tay chân bớt thừa thãi nhưng nó nóng quá, cô không chịu nổi.

“Matsuri-chan thích bộ *Close-board*^[19] à?”

Đang không biết nói gì, Kazuto chợt nhớ ra, liền ngẩng đầu lên hỏi. Thiếu chút nữa là Matsuri đã làm đổ tách cà phê lên đầu gối.

“Sao... sao cậu hỏi vậy...”

Cô hỏi lại, giọng nói không giấu nổi cơn xáo động dữ dội trong lòng, mặt Kazuto giãn ra.

“Vì khi này cậu mặc đồ của nhân vật Merono mà.”

Matsuri choáng váng. Cô tuyệt vọng như thể vừa nhìn thấy ngày tận thế.

“Kiểu tóc cũng giống. Matsuri-chan giống Merono thật đấy.”

Cô vội tháo tóc ra. Cử chỉ này khiến Kazuto càng nghi hoặc hơn, Matsuri cảm thấy giận bản thân ghê gớm. Để che giấu sự bối rối trong lòng, cô cố uống cà phê một cách thật khoan thai. Trong đầu cô ra sức tìm kiếm

chủ đề khác để nói chuyện, nhưng nếu nói một chuyện hoàn toàn không liên quan gì thì cũng kỳ cục. Cô thầm trách tại sao Kazuto lớn tuổi thế rồi mà vẫn còn xem hoạt hình con nít.

“Ừm... Kazu cũng thích bộ *Kurobo* à?”

Thôi chết! Lẽ ra cô nên gọi là Close-board, vậy mà cô lại rút ngắn nó đi, chẳng khác gì thú nhận mình thường xem bộ phim này.

“Ừ. Từ nhỏ tớ đã thích phim hoạt hình về robot rồi. Lớn lên xem vẫn thấy hay.”

“Thế à...”

Miệng cười nhưng Matsuri cảm thấy như đang bị tra hỏi. Như thế biết mình đang dồn ép Matsuri, Kazuto cười, hai vai rung rung.

“Matsuri-chan khéo tay thật.”

“Ừ...”

“Giá mà cậu may một bộ cho tớ. Bộ đồ của Ririya ấy.”

“Tớ nghĩ nó không hợp với Kazu đâu.”

“Cậu nghĩ thế ư?”

“Ừ...”

Matsuri chau mày, Kazuto bật cười lớn như thể không nhin thêm được nữa. Căn phòng khi này tràn ngập không khí căng thẳng chợt trở nên vui tươi như vừa được điểm tô sắc màu.

“Trời! Cậu phiền thật đấy! Không thể kệ tớ được à?”

“Tớ có nói gì đâu.”

“Cậu lại muốn trêu tớ là otaku chứ gì.”

“Cậu là otaku thật hả?”

“Thì có sao, tớ thích phim đó mà.”

“Tớ cũng thích bộ *Kurobo* lắm.”

“Thế thì Kazu cũng là otaku rồi.”

“Có điều tớ không cosplay.”

Nhìn Matsuri câm nín không đáp trả được nữa, Kazuto lại cười.

“Ngoài ra cậu còn bộ đồ nào nữa không?”

“Không cho cậu biết.”

“Cho tớ mặc đi mà. Máy bộ đồ chiến đấu trông ngầu chết đi được.”

“Nhưng nó quá nhỏ so với cậu.”

“Hóa ra cậu thực sự có mấy bộ đồ như vậy.”

Hai người nhìn nhau, thấy Matsuri sững lại không nói được gì, Kazuto lại cười lớn.

“Bạn tớ sắp đến chơi rồi. Nếu cậu tới đây vì có chuyện muốn nói, cậu có thể nói nhanh lên được không?”

“Những người bạn otaku hả?”

Đặt tách cà phê “cạch” một tiếng xuống bàn, Kazuto ngừng cười rồi nói xin lỗi với vẻ mặt dễ mến như mọi khi của mình.

“Nếu cậu tới để gây lộn thì tớ sẵn sàng tiếp cậu đấy.”

“Xin lỗi cậu, không phải vậy. Hôm nay tớ đến để làm hòa với cậu.”

“Gì cơ?”

“Xin lỗi cậu về bữa trước. Thực sự xin lỗi cậu. Những điều Matsuri-chan nói đều là sự thật, chúng như chọc vào những chỗ đau của tớ... Nhưng tớ không biết bắt đầu như thế nào...”

“Cậu là con trai mà nhát thế.”

“Thời nay nam nữ bình đẳng rồi mà?”

“Nếu vậy, tớ cũng xin lỗi cậu. Tớ đã nói quá lời rồi.”

“Matsuri-chan không có lỗi gì cả.”

“Nam nữ bình đẳng mà.”

Matsuri nói với vẻ ủ dột, Kazuto thở phào mỉm cười. Nét mặt cậu cho thấy cuối cùng cậu đã rũ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng.

Dù đang giận dữ hay khóc, chỉ cần nhìn thấy gương mặt đó, Matsuri sẽ mỉm cười đáp lại như một phản xạ tự nhiên. Nhưng trái với vẻ ngoài đó, trong lòng Matsuri cảm thấy thật muốn khóc.

Cảm xúc trong Matsuri đã bình thường trở lại. Trước đó cô đã buồn và khổ sở đến thế, vậy mà trong chớp mắt, mọi thứ đã trở về như cũ.

“Vậy chúng mình huề nhé.”

“Ừ.”

“Để kỷ niệm dịp chúng ta làm lành, cậu có muốn đi trượt tuyết với tớ không?”

“Trượt tuyết?”

“Ừ, chúng mình cùng đi đi. Mùa hè chúng ta đã không đi lướt ván được rồi.”

Kazuto cười, bầu không khí khó xử giữa họ tan đi. Vừa pha cà phê, Matsuri vừa nhìn cuốn lịch trong bếp. Có lẽ trước hết cô phải xin phép bác sĩ điều trị chính của mình đã... Xem lại lịch khám bệnh ngoại trú, cô thấy một dấu khoanh tròn lên một ngày trong tuần sau.

Vừa định từ bếp nói vọng ra với Kazuto, Matsuri liền nhận ra một điều. Rằng có thể ngồi đối diện với người mình thích, thong thả uống cà phê tại phòng khách trong buổi chiều cuối tuần thế này thật là một hạnh phúc xa hoa. Thế nhưng ánh sáng hạnh phúc càng chói mắt thì cái bóng của bất hạnh mà nó hắt xuống lại càng đậm màu hơn.

“Matsuri-chan?”

“Cậu cho tớ vài ngày nhé? Tớ nghĩ tuần sau tớ sẽ có câu trả lời cho cậu.”

“Đương nhiên rồi! Cậu còn có công việc phải thu xếp mà. Tớ sẽ đợi.”

“Cảm ơn cậu. À, chúng mình sẽ không đi qua đêm đúng không?”

“Có thể đi qua đêm được không?”

“Không được.”

“Ồ, sao cậu phải ngủ một lúc mới từ chối vậy? Matsuri-chan đen tối ghê nha.”

“Chỗ nào! Đen tối chỗ nào chứ đồ ngốc! Không đời nào tớ chịu đi qua đêm! Chúng ta sẽ về trong ngày!”

“Trời...”

“Đừng làm nét mặt như trẻ con vậy.”

“Thôi cũng được. Chỉ cần được đi với Matsuri-chan là đủ rồi. Vui quá!”

“Tớ trượt dở lắm đấy. Tớ đã không chơi bao năm rồi.”

“Không sao, tớ trượt khá lắm. Có người còn hỏi sao tớ không đi theo con đường vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp đấy, nên cứ yên tâm giao phó cho tớ.”

“Lại ra vẻ thần đồng rồi...”

Matsuri lăm bắm vẻ kinh ngạc, rồi cô bật cười thoải mái. Cô có cảm giác lâu lắm rồi mình mới được cười vui thật sự như thế.

“Cậu về nhé. Mong sớm tới ngày trượt tuyết quá.”

Trở về phòng khách sau khi tiễn Kazuto ra cửa, Matsuri dọn hai tách cà phê đã uống hết. Kazuto không còn trong căn phòng khách nhà cô nữa. Trong khoảnh khắc, đôi chân cô như muốn chạy đi tìm Kazuto, cô vội kiềm chế bản thân lại. Một dòng nước mắt nóng hổi đột ngột trào ra, cảm thấy mất hết sức lực, cô ngồi sụp xuống đó.

Lần đầu tiên cô cảm thấy luyến tiếc sinh mạng mình.

Từng giây, từng phút đều khiến cô luyến tiếc đến đau lòng. *Thời gian ơi, xin đừng trôi nhanh thế. Hãy để tôi ở lại đây thêm một chút được không?*

Tuần sau đó, khi hỏi ý kiến bác sĩ phụ trách, cảm giác như cô đang trong buổi công bố kết quả thi đại học vậy. Về mặt bác sĩ không mấy thoải mái, nhưng khi cô nài nỉ rằng mình rất muốn đi, bác sĩ đã miễn cưỡng đồng ý.

“Bác sĩ ơi... Bệnh của cháu có nặng thêm không ạ?”

“À, bệnh của cháu ổn. Tháng này cũng không thấy bất thường gì.”

“Vậy nó có... chuyển biến tốt không ạ?”

Bác sĩ hơi ngạc nhiên, rồi nhìn Matsuri với ánh mắt hồi lỗi.

“Bác không thấy dấu hiệu hồi phục. Nhưng bác nghĩ Matsuri đã làm rất tốt khi duy trì được tình trạng sức khỏe hiện tại rồi. Chỉ cần chú quan một chút thôi là bệnh trở nặng ngay đấy.”

“Giống với việc ăn kiêng giảm cân ghê bác nhỉ.”

Matsuri cười, nói đùa. Gương mặt bác sĩ cũng giãn ra.

Buổi khám vừa kết thúc, cô lập tức nhắn tin cho Kazuto. Có chuông báo tin nhắn tới, cô bất giác mỉm cười trước dòng tin nhắn của Kazuto, đọc nó mà ngỡ như cô nghe thấy tiếng reo mừng của Kazuto vậy.

Chỉ cần được sống, chắc chắn sẽ có lúc được hạnh phúc. Cô biết suy nghĩ đó giống như lưỡi gươm một ngày nào đấy sẽ đâm xuyên trái tim cô. Nhưng hiện giờ cô không muốn nghĩ chuyện sau này nữa, cô chỉ muốn tận hưởng niềm hạnh phúc Kazuto mang đến như một đứa bé mãi mê liếm cây kẹo mút của mình thôi.

Sinh mệnh này, thời gian này thật đáng quý.

Tôi đã nghĩ chết là khi phải chia tay với những người mình yêu thương.

*Nhưng hóa ra chết còn là khi tôi chia tay với chính bản thân mình nữa.
Nếu là như vậy, lẽ ra tôi nên trân trọng bản thân hơn. Bởi chẳng ai có thể
coi trọng tôi hơn chính bản thân tôi cả.*

Giá mà tôi sớm nhận ra nhiều điều hơn nữa thì tốt biết bao.

16.

Năm mới qua được vài ngày, hai người liền lên đường đi trượt tuyết.

Họ chất ván trượt và giày lên chiếc xe mà Kazuto mượn của bạn. Kazuto tỏ ra vui sướng khi thấy cô có ván trượt của riêng mình, dù bản thân cô bảo mình trượt tuyết rất dở.

Một tuần trước ngày hẹn, Matsuri đã cùng bố tới cửa hàng thể thao và bố cô đã mua cho cô chiếc ván trượt này. Bộ đồ trượt tuyết cũng là đồ mới. Bố cô thích leo núi, từ hồi nhỏ cô đã được bố dẫn đi trượt tuyết. Nghe cô nói sẽ đi trượt tuyết với bạn, gương mặt bố cô tỏ ra lo lắng, nhưng cũng thấp thoáng sự vui mừng.

Từ khi bị bệnh, những việc cô không làm được mỗi lúc một tăng lên. Leo núi là một trong những việc đó, Matsuri đã sớm từ bỏ việc này, nhưng có lẽ bố mẹ cô - những người yêu các hoạt động ngoài trời tới mức lấy tên hoa đặt cho các con gái của mình - thì không thể dễ dàng từ bỏ thú vui này như vậy. Cô đã nghĩ chỉ cần mình từ bỏ, chỉ cần mình kiềm chế nhu cầu của bản thân thì mọi việc sẽ ổn, nhưng khi nhìn bố cẩn thận lau chùi ván trượt cho mình, lần đầu tiên Matsuri nhận ra gia đình cũng đã phải từ bỏ, kiềm chế nhiều thú vui vì cô.

Kazuto điềm nhiên trượt xuống, tạo thành một vệt dài trên tuyết. Chuyển động thuần thục mượt mà đó khiến Matsuri ngẩn ra nhìn. Sau lưng cậu, Matsuri ngã lăn tròn một cái, cô vội vã đứng dậy.

“Matsuri-chan, cậu không sao chứ?”

“Đương nhiên là có sao rồi.”

Sự xấu hổ khiến giọng cô bất giác to hẳn lên, Kazuto bật cười vang.

Nền tuyết trắng xóa - nơi rất lâu rồi cô mới lại chơi đùa trên đó - hắt lên những tia sáng lấp lánh chói mắt. Bầu trời bát ngát phía trên trải rộng một màu xanh sâu thẳm. Ngọn núi được bao bọc tới tận đỉnh bởi lớp tuyết dày, bầu không khí lạnh tới mức làm đông cứng tận cuống mũi, tất cả những thứ đó đều thật đẹp. Tuy cùng là màu trắng, nhưng nếu so với phòng bệnh chật hẹp thì nơi đây tràn ngập cảm giác giải phóng, như thể cô đang bay trong vũ trụ vậy.

Không thể dùng trượt, cô đâm vào Kazuto với tốc độ chậm, Kazuto đỡ lấy cô, mặt hai người thật gần nhau.

“Cậu trượt dở quá Matsuri-chan ạ.”

“Tớ đã nói trước rằng lâu lắm rồi tớ mới đi trượt mà.”

“Trong giờ học trượt tuyết hồi tiểu học cậu cũng ngã lăn còn gì.”

“Đừng nhắc tới chuyện xa xưa đấy nữa!”

Bầu trời xanh và vàng thái dương trắng, tuyết và Kazuto. Giống như kết tinh của một hạnh phúc trọn vẹn vậy.

“Kazu có trượt được ở chỗ kia không?”

Từ trên cáp treo, Matsuri chỉ bệ nhảy, hỏi.

“Được chứ. Tớ từng là tuyển thủ trượt half-pipe^[20] đấy.”

“Half-pipe là như thế này ấy hả?”

Matsuri huơ huơ ngón tay như chuyển động của một con lắc, Kazuto gật đầu.

“Cậu từng là tuyển thủ chuyên nghiệp môn trượt tuyết half-pipe ư?”

“Ừ. Có lúc tớ còn định tập luyện để tham gia thi đấu môn này ở Olympic đấy.”

“Thần đồng các cậu chẳng bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về cuộc đời nhỉ.”

Matsuri khẽ lườm, Kazuto cười vang thừa nhận đúng là như vậy.

Nếu đi theo con đường mình chọn, có lẽ cậu ấy sẽ sống thoải mái hơn cả bây giờ.

“Cậu trượt ở đó cho tớ xem đi.”

“Gì cơ?”

“Như người kia kia. Cậu có thể trượt bay lên cao hơn người đó không?”

“Vậy là cậu chưa biết rồi, tớ giỏi lắm đó.”

Kazuto tự tin cười nói, quanh cậu là bầu trời xanh phản chiếu xuống tuyết trắng.

Kazuto đứng ở vị trí xuất phát, tay vẫy vẫy, Matsuri đứng ở phía dưới vẫy tay đáp trả.

Đưa hai tay chụm lại trên trán cho đỡ chói mắt, Matsuri ngược mắt lên nhìn Kazuto trong bộ đồ màu xanh bạc hà trượt xuống.

Những bông tuyết nhỏ rơi xuống phủ lên vết trượt trên tuyết. Giây phút Kazuto theo đà trượt hất tung người lên cao, Matsuri kêu lên đầy thán phục. Được giải phóng khỏi trọng lực, tấm ván trượt màu xanh dương bay giữa không trung. Khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy đôi cánh trắng muốt mọc ra từ lưng Kazuto và trải rộng trên bầu trời bao la. Hình ảnh Kazuto thời thơ bé khi cậu nói về ước mơ của mình, rằng “Tớ muốn được bay trên bầu trời” chợt xẹt qua đầu cô.

Tắm mình trong ánh sáng, Kazuto vẽ lên một đường vòng cung trên không rồi đáp xuống mặt tuyết.

“Cậu thấy thế nào? Thấy tớ ngẫu không?”

“Có.”

Matsuri gật đầu, Kazuto tỏ ra xấu hổ dù chính cậu là người hỏi. Matsuri mỉm cười híp mắt nhìn cậu.

Cả hai ngồi xuống tuyết, ngược mặt lên nhìn trời.

Matsuri nói dối rằng cô đã xin nghỉ phép để đi chơi ngày hôm nay. Bãi trượt tuyết vào một ngày trong tuần, khi vừa qua đợt nghỉ lễ năm mới thật rộng rãi và trống trải.

“Bầu trời đẹp quá.”

“Bầu trời ở bãi trượt tuyết trong xanh thật đấy.”

Matsuri ngẩng đầu ngắm nhìn nền trời xanh không một gợn mây, hít vào một hơi. Ngay cả mùi của không khí cũng thật rõ nét.

“Kazu bay lên cao thật. Vậy là cậu đã thực hiện được ước mơ viết trong cuốn lưu bút hồi tốt nghiệp tiểu học rồi.”

“Tuy rằng cuối cùng tớ đã không trở thành phi hành gia vũ trụ.”

Vừa ngược lên nhìn bầu trời, Kazuto vừa nói với vẻ suy tư.

“Người ta thường nói nếu so với độ rộng lớn của bầu trời, thì nỗi phiền muộn của con người rất nhỏ bé. Nhưng tớ không nghĩ vậy. Dù ở giữa thiên nhiên rộng lớn, dù có nhìn ngắm bầu trời bát ngát, nỗi phiền muộn của tớ vẫn không vơi đi chút nào. Thế nên tớ muốn được bay. Tớ nghĩ nếu hòa mình vào bầu trời rộng lớn thay vì chỉ từ dưới ngược nhìn lên, có điều gì đó sẽ thay đổi.”

“Vậy sau khi cậu hòa mình vào bầu trời, chuyện gì đã thay đổi?”

Kazuto chuyển ánh mắt từ bầu trời sang Matsuri.

“Điều tớ hiểu được, ấy là dù có làm gì, dù có ở đâu, nỗi phiền muộn của tớ cũng không hề vơi đi, và dù nó có nhỏ bé tớ cũng không thể vứt bỏ nó được... Trước giờ dù làm gì tớ cũng rất nghiêm túc. Trượt tuyết, lướt sóng, điền kinh, quần vợt, bóng rổ, bóng đá, và cả việc nghiên cứu ở trường đại học nữa. Nhưng sau khi dồn hết tâm sức cho một thứ gì đó, cuối cùng tớ

luôn nhận ra một điều. Rằng đó không phải là nơi tớ thuộc về. Tớ hiểu rõ rằng mình không thuộc về nơi này.”

“Cậu đã tìm thấy nơi mình thuộc về chưa?”

“Tớ tìm thấy rồi. Khi bị bỏ lại ở Ginza, lần đầu tiên trong đời bị gọi là kẻ ngốc, cuối cùng tớ đã tìm thấy.”

“Có lẽ thử bắt đầu việc gì đó với tư cách một kẻ ngốc cũng không tệ đâu, thần đồng ạ.”

Kazuto cười, không còn bối rối phiền muộn nữa.

Họ định trượt cả buổi tối nữa, nhưng tới chiều muộn, tuyết bắt đầu rơi nhiều hơn, cáp treo sẽ dừng hoạt động sớm nên cả hai bắt đầu sửa soạn ra về. Ra tới hành lang sau khi thay đồ xong, Matsuri thấy Kazuto trong bộ áo nỉ có mũ và quần jeans rộng thùng thình đang ngẩng đầu xem chiếc tivi kiểu cũ đặt ở đó với vẻ mặt đắm chiêu.

“Sao vậy?”

Matsuri cất tiếng hỏi, Kazuto cười như thể phản xạ có điều kiện, cậu chỉ tay vào chiếc tivi và nói với giọng cứng nhắc.

“Chúng ta gặp rắc rối rồi. Đường đã bị cấm lưu thông.”

“Gì cơ?”

“Chúng ta không thể về nữa.”

Kazuto nói với giọng cố để không làm vấn đề trầm trọng thêm, nhưng khi nhìn nhau, trên mặt hai người chỉ hiện lên vẻ bối rối không biết phải làm sao.

Trong khu thay đồ từ lúc nào đã không còn thấy bóng dáng ai nữa. Kazuto hỏi chủ cơ sở về tình hình giao thông, nhưng người chủ cũng chỉ nói giống như trên tivi thông báo. Bác ta gợi ý cậu tìm khách sạn nghỉ tạm. Kazuto bảo Matsuri ở lại đây đợi cậu tìm thử xem, nhưng Matsuri nhận ra

về sốt ruột muốn sớm đóng cửa ra về của bác chủ nên đòi đi cùng Kazuto luôn.

“Không được đâu. Ngoài kia bão lớn lắm.”

“Không sao. Tớ sẽ đi cùng cậu.”

“Không được.”

Kazuto thẳng thừng từ chối với vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng rồi dường như nhận ra sự khó xử của Matsuri khi thấy cô cúi đầu im lặng, Kazuto liền cầm túi đồ của cô lên rồi nói:

“Thế cậu tạm thời đợi trong xe nhé?”

Matsuri gật đầu như thể vừa được giải thoát.

Kazuto khoác túi đồ của cả hai người, băng qua gió tuyết tiến về phía bãi đỗ xe, Matsuri đi sau cậu. Cô cảm thấy bất an trước những bông tuyết đông cứng đập vào đôi gò má mình. Kazuto đợi Matsuri lên xe và bật máy sưởi ở mức cao nhất, rồi cậu chạy vào giữa cơn mưa tuyết.

Vừa lơ đãng nhìn kính trước của xe đã bị tuyết phủ trắng xóa, Matsuri vừa nghĩ tiếp theo họ sẽ thế nào. Trước mắt họ không thể về được. Kazuto nói sẽ hỏi khách sạn xem có phòng trống không, vậy nghĩa là cô và Kazuto sẽ ở cùng một phòng ư?

“Quên mất, phải gọi điện về nhà đã.”

Như để kéo đầu óc khỏi những hình ảnh tưởng tượng đang chạy đua trong đầu, Matsuri lôi điện thoại ra gọi về cho gia đình. Mẹ cô lo lắng cho sức khỏe của cô, nhưng bà hiểu vì thời tiết xấu nên cô không thể về được.

“Nhớ tìm một khách sạn thơm mát một chút nhé. Đừng để cơ thể bị lạnh đấy. Con có mang theo thuốc đúng không? Có Sanae đi cùng thì mẹ không lo, nhưng con vẫn phải chú ý đấy.”

Cô chỉ nói mình đi với bạn. Cô biết khi nghe nhắc tới “bạn”, chắc chắn mẹ sẽ liên tưởng tới Sanae. Vừa thầm xin lỗi mẹ, cô vừa ngắt máy.

Kazuto cũng là bạn nhưng là nam giới, cô thích cậu ấy. Còn Kazuto thì sao? Cậu ấy nghĩ gì về cô của hiện tại, ngoài việc cô từng là mối tình đầu của cậu?

Matsuri đang lơ đãng vỗ nhẹ lên chiếc điện thoại thì đột nhiên cửa xe ô tô bật mở. Từ bên ghế lái, một luồng gió mạnh tràn vào, nhiệt độ trong xe lập tức giảm mạnh.

“Ôi, thời tiết bên ngoài tệ thật đấy!”

Kazuto phúi tuyết đi, cố đóng lại cánh cửa trong cơn gió mạnh, cái lạnh trong xe dần tan chảy giữa hơi ẩm từ điều hòa. Vừa phúi tuyết trên chiếc mũ len đen, Kazuto vừa lặp đi lặp lại rằng gió tuyết bên ngoài mạnh thế nào.

“Tớ đã tới hỏi khách sạn, họ nói có đoàn khách tới nên kín phòng rồi. Họ đã liên hệ nhiều chỗ để hỏi giúp nhưng chỗ nào cũng kín khách cả.”

“Thế à.”

“Tớ định hỏi mấy chú đi trượt tuyết cùng mình, nhưng bãi trượt tuyết đã đóng cửa, chẳng còn ai nữa...”

“Thế ư...”

“Chúng mình làm sao bây giờ?”

Kazuto đội lại mũ. Matsuri nắm chặt điện thoại. Tiếng gió thổi u u trầm thấp vọng vào trong xe.

“Matsuri-chan đang nghĩ tớ sẽ tấn công cậu đấy à?”

Kazuto ngoảnh nhìn sang ghế phụ lái, điềm tĩnh hỏi. Matsuri vội xua tay, nhưng có vẻ Kazuto không hề bỏ lỡ chi tiết cô hơi nhích về đầu kia của ghế ngồi, cậu bật cười.

“Matsuri-chan dễ đoán thật đấy.”

“Không phải vậy! Tớ không nghĩ gì cả...”

“Thế tớ tấn công cậu được không?”

“Hả?!”

Matsuri khựng lại lần nữa. Kazuto nhìn đáng vẻ ngồi cứng ngắc đó của Matsuri với ánh mắt dịu dàng.

“Mục đích của tớ ngày hôm nay là làm hòa với cậu. Thế nên tớ sẽ không làm gì khiến cậu ghét tớ đâu.”

“Trong lòng Kazu, tớ vẫn là một cô bé học tiểu học ư? Tớ sẽ không ghét cậu hay sợ hãi chuyện đó đâu. Tớ có còn là trẻ con nữa đâu.”

Matsuri cố tỏ ra cứng cỏi, cười đùa nói, Kazuto đột nhiên vươn người về phía cô, tay chống lên cửa kính phía ghế phụ lái.

Matsuri nhắm tịt mắt lại theo phản xạ tự nhiên như thể sắp bị tấn công. Trong khoảnh khắc, máu trong cơ thể cô như nóng lên, mặt cô đỏ bừng, nhịp tim cũng dồn dập hẳn.

“Tớ không làm gì đâu.”

“Ờ...?”

“Tớ sẽ không làm gì cả, cho tới khi tớ biết được tình cảm của cậu.”

Kazuto khẽ chạm đầu mũi mình vào đầu mũi Matsuri rồi lập tức rời ra. Matsuri run rẩy mở mắt, từ ghế lái, Kazuto đang mỉm cười với nét mặt dễ mến mà cậu rất giỏi tạo ra.

“Cậu muốn làm lành cơ mà? Đừng làm những việc kỳ cục đó chứ.”

“Người lớn sẽ không làm âm lên chỉ vì một nụ hôn đâu.”

“Nếu là người tớ không thích thì tớ sẽ không hôn đâu!”

“Cậu ghét tớ à?”

Matsuri im bật. Ánh mắt của Kazuto giống ánh mắt ươn ướt đầy nài nỉ của một chú chó con hơn là ánh mắt nghiêm túc.

“Cậu không được làm vè mặt đó!”

Matsuri búng ngón tay lên trán Kazuto.

“Ui da, đau quá!”

“Tớ cố tình khiến cậu đau mà.”

Tiếng cười của cô vang vọng trong xe.

Dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi. Tình cảm dành cho Kazuto đã bám rễ trong cô, phát triển tới độ dù cô có quấy đạp đến đâu cũng không thể kháng cự. Cô thích Kazuto. Thích đến mức không thể làm gì để can thiệp được. Thích đến mức từ bỏ cả việc chối bỏ tình cảm ấy.

“Cậu buồn cười gì vậy?”

“À, tớ chợt thấy mình thích cậu quá.”

“Gì cơ?”

“Tớ nghĩ mình quả thực đã thích cậu.”

Kazuto chờ người ra ngạc nhiên, cuối cùng, cậu hỏi như hét lên: “Cậu thích tớ ư?”

“Ừ.”

“Thật chứ?”

“Tớ không thể hôn đùa một ai đó, nên đương nhiên không thể tỏ tình đùa với ai được.”

“Tớ cũng thích cậu, Matsuri-chan ạ.”

“Không phải là thích tớ thời tiểu học đấy chứ?”

“Không, tớ thích cô gái ngồi đây trước mặt tớ trong giây phút này.”

Kazuto rút rờ đưa tay ra. Những ngón tay đẹp đẽ ôm lấy mái tóc Matsuri, kéo cô lại gần. Matsuri ngả đầu vào lồng ngực cậu. Một lúc sau, như thể ghế ngồi trở nên vương vীu, Kazuto trèo sang ghế phụ lái, ôm Matsuri đặt lên lòng mình.

Lâu lắm rồi mới được ai đó ôm vào lòng, cảm giác tươi mới dễ chịu trào dâng trong lòng Matsuri. Dù cơ thể Kazuto mảnh dẻ nhưng lại rất khỏe mạnh. Tựa đầu vào ngực cậu, hít đầy lồng ngực bầu không khí quanh cậu, mùi hương từ cơ thể cậu khiến Matsuri thật thư thái, êm đềm.

“Giá mà tớ nói ra sớm hơn thì tốt biết mấy.”

“Nếu cậu nói ra sớm hơn, có lẽ tớ đã trốn tránh rồi.”

“Thế ư? Vậy thì thật may vì tớ đã không nói gì cả.”

Kazuto ghé mặt lại gần Matsuri, nói với giọng trong trẻo. Matsuri ngồi trong lòng cậu, khi ánh mắt hai người giao nhau, cô vòng tay ôm quanh cổ cậu.

“Đừng trốn tránh tớ nhé.”

“Tớ không trốn tránh đâu.”

“Người ta thường nói tình đầu chẳng bao giờ thành. Vậy mà giờ thành rồi này.”

“Không phải đối với thần đồng, không việc gì là không thể sao?”

Matsuri cười, Kazuto ghé môi tới, nét mặt hơi xấu hổ. Họ khẽ chạm môi vài lần, rồi Kazuto kéo cô lại gần hơn, nụ hôn trở nên sâu sắc và mạnh mẽ hơn.

Thân nhiệt của Kazuto trực tiếp truyền tới, làm lung lay lý trí của Matsuri. Họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào nồng đậm, nhưng khi Kazuto đưa tay luồn xuống dưới áo Matsuri, cô vẫn nhẹ nhàng tránh né như một phản xạ có điều kiện.

“Không được ư?”

“Không được.”

“Tớ muốn.”

“Bây giờ không được.”

“Thế khi nào mới được?”

“Đừng hỏi ráo riết như vậy.”

“Ráo riết chứ. Vì tớ đã đợi rất lâu rồi.”

Kazuto cúi đầu vào hõm cổ của Matsuri, vùi vùi nói. Matsuri khẽ vuốt ve mái tóc cậu, đặt một nụ hôn nơi cổ cậu.

“Tớ thích cậu lắm, Matsuri-chan ạ.”

“Ừ...”

“Tớ thích cậu từ rất lâu rồi. Lúc gặp lại ở buổi họp lớp, tớ lại phải lòng cậu lần nữa.”

“Ừ, cảm ơn cậu...”

Kazuto nhắc đi nhắc lại. Như thế càng kìm nén lâu thì đến khi nói ra càng không thể phanh lại được.

“Tớ thật sự... thật sự thích cậu.”

“Tớ hiểu rồi mà.”

“Nếu tớ có thể bay vào vũ trụ, tớ sẽ dẫn Matsuri-chan theo.”

“Ừ...”

Đột nhiên Kazuto ngẩng đầu lên. Có lẽ vì cậu cảm nhận được giọt nước mắt vừa rơi xuống cổ mình. Một dòng nước mắt đang chảy trên má Matsuri.

“Sao cậu lại khóc?”

“Tớ...”

“Cậu buồn chuyện gì à?”

Kazuto dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, Matsuri khẽ mỉm cười.

“Ngốc quá... Cậu chưa khóc vì hạnh phúc bao giờ à?”

“Chưa.”

“Ngạc nhiên thật, cậu là thần đồng cơ mà.”

“Mỗi khi ở bên cậu tớ đều trở thành kẻ ngốc cả.”

Họ hôn nhau say đắm một lần nữa. Những cảm xúc dào dạt không thể kìm lại cuối cùng đã được tìm thấy để rồi hòa vào nhau.

Nhìn xuống gương mặt Kazuto đang ngủ trên chiếc ghế ngã ra, Matsuri ngồi dậy. Bên trong chiếc xe đã tắt máy sưởi, vừa khẽ tách khỏi Kazuto, Matsuri đã cảm thấy lạnh lạnh. Họ đã trải hết số quần áo, khăn và áo khoác mình có ra rồi ôm nhau ngủ trên đó.

Cô rất muốn biết tình hình thời tiết bên ngoài ra sao, nhưng tuyết đã chất đầy tất cả các cửa kính, không thấy được gì. Đồng hồ trên tay cô chỉ bốn giờ sáng.

Matsuri lôi hộp thuốc từ chiếc xách tay nhỏ đặt dưới chân ra. Cô lấy xô cô la từ ngăn bên cạnh màn hình trên ô tô, cắn một miếng. Năm thuốc chất đồng trong lòng bàn tay cô, cô uống dần chỗ thuốc đó với chai trà mình đã chú ý để thừa lại từ trước. Không muốn Kazuto nhìn thấy cảnh ấy nên cô đã đợi tới khi cậu say ngủ.

Kazuto, người khi này còn trò chuyện hào hứng, giờ đang say giấc với hơi thở đều đều. Vẻ an lành trên mặt cậu khiến trái tim Matsuri thắt lại.

Khi nào cô nên thổ lộ mọi chuyện đây? Sau khi nói ra sự thật, cô có nên ở bên cậu ấy nữa không? Cô không tìm ra được câu trả lời đúng. Kazuto đã quyết tâm trở về với gia đình. Cậu ấy đã chuẩn bị tinh thần cho mọi việc, vậy mà cô - người thúc đẩy cậu ấy - lại chẳng thể quyết định được gì.

“Matsuri-chan...?”

“A, xin lỗi, tớ làm cậu tỉnh giấc à?”

“Lạnh quá...”

“Ừ, xin lỗi cậu nhé.”

Matsuri nằm xuống, Kazuto ôm cô vào lòng với cử chỉ như thể người ta kéo cái chăn lại gần, cậu lại thở đều đều.

Cô nằm yên đó ngắm nhìn gương mặt say ngủ của người yêu đến sáng.

Tôi thích Kazu. Nhưng nếu chỉ có vậy, chuyện này sẽ không kết thúc. Dù tôi có thể chấm dứt nó. Thật đáng tiếc, khi mà mọi chuyện mới chỉ bắt đầu...

17.

Mùa xuân năm đó, Kazuto đã trở lại nhà mình ở Tokyo.

Cả nhà cậu chẳng ai vui mừng chào đón cậu con trai đã trốn tránh suốt thời gian trước đó, nhưng Kazuto vẫn cố gắng chăm chỉ luyện tập để lấy lại quãng thời gian mình từng lãng phí. Sau khi Kazuto trở lại Tokyo, khoảng cách địa lý giữa họ đã được rút ngắn đi, nhưng số lần Matsuri gặp cậu vẫn không thay đổi, bởi cậu không dễ dàng thu xếp thời gian được như trước.

Dù vậy, Matsuri vẫn thấy mãi nguyện. Mỗi lần gặp, Kazuto đều tràn đầy sức sống, càng ngày cậu càng rắn rỏi nam tính hơn.

“Cụng ly nào.”

Địa điểm hẹn hò hôm nay của họ là một quán rượu kiểu Nhật ở Odaiba. Sau khi uống một ngụm, Kazuto bèn quay lại chủ đề mà cậu nói dở trên đường tới quán.

“Mong bộ truyện của cậu được nhận.”

“Nếu được nhận, tớ sẽ chỉ việc ngồi rung đùi chờ tiền đổ về thôi.”

“Mơ sớm ghê! Nhưng dù sao cậu cũng cố gắng nhiều rồi. Matsuri^[21] giỏi lắm.”

Kazuto vỗ vỗ đầu Matsuri, cảm giác thành tựu trong lòng cô càng dâng lên cao hơn.

“Tớ cũng mừng cho Kazu, vì cậu đã có thể bắt đầu luyện tập.”

“Ừ. Bây giờ tớ mới được học kiến thức cơ bản thôi, nhưng được bước vào phòng trà là may mắn rồi. Hôm nay, sau rất nhiều năm tớ mới chạm tới tách trà đây, vậy mà tớ lại có cảm giác yên lòng đến lạ. Như thể chiếc dằm trong tim tớ đã được nhổ ra... Tớ cảm thấy mình muốn cố gắng thật nhiều.”

“Tuyệt. Chúng mình cùng cố gắng nhé.”

Matsuri vỗ vỗ đầu Kazuto, cậu cười xấu hổ. Mái tóc xoắn nhẹ màu nâu của cậu đã được cắt ngắn và nhuộm đen lại.

Hai người vừa kể tình hình gần đây của mình cho người kia vừa gấp đồ ăn.

“Matsuri không ăn nữa à?”

“À, ừ. Tớ no rồi.”

“Matsuri ăn ít nhỉ? Đi tới đâu cũng thấy cậu ăn ít. Hay cậu không thích đồ ăn ở đây? Quán tớ chọn đồ không ngon à?”

“Không phải vậy. Hầu như mọi món tớ đều ăn được. Tớ chỉ đang ăn kiêng thôi.”

“Trời! Cậu như thế này là mảnh dẻ lắm rồi!”

“Chỉ cần lơ là một chút là tớ béo lên ngay.”

“Béo chỗ nào cơ?”

“Đừng hỏi những câu mờ ám như vậy!”

Bị Matsuri búng vào trán, Kazuto nhăn mặt lại.

Cô không ăn ít, cũng không kén chọn đồ ăn. Đơn giản là thực đơn ở quán rượu khó ăn thôi. Cô cố giả vờ để Kazuto không nhận ra, trong khi vẫn tuân thủ lời dặn dò của bác sĩ. Nếu cứ tiếp tục những hành vi mâu thuẫn ấy, không lâu nữa những vết nứt gãy trong cô sẽ xuất hiện. Trong con mắt mọi người xung quanh, có lẽ hai người là một đôi tình nhân hạnh phúc, nhưng họ vẫn đang dừng lại ở những nụ hôn. Cô không thể nhẹ nhàng từ chối mãi. Chẳng sớm thì muộn, Kazuto cũng sẽ nghi ngờ thôi. Cô không

muốn khi đó Kazuto hiểu nhầm mình. Trên hết, cô không muốn làm tổn thương Kazuto. Dù vậy, cô vẫn không thể mở lời về căn bệnh của bản thân. Cảm giác áy náy như muốn đè nát cô, Matsuri gần như không thở được.

Bước ra khỏi quán, họ đan tay vào nhau, Kazuto kề sát tai Matsuri hỏi nhỏ.

“Matsuri à, hôm nay thì sao?”

“Gì cơ?”

“Tớ biết bố mẹ cậu rất nghiêm khắc. Nên tớ sẽ đưa cậu về nhà rồi mới về.”

Matsuri bối rối. Như thể hạ quyết tâm, Kazuto bóp nhẹ bàn tay Matsuri đang nằm trong tay mình.

“Tớ đặt phòng khách sạn rồi.”

“Ờ...ừm...”

“Khách sạn đẳng kia kìa. Tớ đã đặt một phòng.”

“Chà... cậu táo bạo thật.”

“Tớ nghĩ làm vậy hơi gượng ép cậu, nhưng vì Matsuri lúc nào cũng lảng đi nên... Nếu cậu không muốn, tớ muốn biết lý do cho sự không muốn ấy. Tớ cảm thấy thiếu thốn đến mức sống dở chết dở gần nửa năm nay rồi... Ôi, xin lỗi cậu, tớ ăn nói lỗ mãng quá... Nhưng mà...”

“Tớ xin lỗi...”

“Cậu không cần xin lỗi! Ôi, thôi bỏ đi. Xin lỗi cậu nhé.”

Thấy Matsuri cúi gằm mặt, Kazuto khẽ buông tay ra.

“Xin lỗi cậu... Chúng mình về thôi. Ôi, nhưng mà... tớ vẫn muốn ở bên cậu thêm chút nữa.”

Kazuto dợm bước chân đi về phía ngược lại với khách sạn, Matsuri bèn níu tay cậu lại. Trong lòng cô vẫn còn rối, nhưng cô không thể buông bàn

tay mình đang nắm được.

“Mình đi đi...”

“Hả? Không... không cần đâu! Xin lỗi cậu, tớ...”

“Cậu mất công đặt phòng rồi mà. Vả lại tớ cũng muốn tới xem phòng ra sao. Mình đi đi.”

Matsuri nói với tất cả dũng khí của mình, rồi kéo mạnh tay Kazuto.

Phòng khách sạn Kazuto đặt là một phòng đôi yên tĩnh, thanh lịch, lấy màu xanh cobalt làm màu chủ đạo. Từ cửa sổ của căn phòng nằm cạnh biển này có thể nhìn thấy vịnh Yokohama, cảnh đêm lấp lánh bên ngoài. Bước ra ban công, cơn gió tháng Sáu nhẹ nhàng đưa mái tóc cô.

“Đẹp quá.”

Matsuri ngoảnh đầu lại, Kazuto đang bước tới bên cạnh gật đầu với vẻ khó xử. Dù chính Matsuri là người chủ động dẫn Kazuto tới đây, nhưng vẻ mặt cậu lại tràn đầy cảm giác tội lỗi.

Bạn trai của Matsuri thời cô học cao đẳng cùng tuổi với cô, cả hai đều không dư dả tiền bạc, nên “khách sạn” với họ hoặc là một khách sạn tình yêu rẻ tiền, hoặc là phòng trọ của cậu người yêu. Matsuri so vai, không ngờ có ngày khách sạn cô nghĩ lại sẽ là một nơi nhìn được ra vịnh Yokohama thế này. Cô thấy buồn vì không thể hoàn toàn vui sướng khi nhìn cảnh đêm đẹp như tranh vẽ, lấp lánh trải rộng trước mắt mình ấy.

“Matsuri à, chúng mình về đi. Bố mẹ cậu sẽ lo lắng cho cậu đấy.”

“Ừ...”

Matsuri bước vào phòng như để trốn tránh câu nói của Kazuto, cô ngồi xuống ghế sofa. Một chiếc sofa êm ái với mặt vải dễ chịu.

“Tớ nghĩ mình cũng nên tới ra mắt hai bác rồi, cậu thấy sao? Cảm giác như mình đang lén bố mẹ hẹn hò ấy, chúng mình không còn trẻ con nữa, có

quyền hẹn hò người khác rồi. Vả lại nếu tớ ra mắt bố mẹ cậu, họ cũng sẽ yên tâm hơn mà.”

“Cậu nói phải...”

“Tớ có đang mơ mộng xa vời không?”

Matsuri tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói ấy. Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống môi cô, Matsuri thấy họng mình đau nhói. Nước mắt chực dâng lên, cô vội vã nuốt nó xuống.

“Tớ muốn chúng mình đường hoàng hẹn hò với nhau. Matsuri không thích việc đó à?”

“Không... không phải vậy...”

“Gì cơ?”

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Cơ thể Matsuri tuột từ sofa xuống, cô bám lấy người Kazuto.

“Matsuri?”

“Tớ đã nói dối. Không phải gia đình tớ quá nghiêm khắc hay bố tớ nhắc nhở cảm ràm... Bố mẹ tớ có lo lắng cho tớ, nhưng không phải theo cách đó...”

“Thế ư...”

“Xin lỗi cậu...”

“Tớ không thích những lời nói dối. Nhưng chắc cậu có lý do nên mới nói dối như vậy. Cậu có thể kể cho tớ được không?”

Giọng nói của Kazuto không thể hiện sự trách móc. Matsuri càng nắm chặt gấu áo của cậu trong tay hơn. Dẫu vậy, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần và chưa đủ dũng khí để nói ra sự thật.

“Sau khi chuyển lên Tokyo, tớ đã mắc phải một căn bệnh nghiêm trọng... Căn bệnh đó khiến tớ mang vết sẹo phẫu thuật trên người. Tớ không

muốn cậu nhìn thấy vết sẹo đó...”

Cô lại nói dối lần nữa, lời nói dối cô đã chuẩn bị từ trước. Vừa cảm thấy thất vọng về bản thân, Matsuri vừa mở từng nút cúc áo.

Dù có xóa bỏ lời nói dối này, có lẽ cô cũng sẽ bịa ra một lời nói dối khác để che giấu sự thật. Che giấu mọi chuyện cho tới phút cuối như vậy, rốt cuộc tình cảm của hai người sẽ đi đến đâu đây?

“Xin lỗi cậu, tớ không biết gì cả.”

“Tớ mới là người có lỗi vì đã không nói gì với cậu.”

“Giờ bệnh tình của cậu ổn rồi à?”

“Ừ.”

“Thế à, may quá... Lần tớ rủ cậu đi biển năm ngoái cũng là vì lý do này...?”

“Ừ, vì tớ không muốn mặc đồ bơi. Xin lỗi cậu.”

“Đừng xin lỗi tớ nữa.”

Kazuto ôm lấy Matsuri thật chặt rồi nhắc bổng cô lên. Trên giường, sau cái nhìn mê đắm, một nụ hôn dịu dàng rơi xuống môi cô.

Họ giảm độ sáng của đèn rồi ôm lấy nhau trên tấm ga giường. Kazuto rần rỏ hơn vẻ ngoài rất nhiều. Được cậu ôm trong vòng tay, Matsuri cảm nhận được sinh mệnh bản thân bằng tất cả các tế bào trên cơ thể. Từ ngày bị thông báo số năm còn lại của cuộc đời, đây là lần cô cảm thấy mình còn sống một cách rõ nét nhất.

Giây phút được sống này quý giá hơn tất cả mọi thứ trên đời, không gì thay thế được. Cùng với niềm vui về sự sống, nỗi sợ cái chết cũng nẩy mầm trong lòng Matsuri.

Cô không muốn chết.

Matsuri tỉnh dậy giữa đêm, khê gỡ tay Kazuto ra và bước xuống giường. Cô lấy điện thoại trong túi xách, đi vào phòng tắm. Uống thuốc xong, cô thấy màn hình điện thoại sáng lên. Năm cuộc gọi nhỡ. Một tin nhắn. Bốn cuộc gọi từ nhà cô, cuộc gọi còn lại và tin nhắn là từ Sanae.

“Cậu đi đâu vậy? Mẹ cậu vừa gọi cho tớ. Cậu ổn đấy chứ? Gần đây thấy cậu là lạ nên tớ đã nói dối mẹ cậu để bác yên tâm. Tớ biết cậu không dễ gì bị phát bệnh hay gì đó, nhưng hãy gọi lại cho tớ nhé, muộn mấy cũng được.”

Vì Sanae viết vậy nên Matsuri gọi điện luôn cho cô mà không xem giờ. Cô ngồi xuống thành bồn tắm, nghe tiếng chuông ở đầu dây bên kia. Trước khi thời gian chờ của cuộc gọi kết thúc, cô nghe thấy tiếng Sanae hét lên.

“Matsuri à! Cậu đang ở đâu thế? Cậu có sao không?”

“Ừ... Xin lỗi cậu.”

“Cậu ổn thật đấy chứ? Đang không ở trong bệnh viện đúng không?”

“Ừ. Tớ đang ở Odaiba. Trong một khách sạn tử tế.”

“Thế à... Vậy thì tốt rồi... Tớ bảo mẹ cậu rằng cậu đang ở nhà Tsukino và tớ cũng đang chuẩn bị tới nhà cô ấy. Nhưng nếu Matsuri phát bệnh và ngất ở đâu đó thì lỗi của tớ sẽ rất lớn...”

Matsuri lắng nghe Sanae meo meo ở đầu dây bên kia, cô thầm thì như để vỗ về cô bạn:

“Thực lòng xin lỗi cậu. Tớ không sao cả... Xin lỗi nhé Sanae, giống như tớ vừa lợi dụng cậu vậy. Mỗi lần tớ nói ra ngoài chơi cùng bạn, mẹ tớ liền nghĩ tớ đi chơi với Sanae... Thế nên tớ đã lợi dụng chuyện đó.”

“Không vấn đề gì cả. Hồi mới hẹn hò với người yêu, tớ cũng nhờ Matsuri tạo “chứng cứ ngoại phạm” cho mình mà. Không sao đâu, chỉ cần Matsuri khỏe mạnh là đủ rồi!”

“Tớ khỏe... Giờ tớ đang ở cạnh người yêu.”

“Thế à... Tại Matsuri chẳng chịu kể gì cho tớ đây! Nếu đang hẹn hò với ai đó thì cậu phải báo cho tớ biết chứ!”

“Ừ.”

“Matsuri à?”

“...”

“Cậu đang khóc đấy ư?”

“Tớ không khóc...”

“Sao thế? Có chuyện gì không ổn à?”

“Không, không phải vậy...”

“Cậu ổn không? Cậu thấy khó chịu trong người à? Cậu kể với người yêu về bệnh tình của mình rồi chứ? Đừng cố gắng quá đấy. Tớ biết không nên khiến người khác lo lắng, nhưng tớ không muốn bệnh tình của cậu xấu đi đâu. Tớ sẽ rất buồn nếu không thể cùng tham gia các sự kiện cosplay với cậu nữa. Matsuri à, cậu ổn đấy chứ?”

“Tớ không sao... không sao... Đừng lo, chính tớ cũng không muốn phải nhập viện nữa đâu.”

“Thật không?”

Cô gác một chân lên trên thành bể tắm và kê cằm lên đó. Lòng cô lo lắng không biết tiếng nói vọng ra có khiến Kazuto tỉnh giấc không.

“Chúng mình sẽ cùng đi sự kiện nữa nhé... Cùng cố gắng vẽ truyện tranh nữa. À, tớ may xong bộ quần áo mới cho Sanae rồi đấy.”

“Cậu làm tớ háo hức quá.”

“Sanae à...”

“Gì cơ?”

“Cảm ơn cậu.”

“Hả? Trời, cậu nói gì vậy!”

“Cảm ơn cậu vì đã làm bạn với tớ.”

“...”

“Hãy làm bạn với tớ mãi mãi nhé. Cho tới khi tớ rời bỏ cuộc đời này.”

“Đồ ngốc! Đương nhiên là đời đời kiếp kiếp rồi. Sau này khi già đi, tớ sẽ mặc bộ đồ cosplay dành cho các bà lão. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi.”

“Tớ thích cậu quá, Sanae ạ.”

“Tớ cũng rất thích Matsuri. Cậu là người cộng sự ăn ý duy nhất của tớ! Khi nào về, nhớ kể về bạn trai của cậu cho tớ nghe nhé. Tớ sẽ mang bản thảo qua nhà cậu chơi.”

“Tớ muốn ăn bánh kem...”

“Được rồi, được rồi, tớ sẽ mang món Matsuri thích ăn tới.”

“Xin lỗi vì tớ đã đòi hỏi nhé.”

“Đây không phải là đòi hỏi! Cậu thích gì cứ nói với tớ, đừng ngại. Thôi cậu đi đi. Bạn trai cậu chắc đang đợi cậu đó. Ngủ ngon nhé.”

“Cậu cũng ngủ ngon nhé.”

“Matsuri này.”

“Ờ?”

“Cậu không cần miễn cưỡng kể mọi chuyện với tớ chỉ vì chúng ta là bạn bè đâu. Nhưng nếu có chuyện gì quá sức chịu đựng, hãy tìm tớ nhé. Nếu có trục trặc gì với bạn trai hay bố mẹ, hay mâu thuẫn gì trong lòng, hãy tới chỗ tớ. Được không?”

“...”

“Một mình gánh chịu mọi thứ không phải là hành động can đảm đâu. Matsuri đã cố gắng nhiều rồi. Thế nên cậu hãy tự tin lên nhé. Mọi người vẫn đều cậu là kiểu người “lễ hội”, nhưng tên cậu vốn nghĩa là “hoa nhài”,

nên cậu không cần miễn cưỡng trở nên vui vẻ náo nhiệt làm gì. Cậu không cần luôn khiến người khác vui vẻ. Và hãy cắt đứt với những kẻ quay lưng với cậu vì điều đó. Cậu hiểu không? Cậu không cần chịu đựng khổ sở một mình, Matsuri ạ.”

“Cảm ơn cậu. Tớ yêu cậu nhiều lắm, Sanae.”

Matsuri ngắt cuộc gọi, vùi mặt vào đầu gối, cố kìm nén tiếng thốn thức của mình.

Đêm nay mọi thứ đều thật đáng yêu. Nhận ra những thứ vốn không muốn buông tay đều đang kề cận bên mình, lồng ngực cô như bị xé tan ra.

Cô muốn được sống thật lâu, thật lâu nữa.

Trong chiếc bồn tắm rộng không, hai tay ôm đầu gối, nước mắt Matsuri rơi mãi không ngừng.

Yêu thương một ai đó thật khổ sở, cảm giác nặng nề tắc nghẹn giống như bị đuối nước.

Khi đuối nước, tôi phải chìm xuống một mình. Phải chuẩn bị tinh thần để không túm lấy Kazuto, khiến cậu ấy chìm cùng.

Sắp đến lúc rồi.

Tôi phải bắt đầu chuẩn bị cho cái chết của mình thôi.

18.

Giữ lời hứa, mấy ngày sau, Sanae đã tới nhà Matsuri chơi, mang theo rất nhiều bánh kem mà Matsuri thích.

“Chà, bạn cùng lớp hồi tiểu học à. Ngọn lửa tình yêu được thắp lại trong ngày họp lớp, nghe lãng mạn ghê.”

Vừa lấy đĩa xiên vào miếng bánh Mont Blanc, Sanae vừa nói với giọng trêu chọc.

“Hóa ra dạo trước cậu yêu xa. Tớ không nhận ra đấy... Tớ ngốc thật.”

“Xin lỗi cậu vì đã không kể. Tại lúc nào tớ cũng bận rộn vẽ bản thảo thôi.”

“À ừ nhỉ. Khi nào thì cậu cho ra mắt?”

“Chắc khoảng cuối năm. Nhưng tớ cũng vẽ cho một nhà xuất bản khác nữa.”

“Ồ. Cậu kiên trì thật. Tớ nghĩ Matsuri có thể trở thành họa sĩ truyện tranh chuyên nghiệp đấy. Truyện hài hay truyện nghiêm túc của cậu đều thú vị, tớ nghĩ dù vẽ truyện tranh thiếu nữ hay truyện tranh thiếu niên cậu đều sẽ thành công.”

“Được Sanae nhận xét như vậy khiến tớ thấy tự tin hơn hẳn.”

“Thế à? Nhưng mà trở thành chuyên gia ở lĩnh vực nào đó thật bận rộn. Cậu nhớ tớ kể gần đây tớ bắt đầu nhận vẽ tranh minh họa cho tiểu thuyết

không? Các nhà xuất bản đặt hàng nhiều lắm, phát ngân lên được. Kiếm tiền vất vả thật.”

“Ừ. Giờ chúng mình mới nhận ra điều đó nhỉ.”

Hai người nhìn nhau rồi cùng phá lên cười.

Matsuri vào bếp pha tách hồng trà thứ hai. Cảm nhận được ánh mắt hướng về phía mình, cô ngẩng đầu lên. Sanae đang chăm chú nhìn cô.

“Sao vậy?”

“Matsuri có gì đó khang khác.”

“Hả? Khác chỗ nào cơ? Hay là tớ béo lên rồi?”

“Không. Cảm giác như một nữ kiếm sĩ vừa rút đao ra vậy.”

Sanae hớn hờ nói, nhưng Matsuri chẳng hiểu gì. Cô chau mày ngẫm nghĩ câu Sanae nói, thấy vậy Sanae liền nói tiếp.

“Nghĩa là nét mặt cậu đúng vẻ của một cô gái đang yêu đó.”

Sanae nhận xét với chất giọng trong veo, Matsuri thấy ngượng, không biết đáp trả ra sao.

“Matsuri à. Cậu định kết hôn với anh chàng tên Kazuto đó hả?”

“Tớ không biết nữa. Cậu ấy rồi sẽ trở thành trưởng môn phái trà đạo đời tiếp theo, một cô gái bình thường như tớ không xứng với cậu ấy đâu.”

“Tớ mới chỉ biết tới thế giới trà đạo qua truyện tranh thôi, nhưng chắc là khắc nghiệt lắm. Hay là Matsuri học thử đi? Họ có mở lớp dạy mà phải không?”

“Ừm, tớ cũng không biết nữa...”

Matsuri ngập ngừng nói. Cô quá xấu hổ về việc mình đã đi thám thính nên không thể kể ra được.

“Gần đây tớ chợt nảy ra ý này, khi Matsuri kết hôn, tớ sẽ may váy cô dâu cho cậu được không? Khi tớ kết hôn, tớ cũng muốn Matsuri may váy

cho tớ. Cậu còn nhớ chiếc váy cưới của nhân vật Tecia bữa trước không? Chiếc váy ấy đúng là hoàn hảo!”

Bộ đồ Sanae mặc trong sự kiện cosplay lần trước rất được yêu thích, tới mức nó được chọn lên hình cho trang bìa cuốn tạp chí cosplay, vì thế mọi người đã quyết định sẽ tụ tập chúc mừng cô.

“Thế à? Nhưng mà tớ đã rất ngạc nhiên khi nó được lên trang bìa đấy. Sanae như một ngôi sao giải trí vậy.”

“Không phải nhờ tớ mà được như vậy đâu. Chính Matsuri đã tạo ra chiếc váy ấy còn gì. Công lao thuộc về cậu cả đó! Cậu đồng ý chuyện váy cưới nhé, được không?”

“Ừm, cũng được... Nhưng mà việc kết hôn có hơi... À, hay là Sanae được ngỏ lời rồi?”

Vừa lắng tai nghe một ca khúc mới đang ngân lên trong phòng, Sanae vừa xiên đĩa qua miếng hạt dẻ trong bánh rồi đưa vào miệng.

“Ừ. Tớ sẽ kết hôn. Tớ muốn kết hôn, anh ấy cũng đã cầu hôn rồi. Tớ nghĩ người cho tớ tự do tham gia các hoạt động của otaku và công nhận những bức tranh của tớ chỉ có anh ấy mà thôi...”

“Thế à. Chúc mừng cậu!”

“Anh ấy từng nói với tớ rằng đừng bao giờ nói câu “Chỉ cần hiện tại vui vẻ là được”. Anh ấy nghĩ một người nên sống vui vẻ, anh ấy cũng ủng hộ tớ làm những việc tớ thấy vui, nhưng anh ấy rất ghét câu nói “Chỉ cần hiện tại vui vẻ là được” ấy.”

“Thế nên cậu đã bắt đầu công việc vẽ tranh minh họa cho tiểu thuyết ư?”

“Ừ. Tsukino có khuyên rằng tớ có thể hướng tới con đường trở thành họa sĩ truyện tranh chuyên nghiệp, nhưng tớ chưa từng trải qua cảnh bị bó buộc bao giờ nên thấy hơi sợ, thế nên tớ quyết định sẽ thử vẽ tranh minh

họa trước. Nhưng công việc đó chẳng nhẹ nhàng chút nào... Thế nên tớ đã nhìn thấy trước tương lai một chút rồi.”

“Thế ư.”

“Tớ rất thích cảm giác được vẽ bộ truyện mình thích, được mặc đồ cosplay và được khán giả trầm trồ. Nhưng đâu đó trong lòng tớ vẫn luôn cảm thấy những lời trầm trồ thán phục kia là không đủ... Cảm giác như tớ đã nắm được mấu chốt của vấn đề vậy. Tớ cảm thấy an tâm vì mình đã cất bước tiến về phía trước.”

“Sanae luôn tự vạch ra đường đi cho mình nhỉ. Thật ngưỡng mộ cậu...”

“Vì sẽ chẳng ai mở ra con đường đi cho chúng ta ngoài chính chúng ta cả. Mãi sau này khi đã lớn hơn tớ mới cảm nhận được điều đó.”

Sanae nói với vẻ ngưỡng ngùng rồi ăn nốt miếng bánh Mont Blanc còn lại. Matsuri cũng đưa miếng bánh tiramisu lên miệng. Vị ngọt nhưng hơi đắng của nó lan tỏa khắp cơ thể cô.

Buổi tối ngày lễ Thất tịch mừng Bảy tháng Bảy, hai người hẹn gặp nhau trong khách sạn tại Odaiba. Kazuto chỉ có thể tới gặp cô vào buổi tối, vì thế lần này Matsuri đã đặt phòng.

“Chúc mừng cậu!”

“Cảm ơn cậu!”

Đồ ăn và bánh kem xếp đầy trên bàn là những món Matsuri làm từ nhà mang tới. Họ mở chai rượu vang cô mua sẵn, hai người chạm cốc, trên mặt Kazuto là nụ cười hân hoan.

“Tớ giữ được lời hứa rồi nhé.”

Matsuri vừa rót rượu vang vào chiếc ly đã cạn của Kazuto vừa thầm thì.

“Lời hứa ư? Chúng ta đã hứa gì với nhau nhỉ?”

“Năm ngoái cậu đã gọi điện cho tớ vào hôm sinh nhật tớ đó, nhớ không? Khi ấy tớ đã nói tới sinh nhật cậu nhất định tớ sẽ chúc mừng cậu.”

“À, tớ nhớ ra rồi. Là cuộc điện thoại khiến tớ căng thẳng gần chết đó hả.”

Vừa gặp một miếng salad Caprese, Kazuto vừa cười nhăn nhó.

“Chị gái cậu, tên chị ấy là Kikyo nhỉ? Hôm đó tớ tình cờ thấy chị Kikyo và Mitani đứng nói chuyện với nhau trong siêu thị. Hồi đó tớ đã định bỏ cuộc, không theo đuổi Maturi nữa. Tớ nhắn tin cậu không trả lời, gọi thì không nghe máy, tớ tưởng cậu có bạn trai trên Tokyo rồi.”

“Xin lỗi cậu.”

Maturi so vai lại, Kazuto vừa gặp món thịt bò hầm vừa nói tiếp.

“Tớ đã đứng chờ chị cậu ra khỏi siêu thị... Nghe giống một tên bám đuôi nhỉ... Gặp được chị cậu, tớ liền hỏi thăm tình hình cậu, rồi bảo sắp tới tớ lên Tokyo nên muốn gọi cho cậu, thế là chị ấy cho tớ số của cậu luôn.”

“Chị Kikyo chẳng bao giờ nghi ngờ người khác cả. Cũng vì Kazu có vẻ ngoài đường hoàng nữa. Kiểu mặt không gây hại gì cho người hay động vật ấy.”

“Cậu đang khen tớ đấy à?”

Kazuto đan ngón tay vào tay Maturi, Maturi gật đầu.

“Ừ, tớ đang khen đấy. Vì đó chính là mẫu người tớ thích. Cậu ăn thịt bò áp chảo đi. Tớ đã dành rất nhiều công sức cho bữa ăn hôm nay đấy.”

“Maturi nấu ăn ngon quá.”

“Thật không? Nhưng chị Kikyo nấu ăn ngon hơn nhiều. Giá mà tớ học hỏi từ chị ấy sớm hơn...”

“Món ăn của Maturi ngon hơn.”

Kazuto ngắt lời cô. Cô nhìn vào mắt cậu, trên mặt cậu nở nụ cười hiền hòa. Matsuri lim dim mắt như để đáp lại nụ cười đó.

Từ sau cuộc thi “Nụ cười của mẹ” tổ chức ở siêu thị của thị trấn, đây là lần đầu tiên cô được khen giỏi hơn Kikyo. Hồi nhỏ, hai chị em cô cùng vẽ tranh gửi tới cuộc thi, tranh của cô được treo phía trên tranh của Kikyo. Trong thời gian diễn ra triển lãm, hầu như ngày nào Matsuri cũng tới đó xem. Lúc đó, một anh nhân viên siêu thị đã khen cô “Em vẽ tranh đẹp lắm, đẹp hơn tranh của chị gái em nhiều”. Đó chính là lý do ban đầu khiến cô thích vẽ tranh.

“Matsuri?”

“À. Ừm, tớ cắt nhé?”

“Ừ.”

Cô chăm chú nhìn món thịt bò áp chảo mà bản thân đã luyện tập nhiều lần, lòng hy vọng Kazuto sẽ ăn thật ngon miệng. Kazuto nghiền ngẫm hương vị của nó, đôi mắt cậu chột sáng bừng lên. Nội tâm Matsuri nhảy múa vì vui sướng.

Kazuto vươn tay với lấy tờ giấy gấp cùng màu với ga giường đặt trên chiếc bàn nhỏ.

“Chúng mình cùng viết điều ước đi.”

“Ừ nhỉ, hôm nay là Thất tịch mà.”

“Matsuri ước gì?”

“Ừm... Tớ ước rằng ước mơ của tớ sẽ trở thành hiện thực. Cậu thì sao?”

“Tớ ước từ giờ tới tiệc trà mùa thu, trình độ pha trà của tớ sẽ tiến bộ hơn.”

Hai người chạm trán vào nhau, nhìn vào mắt đối phương và cười.

Họ rời khỏi giường, khoác áo choàng ngủ lên người, viết những điều ước lên tờ giấy được chuẩn bị sẵn trong phòng rồi treo lên cạnh trúc nhỏ dựng ngoài ban công.

“À, tớ còn một điều ước khác nữa.”

“Cậu tham thế!.”

Kazuto quay người lại, chạy vào phòng.

“Tớ viết xong rồi.”

Quay trở lại ban công, trên tay Kazuto là mảnh giấy viết “Ước cho hai chúng ta mãi mãi ở bên nhau”.

“Đây là điều ước lớn lao nhất của tớ.”

Nhìn theo những ngón tay Kazuto buộc mảnh giấy lên cạnh trúc, Matsuri khẽ mỉm cười. Tình cảm thuần khiết của Kazuto xuyên qua trái tim Matsuri, khiến trái tim ấy như muốn vỡ ra thành trăm mảnh.

Trong điều ước của tôi không nhắc tới “hai chúng tôi”.

Cầu ước cho Kazuto được hạnh phúc. Buổi sáng ngày Thất tịch, tôi đã treo mảnh giấy ghi lời ước đó lên cạnh trúc ở khu mua sắm.

Đó là điều ước duy nhất của tôi.

Điều ước của một người không thể làm gì khác ngoài nguyện cầu.

19.

Mùa hè đã đến, sau đó là tới sinh nhật của Maturi. Kazuto tặng cô một chiếc nhẫn trong cặp nhẫn đôi.

Họ chơi trong công viên Disneyland trọn một ngày, sau đó nghỉ qua đêm tại khách sạn trong công viên. Hoạt động cả ngày dưới trời nắng gắt khiến cơ thể Maturi cạn kiệt sức lực. Càng mệt càng không ngủ được, cô mở mắt ra, đồng hồ cạnh giường đang chỉ hai giờ hơn, đã sang ngày mới rồi, ngày mừng Hai tháng Tám. Maturi lặng lẽ ngắm gương mặt say ngủ của Kazuto rồi khẽ đưa tay lên. Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, cô nhìn thật lâu chiếc nhẫn đeo trên ngón tay.

Một thiết kế mới của hãng trang sức Tiffany. Bữa trước cô đã thấy nó trên tạp chí, giờ thì nó đang nằm trên ngón tay cô. Kazuto vô cùng vui sướng khi cuối cùng cả hai đã có một món đồ đôi. Sự hồn nhiên đáng yêu đó vẫn không hề thay đổi kể từ khi hai người gặp lại.

“...”

Cô nắm chặt bàn tay.

Đã tới lúc cô nên rời xa Kazuto rồi. Nếu còn ở lại bên cậu ấy lâu hơn, cô sẽ chỉ làm Kazuto tổn thương mất.

Họ cùng gối chung một chiếc gối, Kazuto đang thở đều đều thật yên bình. Cậu chăm chỉ tập pha trà từ sáng tới khuya, bận rộn với đủ thứ việc linh tinh, vậy mà vẫn dẫn cô đi chơi công viên Disneyland, chắc cậu cũng

mặt lăm. Matsuri vui đầu vào khoảng giữa cổ và vai cậu, nhắm mắt lại. Tiếng trái tim đập thành thịch khiến cô chẳng thể nào ngủ được.

Hôm sau, vừa bước ra khỏi khách sạn, như thể sức nhớ ra, Kazuto bảo.

“Này, giờ chúng mình tới Akihabara đi!”

“Gì cơ?”

“Đưa tớ tới cửa hàng cậu hay tới đi. Cậu không có cửa hàng quen nào à?”

“Sao... sao đột nhiên cậu lại đề nghị như vậy?”

“Có sao đâu. Nhé? Dẫn tớ tới những nơi cậu hay đi cùng Sanae đi mà.”

Kazuto nài nỉ như một chú cún con vẫy đuôi tíu tít, Matsuri chau mày lại.

“Cậu nên bỏ ý định đó đi thì hơn... Khu phố đó là cả một thế giới khác hẳn đây...”

“Không sao. Tớ được miễn dịch rồi.”

“Miễn dịch ư... Cậu đi tiêm à?”

“Trong nhóm nghiên cứu của tớ ở đại học có một cậu bạn cuồng máy tính, cậu ta hay dẫn tớ tới cửa hàng quen của cậu ta lắm.”

“Một sinh viên cuồng máy tính của một trường đại học công khác hẳn những kẻ rảnh rỗi cuồng thế giới hoạt hình chứ...”

“Không được à?”

“Đừng hỏi tớ với vẻ mặt đó!”

Bị Kazuto nhìn với ánh mắt đen láy như chú cún nhỏ, Matsuri không thể kiên quyết từ chối được.

Khi tới Akihabara, Kazuto hào hứng đi khám phá xung quanh. Matsuri vừa khẽ ngáp vừa đi theo cậu. Vì cậu nói muốn tới xem cửa hàng Matsuri

hay ghé nên Matsuri đành dẫn cậu đi.

“Tớ tưởng Kazu không thích những thứ này? Hóa ra với cậu thế nào cũng được à?”

“Không phải thế nào cũng được. Tớ muốn xem những thứ Matsuri thích mà. Tớ đã từng thử qua nhiều thứ nên biết rất nhiều người như Matsuri. Những người đó đều say mê truyện tranh và hoạt hình, họ thích thú và tận hưởng chúng. Tớ nghĩ đó là một điều rất tốt. Vì tớ không thể có cảm giác ấy với bất cứ điều gì. Thế nên tớ nghĩ dù đó là lướt sóng, điền kinh hay hoạt hình thì đều không có sự khác biệt nào cả.”

“Trái tim cậu khoáng đạt thật.”

“Đặc biệt là với cậu đó Matsuri. Vì tớ thích cậu mà.”

“...”

“Đừng ngượng ngùng như vậy.”

“Tớ không ngượng.”

Matsuri quay mặt đi. Cô thực sự ngượng ngùng. Được bày tỏ tình cảm ngay giữa khu phố Akihabara thế này, sự xấu hổ bỗng dưng dâng lên, chạy khắp cơ thể cô.

Nơi cô dẫn Kazuto đến là một cửa hàng dành cho dân chuyên cosplay có bày bán đủ các loại quần áo, tóc giả, đồ trang trí nhỏ và cả các sản phẩm trang điểm nữa.

Vừa bước vào trong, trước cửa hàng tỏa ra bầu không khí đặc biệt này, Kazuto đã đứng như trời trồng, miệng há ra đầy kinh ngạc. Nhận ra Matsuri đang nhìn trạng thái đó của mình với vẻ lo lắng, Kazuto bèn mỉm cười.

“Ồ? Matsuri đó à?”

Có tiếng gọi tên cô từ quầy thanh toán, cô và Kazuto cùng quay đầu lại.

“Bạn trai em hả?”

“À... Vâng...”

“Cậu ấy cũng tham gia cosplay à?”

“Dạ không, cậu ấy là người bình thường ạ. Tuy là người bình thường, nhưng cậu ấy nói muốn xem thử... nên em... Xin lỗi chị nhé.”

“Không sao đâu, dù sao trông cậu ấy cũng có vẻ hứng thú.”

Vừa rời mắt một chút, Kazuto đã đi đến góc bày trang phục. Đường như vừa tìm thấy một bộ đồ cosplay quen mắt, cậu cầm lấy bộ đồ, ngẩng từ trên xuống dưới. Nhìn Kazuto ồ à thán phục, chị nhân viên cười ha hả nói:

“À Maturi ơi, chị xem cái này rồi.”

Chị nhân viên lấy cuốn tạp chí cosplay từ bên dưới quầy thu ngân lên cho Maturi xem. Đó là cuốn tạp chí có hình Sanae và Tsukino ở bìa.

“Bộ đồ này tuyệt quá! Trưởng cửa hàng cũng khen nhiều lắm. Chị ấy nói nếu em không bận vẽ tranh thì chắc chắn chị ấy sẽ lôi kéo em về làm ở cửa hàng này. Mọi người đều đang háo hức chờ mong những bộ trang phục mùa hè của em đấy.”

“Chuyện đó... không tiện cho em ạ.”

“Dẫu sao thì bộ đồ này cũng rất tuyệt. Thần thái của Sanae cũng góp phần vào thành công của bức hình, nhưng Maturi rất giỏi khi có thể may được bộ đồ giống với nguyên mẫu đến thế.”

“Ừa? Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Đột nhiên Kazuto xen vào câu chuyện giữa họ.

“A! Tecia và Ririya đây mà. Bức này là cảnh đám cưới của họ nhỉ.”

“Ừa? Em biết phim này à?”

“Vâng, em cũng đang xem.”

“Cậu ấy bảo từ bé đã thích phim về robot rồi ạ.”

Maturi bổ sung, Kazuto nở nụ cười dễ mến gật đầu.

“Đây là Sanae nè.”

“Hả? Trời, dễ thương quá.”

“Còn người may bộ trang phục này chính là Matsuri.”

Chị nhân viên hết chỉ bộ đồ lại chỉ sang Matsuri. Kazuto chăm chú ngắm nhìn cuốn tạp chí thêm lần nữa rồi kêu lên đầy ngạc nhiên:

“Tuyệt quá.”

Sau khi chị nhân viên đi rồi, Kazuto vẫn dán mắt vào cuốn tạp chí.

“Tuyệt quá. Giống hệt bộ đồ trong phim. Sao mà cậu làm được vậy? Bộ đồ này chỉ xuất hiện trên tivi một lần thôi mà?”

“Ừm, tớ đã thu băng tập phim ấy, tạm dừng rồi vẽ phác thảo lại... Sau đó tớ tìm kiếm thêm nhiều thông tin chi tiết từ trang chủ và các trang mạng khác nữa...”

“Ồ. Matsuri khéo tay thật đấy. Chắc cậu cũng thành công trong công việc ở mảng này nhỉ. Cậu vẫn làm việc ở phòng kế hoạch đó à?”

“Ừ... Ừm...”

“Nhưng ước mơ của Matsuri là vẽ tranh nhỉ. Có điều, cậu giỏi thật đấy.”

“Đây hai em. Có muốn mặc thử không?”

Chị nhân viên từ phía bên kia gọi với sang, hai người quay đầu lại nhìn.

“Nếu thích bộ *Kurobo* thì thử mặc mấy bộ này đi.”

“Vâng! Chị cho em mặc thử nhé!”

“Trời đất, Kazu, khoan đã nào.”

“Có sao đâu. Vả lại đó còn là bộ trang phục chiến đấu của Ririya nữa.”

Kazuto hớn hờ chạy về phía chị nhân viên. Matsuri thở dài một hơi thật to.

Khi Kazuto từ phòng thử đồ bước ra, không chỉ chị nhân viên mà mấy vị khách nữ khác của cửa hàng cũng cất tiếng trầm trồ.

“Trời đất! Hợp quá đi mất. Em đẹp trai thật đấy!”

“Thế ạ? Bộ đồ này tuyệt thật. Cứ như quần áo thật ấy.”

Matsuri đứng ngẩn người ra, vừa sốc khi thấy Kazuto cosplay nhân vật, vừa sốc vì cậu đẹp trai quá.

“Cậu thấy thế nào?”

“Ờ thì...”

“Matsuri cũng mặc bộ đồ gì đó đi. Đằng nào cũng mất công mặc, cậu hóa trang thành nữ chính Tecia xem.”

“Ồ, ý kiến hay đấy. Cửa hàng đang có bộ đồ mới nhất của Tecia đó em.”

“Hả, không cần đâu ạ! Em không mặc đâu! Em không hợp với vai Tecia tí nào.”

Matsuri cuống quýt từ chối, Kazuto nghiêng đầu hỏi.

“Cậu chưa mặc bao giờ hả?”

“Những cô gái xinh xắn như Sanae mặc lên mới đẹp. Tớ không hợp với bộ đó đâu...”

“Ý cậu là cậu không xinh xắn ư?”

“Đương nhiên rồi! Tớ đâu có nhỏ nhắn như Sanae...”

“Tớ thấy Matsuri xinh hơn mà.”

Kazuto nói, miệng mỉm cười.

“Matsuri mặc thử đi. Cậu cũng rất xinh mà.”

Kazuto nói không chút ngại ngùng, chị nhân viên bật cười rồi đẩy Matsuri vào phòng thay đồ cùng bộ đồ cosplay. Matsuri miễn cưỡng xỏ tay qua ống tay áo, cô kéo dây khóa sau lưng lên, quay người lại ngắm nhìn mình trong gương. Trong lòng cô lo lắng nghĩ liệu mình có hợp với bộ cosplay nữ chính này không, nhưng đồng thời trống ngực cô cũng khua vang.

“Cậu mặc xong chưa Matsuri?”

“À, ừm, tớ xong rồi.”

“Em bước ra đây đi Matsuri.”

Giọng chị nhân viên đầy hứng thú, Matsuri bẽn lẽn kéo tấm rèm ra. Lần này tới lượt Kazuto sững sờ vì kinh ngạc.

Chuyển đi mừng sinh nhật hai ngày một đêm vui vẻ sắp tới hồi kết thúc. Bước xuống nhà ga, Matsuri mỉm cười cảm ơn Kazuto như mọi khi.

Kazuto nghĩ chắc hôm nay Matsuri cũng sẽ không để cậu đưa về nhà. Dầu cố gắng đến thế nào, cậu cũng không thể bước vào bên trong nội tâm cô. Kazuto cảm thấy sốt ruột trước khoảng cách đó giữa hai người. Trong ký ức của cậu, Matsuri là người cởi mở, luôn vui tươi rạng rỡ. Nhưng Matsuri hiện tại lại là kiểu người mỉm cười khép cánh cửa sau lưng mình khi có ai đó cố gắng bước vào. Cậu đoán lý do Matsuri làm thế chỉ có một. Kazuto vẫn chưa thể quên lời cô gái mình yêu bảy năm trước từng nói. Có lẽ Matsuri cũng sợ chức danh “trưởng môn kế vị” của cậu.

“Cảm ơn cậu hôm nay đã dẫn tớ tới cửa hàng yêu thích của cậu nhé. Tớ vui lắm.”

“Đừng vui quá như vậy. Tớ xấu hổ hơn cả khi bị nhìn thấy đang khóa thân nữa đấy.”

Matsuri cười nhăn nhó, Kazuto cũng cười theo, nhưng vẻ mặt cậu lập tức trở lại như cũ, cậu cắt lời, chú ý để câu hỏi của mình không nghiêm túc quá:

“Lần sau cậu muốn tới nơi tớ thích không?”

“Ở đâu cơ?”

Matsuri lại gần hơn, đôi mắt lấp lánh.

“Tới nhà tớ đi. Tớ muốn cậu uống trà tớ pha.”

“A, à, nhưng mà tớ không biết cách pha trà hay thưởng trà gì cả...”

“Không cần biết những cái đó. Tớ không cần cậu uống trước mặt ai cả. Dù sao tớ cũng đang luyện tập thôi mà... Nhưng tớ muốn Matsuri xem công việc tớ đang làm là gì. Chính Matsuri đã động viên tớ còn gì. Cậu đã mắng mỗ khi thấy tớ chỉ biết trốn tránh. Thế nên tớ đã luôn muốn Matsuri nhìn thấy tớ làm việc... Không được ư?”

Không phải ánh mắt nài nỉ dễ thương như một chú chó con mọi khi, trước mặt Matsuri bây giờ là ánh mắt của một người đàn ông đầy nghiêm túc. Cô chạm vào chiếc nhẫn trên tay phải trong vô thức. Lòng dự cảm được mọi chuyện sẽ không chỉ đơn giản như vậy, cơ thể cô khẽ run lên. Hơn nữa nếu chạm mặt mẹ của Kazuto ở đó thì lại càng tệ.

“Matsuri...”

“Ừ... Tớ hiểu rồi...”

Gương mặt Kazuto giãn ra như thể vừa thở phào nhẹ nhõm. Điều đó càng khiến cảm giác tội lỗi trong lòng Matsuri dâng lên.

“Thôi cậu về cẩn thận nhé.”

“Kazu cũng vậy nhé.”

“Ừ. Tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Matsuri gật đầu, khẽ cười rồi quay gót bước đi.

Đôi giày của Matsuri khua vang những tiếng cộp cộp trong nhà ga. Kazuto chăm chú nhìn theo bóng lưng cô không rời. Khi tới cửa soát vé, Matsuri luôn ngoảnh đầu lại, cậu đang đợi cái ngoảnh đầu ấy.

Tàu điện tới, người lên người xuống nhộn nhịp. Lấn vào giữa đám người ấy, bóng lưng Matsuri trở nên khó nhìn hơn, Kazuto nghiêng đầu dõi theo cô. Cô không ngoảnh đầu lại. Giữa đám đông đang lũ lượt tiến về phía cửa soát vé, đôi chân Matsuri bỗng dừng khựng lại giữa chừng.

Khoảnh khắc cánh cửa tàu điện khép lại, Matsuri ngã khụy xuống nền nhà ga, cảnh tượng ấy lọt vào tầm mắt Kazuto - người vẫn đang đứng trước thềm nhà ga dõi theo bóng cô.

“Matsuri!”

Cậu cuống quýt chạy tới nâng Matsuri lên, nhưng khi đó cô đã bất tỉnh rồi.

Có tiếng giày vang lên trong phòng chờ ở bệnh viện. Kazuto ngẩng đầu nhìn, bố mẹ Matsuri liền chạy tới bên cậu.

“Matsuri thế nào rồi cháu?”

“Dạ... bác sĩ đã xử lý xong. Họ nói là do thiếu máu ạ.”

“Thiếu máu ư...”

Bố mẹ cô vừa chạy tới với vẻ mặt chau lại đầy lo lắng, nhưng nghe xong điều đó họ liền thở phào an tâm. Hẳn là như vậy, nghe tin con gái bất tỉnh phải đưa vào bệnh viện, cha mẹ nào chẳng thất kinh. Nghĩ vậy, Kazuto liền sửa soạn tư thế nghiêm chỉnh, cúi đầu trước mặt hai người.

“Cháu xin lỗi vì đã đưa Matsuri đi chơi nhiều nơi như vậy.”

“Cháu là người đã gọi cho hai bác hả?”

“Cháu là Manabe Kazuto ạ. Cháu đã hẹn hò với Matsuri được khoảng nửa năm nay. Cháu là bạn học tiểu học của Matsuri ở Gunza, chúng cháu gặp lại nhau khi cô ấy tới chơi nhà chị gái. Hiện tại cháu đang sống cùng bố mẹ ở quận Kanda ạ.”

“Thế ư... Bác không biết Matsuri có một người bạn trai như cháu đấy.”

Gương mặt mẹ Matsuri giãn ra, nhưng mặt bố cô vẫn chau lại như cũ.

“Giờ con bé đang ở đâu hả cháu?”

“Dạ, ở trong phòng bệnh đằng kia ạ. Nhưng cô ấy đang được truyền dịch và đang ngủ ạ. Bác sĩ dặn cháu ngồi đây để tránh làm cô ấy tỉnh giấc. À, bác sĩ có khuyên nên đưa cô ấy tới bệnh viện đại học Ochanomizu ạ... Cháu thấy trong ví Matsuri có tờ khám bệnh của bệnh viện đó nên cho bác sĩ xem, bác sĩ đã gọi cho bên ấy để thu xếp giúp chúng ta rồi ạ.”

“Bác hiểu rồi. Cảm ơn cháu. Thôi cháu về đi.”

“Dạ không, bác hãy để cháu được ở bên Matsuri ạ.”

“Một người bệnh mà ba người chăm thế này sẽ gây phiền phức cho bệnh viện đấy.”

“Kìa mình, sao lại nói thế...”

Mẹ cô khẽ nhắc, nhưng sự khó chịu của bố cô vẫn không thay đổi. Kazuto hồi hận nghĩ quả nhiên cậu nên sớm tới ra mắt và chào hỏi họ, dù có phải nài nỉ Matsuri đi nữa.

“Để em vào xem Matsuri thế nào.” Bác gái nói rồi tiến về phía phòng bệnh. Còn lại hai người đàn ông ngồi đối diện với nhau, nét mặt ai nấy đều cứng nhắc.

“Cháu tên Manabe nhỉ.”

“Dạ vâng. Cháu xin lỗi vì chưa kịp tới ra mắt hai bác...”

“Đừng bận tâm chuyện đó. Bác mừng khi thấy Matsuri có người yêu. Vì bác đã luôn mong có một người mang lại cảm giác chở che ở bên cạnh con bé. Nhưng cháu có thực sự đón nhận Matsuri không?”

“Gì cơ ạ...?”

“Con bé đã hai mươi bảy tuổi rồi. Nó không còn nhiều thời gian nữa, vậy mà cháu vẫn chọn con bé sao?”

“Xin lỗi bác... cháu không hiểu lời bác nói ạ?”

Người bố nhìn Kazuto. Khi bắt gặp ánh mắt bối rối của cậu, ông muốn nói điều gì đó, nhưng rồi lại im lặng.

Matsuri được chuyển tới bệnh viện có bác sĩ chuyên chữa trị cho mình, vừa chuyển tới bác sĩ đã yêu cầu cô nhập viện ngay. Bố mẹ Matsuri liền ra khỏi phòng để nói chuyện thêm với bác sĩ phụ trách của cô. Nhìn Matsuri nằm dưới ánh đèn dịu dịu trong phòng bệnh, Kazuto khẽ vuốt ve má cô.

Bố Matsuri đã định nói gì đó mà giữa chừng lại thôi. Ông cũng phản đối việc cậu xin tới đây để ở bên Matsuri, nhưng cậu đã nài nỉ bằng được. Có điều, nhìn gương mặt bố mẹ cô và bác sĩ rất nghiêm trọng, hơn thế Matsuri còn phải nhập viện, thật khó tin cô chỉ bị thiếu máu.

Hay là căn bệnh cô mắc ngày xưa vẫn chưa được chữa trị dứt điểm? Nhớ lại cảm giác khi chạm vào vết sẹo ở ngực Matsuri, một cảm giác bất an chợt xẹt qua lồng ngực cậu.

“Kazu...?”

Matsuri đã tỉnh lại. Kazuto nhồm người lên, nhìn sắc mặt cô.

“Matsuri...! Cậu thấy thế nào? Có bị đau chỗ nào không?”

“Tớ không sao... Đây...”

Matsuri đảo mắt nhìn quanh, hỏi: “... Là bệnh viện à?” Kazuto gật đầu, ánh mắt Matsuri chợt trở nên buồn rầu khi cô ngược lên nhìn cậu.

“Xin lỗi cậu nhé...”

“Tại sao?”

“Tớ gây phiền phức cho cậu rồi...”

“Đâu có phiền gì đâu.”

“Nhưng mà... Chuyển đi của chúng ta đã rất vui vẻ... vậy mà...”

“Vui thật đấy. Lần tới chúng mình đi tiếp nhé.”

Matsuri yếu ớt gật đầu. Nhận ra cô đang cố mỉm cười, Kazuto liền dịu dàng ôm lấy hai bên má cô.

“Nếu có gì muốn nói với tớ thì hãy nói, nếu muốn ngủ thì cứ ngủ đi nhé.”

“Giờ là mấy giờ rồi?”

“Chắc khoảng mười một rưỡi rồi.”

“Thôi cậu về đi... Tớ ổn rồi. Không có gì nghiêm trọng đâu, cậu đừng lo. Kazu còn phải luyện pha trà nữa mà.”

“Tớ sẽ ở bên cậu.”

“Tớ không sao đâu. Chỉ là tối qua tớ bị mất ngủ thôi. Tối hôm trước cũng vậy, vì tớ háo hức quá... Thế nên không có gì ghê gớm cả. Chỉ cần ngủ đủ giấc là tớ khỏe lại ngay.”

“Thế thì cậu ngủ đi.”

Kazuto nắm lấy bàn tay phải của Matsuri. Nhấn trên ngón tay hai người chạm vào nhau làm vang lên tiếng “keng” khe khẽ.

“Nhưng mà...”

“Tớ gọi về nhà rồi. Cậu đừng chỉ biết lo cho tớ như vậy.”

“Nhưng mà... muộn lắm rồi...”

“Tớ ổn mà. Hãy trông cậy vào tớ nhiều hơn nữa nhé. Tớ biết có những chuyện cậu không muốn nói, nhưng tớ rất muốn cậu cho tớ biết. Matsuri là người quan trọng nhất đối với tớ, vì thế đừng e dè điều gì cả.”

Nước mắt dâng đầy trong khóe mắt Matsuri và khi chúng lăn xuống hai bên thái dương, Kazuto liền dùng ngón tay lau đi.

“Tớ thích cậu lắm, Matsuri. Tớ thích cậu lúc này hơn cả hồi chúng mình học tiểu học nữa.”

Kazuto ghé môi xuống hôn, Matsuri vòng tay ôm lấy cổ cậu. Sau một cái ôm thật chặt, Matsuri nắm lấy vạt áo Kazuto nói:

“Tớ xin lỗi...”

“Đừng xin lỗi nữa. Đây đâu phải một việc cần xin lỗi.”

“Nhưng mà...”

“Matsuri muốn tớ làm gì? Hãy cho tớ biết điều đó. Nếu không thì thật không công bằng khi chỉ có tớ nói ra mong muốn của mình.”

“Không phải vậy đâu... chỉ cần Kazu như hiện tại là đủ rồi... Hãy luôn như hiện tại nhé.”

“Đó là mong muốn của cậu ư?”

Kazuto buông Matsuri ra, nhìn sâu vào mắt cô, Matsuri run run đưa tay ôm lấy hai bên má cậu.

“Cậu hãy giữ mình như hiện tại. Mãi mãi như hiện tại. Hãy tin tưởng vào con đường mình đang tiến bước, tiếp tục tập pha trà... Hãy luôn là một người ấm áp và dịu dàng nhé.”

“Ừ.”

“Cậu hứa đấy nhé. Không được trốn tránh nữa.”

“Ừ, tớ hiểu rồi.”

“Cậu sẽ không gục ngã nữa chứ?”

“Ừ. Tớ ổn rồi. Vì tớ đã có Matsuri bên cạnh mà.”

Nước mắt Matsuri rơi lã chã, cô sụt sịt mũi rồi mỉm cười để Kazuto yên tâm. Cô vùi mặt vào bờ vai Kazuto, nhắc lại một lần nữa.

“Đừng để bản thân gục ngã nhé.”

Giọng nói ấy thật buồn, Kazuto vội vòng tay sau lưng ôm lấy cô. Trong ánh sáng nhàn nhạt của phòng bệnh, Matsuri mỏng manh như thể sắp tan biến vào hư vô.

Tôi chạm tới giới hạn rồi. Tôi đã mệt mỏi vì phải nói dối quá nhiều rồi. Tôi muốn được ngủ yên.

Đó không phải là bỏ cuộc, mà là cảm giác mệt mỏi sau khi chạy một quãng đường dài. Tuy mệt nhưng tôi rất mãn nguyện.

Giờ tôi chỉ còn việc nói lời cảm ơn với những người thân yêu của mình thôi. Sau đó, làm ơn hãy cho tôi được ngủ say.

20.

Đợt nằm viện đó đã bị kéo dài hơn dự kiến, đúng như cô đoán. Matsuri xin lỗi Sanae vì không thể tới sự kiện cosplay được, rồi bảo Sanae tới nhà mình lấy bộ đồ cosplay cô đã may xong. Sanae rửa toàn bộ số ảnh chụp trong hôm tổ chức sự kiện ra rồi dẫn theo Tsukino và các bạn khác tới bệnh viện thăm cô.

Kazuto đến thăm cô ngay khi thu xếp được thời gian, dù chỉ có thể ở lại trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi. Cậu luôn mang theo quà là những thứ Matsuri thích tới cho cô.

Đợt nằm viện kết thúc sau ba tuần. Trong căn phòng bệnh nơi đã lâu rồi cô mới phải quay lại, Matsuri nghiêm túc ngẫm nghĩ về những việc phải làm tiếp theo. Mỗi lần Kazuto tới thăm, suy nghĩ của cô lại dao động, nhưng đồng thời Kazuto cũng khiến cô nhớ lại người chồng của chị Reiko, điều đó giúp cô có thể đưa ra quyết định dứt khoát.

Khi cái nóng của mùa hè cuối cùng cũng rút bớt và thế chỗ là làn gió mát mẻ của mùa thu, Matsuri tới nhà Kazuto. Kazuto đứng dưới cổng - cánh cổng cô đã biết từ trước - để đón cô. Cậu mặc chiếc áo kimono màu xanh lá non và quần hakama màu nâu cà phê, bên ngoài khoác một chiếc áo có màu sậm hơn kimono một chút.

“Cảm ơn cậu đã tới.”

“Trông cậu cứ như người khác ấy.”

“Ừ, về ngoài là thứ đầu tiên cần luyện tập mà.”

Kazuto dẫn cô vào trong, cả hai đi qua cánh cổng. Khác với một năm trước, không khí bên trong khu nhà giờ hoàn toàn tĩnh lặng. Nhưng khu vườn được chăm sóc kỹ lưỡng thì vẫn còn nguyên ở đó.

“Cậu không có vẻ gì ngạc nhiên nhỉ.”

“Gì cơ?”

“Hầu hết mọi người được tớ dẫn tới đây lần đầu tiên đều rất kinh ngạc đấy.”

“Vì hôm nay không phải lần đầu tớ tới đây.”

Kazuto kinh ngạc nhìn người lại. Maturi đưa tay chỉ về phía tòa nhà kiểu tây, cười cười nói.

“Tớ đã tới học lớp trải nghiệm trà đạo ở phòng trà phía kia đấy.”

“Hả? Lần đầu tiên tớ được nghe điều này đấy.”

“Vì giờ tớ mới nói mà. Nghe giống một kẻ bám đuôi không? Có lẽ còn tệ hơn một kẻ bám đuôi nữa. Giống như tớ đã do thám nhà cậu vậy.”

“Chuyện ấy là khi nào?”

“Mùa thu năm ngoái. Xin lỗi cậu nhé...”

“Không sao... Tớ chỉ hơi ngạc nhiên thôi.”

“Lúc đầu tớ kinh ngạc lắm. Nhà cậu lớn quá, mới nhìn cánh cổng tớ đã định quay bước ra về rồi. Nhưng tớ muốn tới xem nơi Kazu ghét bỏ là nơi như thế nào. Tính tò mò ấy thật xấu phải không. Thực sự xin lỗi cậu.”

“Không sao đâu... Vậy là dạo đó ngoài mặt cậu tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng có quan tâm đến tớ nhỉ.”

“Thực lòng lần trước tới đây tớ căng thẳng lắm.”

“Hôm nay không có ai ở nhà cả, cậu yên tâm. Bố mẹ tớ có việc về tỉnh rồi, tối muộn mới về nhà, còn bác giúp việc thì tớ cho nghỉ làm ngày hôm

nay.”

“Nhà cậu có giúp việc ư...”

“Cậu thấy ngại ngần hả?”

“Vì tớ là người bình thường mà.”

Kazuto mỉm cười dịu dàng vuốt tóc cô.

Cô được Kazuto đưa tới phòng trà, Kazuto ngồi trước chiếc ấm sắt chứa nước nóng trong căn phòng bao bọc bởi sự tĩnh lặng. Hình ảnh cậu ngồi đó khiến căn phòng trở nên trang nghiêm hơn.

“Cậu cứ thoải mái nhé. Không cần ráng ngồi chính tọa đâu. Cũng chẳng cần để ý tới các quy tắc cứng nhắc làm gì.”

“Ừ. Tớ hiểu.”

Tuy gật đầu nói vậy nhưng Matsuri vẫn ngồi chính tọa, lưng vươn thẳng.

“Cậu ăn bánh đi. Bánh khoai tây nghiền trộn hạt dẻ, ngon lắm đấy.”

Matsuri nhận lấy khay bánh từ Kazuto, cô lấy món bánh khoai tây nghiền được bọc kỹ bằng khăn vải ra.

“Cảm ơn cậu.”

Cô nói, Kazuto cười dịu dàng.

Kazuto bắt đầu pha trà. Cách cậu gấp khăn để lau chén đĩa thật gọn gàng, nhuần nhuyễn. Đôi tay chuyển động nhịp nhàng như tự chúng có ý thức. Vừa nghe tiếng lách cách dễ chịu vang lên khi pha trà, Matsuri vừa cảm thấy thán phục Kazuto, giống như cô từng thán phục mẹ cậu trước đây vậy.

Matsuri chăm chú nhìn không sót chi tiết nào trong chuỗi động tác của cậu. Hình ảnh cậu trong căn phòng tĩnh lặng nghiêm trang này thật đẹp.

Cô không biết giá trị và ý nghĩa của bình hoa, bức tranh thư pháp cuộn và tách trà để trong góc tokonoma, nhưng có lẽ tất cả những thứ đó đều chứa đựng tâm tư tình cảm của Kazuto. Khi nghĩ tới Kazuto đã chuẩn bị tất cả những thứ này vì mình, lồng ngực Matsuri thắt lại.

Cô đưa tay phải ra nhận lấy tách trà rồi đặt lên tay trái. Thấy cử chỉ lập cập của Matsuri, gò má Kazuto cong lên.

“Cảm ơn cậu.”

Kazuto nhìn Matsuri ngồi đó. Cậu nghĩ lần tới nhất định sẽ bảo cô mặc kimono. Chắc chắn cô mặc sẽ rất đẹp. Hôm nay tuy cô mặc trang phục bình thường, nhưng cậu thấy vui vì cô đã mặc một chiếc chân váy sang trọng và cẩn thận mang tất trắng. Kazuto mỉm cười nhìn cô đang bối rối với những quy tắc trà đạo rắc rối và không quen thuộc này.

Cô xoay tách trà hai lần, nhấp trà thành nhiều ngụm cho tới khi uống cạn. Cô lấy ngón tay lau miệng tách nơi mình kề môi uống, rồi lấy khăn giấy lau đi ngón tay đó. Cô quay mặt chính của tách trà về phía trước mặt mình rồi khẽ đặt xuống, hai tay cô chạm vào tách trà, chậm rãi ngắm nhìn họa tiết những đường uốn lượn màu đỏ trên nền trắng của tách.

“Tách trà đẹp quá.”

“Mùa đông năm nay mình lại đi trượt tuyết nhé?”

“Gì cơ?”

“Họa tiết này không phải rất giống đường trượt trên tuyết sao?”

“Vì lý do đó ư?”

“Ừ, vì lý do đó.”

Kazuto điềm nhiên nói.

“Vì lý do đó cũng được mà?”

“Ừ, cậu nói phải. Trà ngon lắm. Cảm ơn cậu đã pha trà mời tớ.”

Matsuri cúi đầu cảm ơn, Kazuto cũng cúi đầu đáp lại.

Họ ra khỏi phòng trà, vòng ra vườn. Trong khu vườn được chăm sóc tỉ mỉ, mùi cơn mưa tối qua hãy còn vương lại nhàn nhạt.

“Matsuri hợp với việc này đấy.”

“Thế á? Sau lần tới đây học một buổi duy nhất, tớ chưa học thêm buổi nào ở đâu cả. Nghĩa là mẹ cậu dạy rất giỏi.”

“Hay cậu tới nhà tớ luyện tập đi?”

“Gì cơ?”

Matsuri dừng chân, Kazuto ngoảnh đầu lại. Sau vài bước đi, một băng ghế gỗ có mái che hiện ra. Mái che được bao bọc bởi những chiếc lá sơn trà xanh mướt, cây sơn trà độ này vẫn chưa nở hoa, Kazuto bảo cô ngồi xuống băng ghế bên dưới nó. Cơn gió mùa thu dịu dàng thổi qua làm đung đưa cành lá, tiếng xào xạc vang lên.

“Tớ sẽ thu xếp để có lịch phù hợp với thời gian làm việc của cậu. Thực ra tớ vẫn chưa thể dạy người khác với vị trí học việc hiện tại, nhưng với tư cách cá nhân thì chẳng ai có thể nói gì... Học từ từ cũng được. Cậu có muốn học thử không?”

“Kazu sẽ dạy tớ ư?”

“Ừ. Vào khung giờ tan làm hoặc gì đó... Được không?”

“Nếu tớ đi học, thời gian chúng ta được gặp nhau sẽ nhiều hơn nhĩ.”

“Ừ.”

Kazuto gật mạnh đầu. Nhưng Matsuri không trả lời ngay. Cô không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn khu vườn, gương mặt không tỏ rõ biểu cảm gì. Ánh mắt Kazuto liếc qua ngón tay cô, chiếc nhẫn trên ngón tay cô giờ đã biến mất. Một nỗi bất an đột ngột dâng lên trong lòng Kazuto.

“Xin lỗi cậu, chuyện tập trà đạo cậu quyết định sao cũng được...”

“Hả? Sao cũng được ư?”

Nụ cười nhu hòa của Maturi càng làm tăng thêm nỗi bất an trong lòng Kazuto. Cậu vội vã chồm người về phía trước.

“Maturi à, cậu kết hôn với tớ nhé?”

“...”

“Nếu kết hôn với tớ, sẽ có nhiều việc cậu không quen, nhưng tớ sẽ chỉ dẫn cho cậu tất cả những thứ ấy. Tớ sẽ cố gắng để Maturi không phải vất vả gánh vác, sẽ hỗ trợ để Maturi không gặp khó khăn gì. Thế nên hãy đồng ý nhé?”

“Thế còn công việc của tớ thì sao? Tớ sẽ phải bỏ nó ư?”

“Ờ... Chuyện đó...”

Kazuto ngập ngừng không biết nói gì thêm, Maturi mỉm cười.

“Kazu à, cậu đâu cần cố gắng tự mình gánh vác hết như vậy. Cậu sợ tớ giống như bạn gái cũ của cậu nên mới nói thế phải không? Kazu không cần cố gắng đến mức ấy đâu. Rồi một ngày sẽ có một cô gái có thể làm mọi thứ miễn là có cậu ở bên. Làm việc trong thế giới trà đạo có lẽ rất vất vả, nhưng cô gái đó chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Maturi...?”

Kazuto không hiểu cô đang nói gì.

“Xin lỗi cậu. Tớ không phải là cô gái ấy.”

“Vì chuyện công việc ư?”

“Không. Có nhiều chuyện tớ phải xin lỗi cậu. Hôm nay tớ tới đây là để nói hết những chuyện đó.”

Maturi nhìn vào mắt Kazuto. Kazuto giật mình, cơ thể cứng đờ lại trước ánh nhìn ấy, một dự cảm không lành ập đến. Cậu cảm nhận được

những lời sắp tuôn ra từ miệng Matsuri chẳng có gì vui vẻ cả.

“Kazu ghét những lời nói dối, thế mà tớ đã luôn lừa dối cậu.”

“Lừa dối...?”

“Đúng vậy. Tớ không có việc làm. Tớ không phải nhân viên công ty may mặc, cũng chưa từng đi làm... Tớ bị bệnh nên không được phép làm việc, vết sẹo trên người tớ vốn là sẹo phẫu thuật bảy năm trước. Hồi học cao đẳng, tớ phát bệnh, vì thế mà phải phẫu thuật.”

“Thế ư... Cậu bị bệnh ở đâu? Tớ có thể hỏi tên bệnh được không?”

“Tớ có nói ra cậu cũng không biết đâu. Bệnh chủ yếu tác động lên phổi... Nhưng các cơ quan khác cũng suy yếu dần, nên giờ tớ không biết cơ quan nào là yếu nhất nữa.”

Matsuri nhún vai, khẽ cười.

Cô đã tra cứu trên mạng và trong phòng lưu trữ tài liệu của bệnh viện. Cũng từng có thời gian cô cố gắng hết sức tìm hiểu cơ thể mình. Nhưng rốt cuộc, điều duy nhất cô hiểu được chỉ là căn bệnh này mang tính di truyền, và tới giờ vẫn chưa có cách chữa trị. Càng tìm hiểu, càng cố gắng chống lại căn bệnh, cái chết càng đến gần, hy vọng càng rời xa cô.

Theo lời các cô bác trong dòng họ kể lại, vào giai đoạn cuối người bệnh sẽ ho không dứt và bị suy hô hấp, họ sẽ chết trong sự khó thở vật vã.

“Căn bệnh ấy đã được trị dứt chưa?”

Đầu Kazuto cúi dần xuống, nhưng rồi cậu đột ngột ngẩng lên hỏi. Matsuri trả lời thẳng:

“Bệnh này không khỏi được. Thế nên tớ không thể gánh vác công việc cùng Kazu được. Tớ không đủ sức lực để làm việc đó.”

“Không khỏi ư... Hả? Bệnh không khỏi nghĩa là...”

“Nghĩa là tớ sẽ chết.”

“...”

Biểu cảm trên mặt Kazuto hoàn toàn thay đổi. Như một đứa trẻ lạc mất bố mẹ vừa nhận ra mình bị lạc, đôi mắt Kazuto mở lớn.

“Sẽ chết ư?”

“Ừ. Tớ sẽ chết.”

“Tại... tại sao?”

“Vì bệnh của tớ không thể chữa khỏi được.”

Ngược nhìn Kazuto nhảy dựng khỏi ghế ngồi, Matsuri nói với giọng đều đều không cảm xúc. Gương mặt Kazuto hiện rõ vẻ hoang mang.

“Không thể chữa khỏi ư... Dùng thuốc thì sao? Cậu hãy nhập viện và chữa trị tử tế đi! Nếu làm vậy chắc chắn sẽ...”

“Tớ đã nhập viện chữa trị rồi. Tớ đã làm thế, nhưng bệnh không thể khỏi. Trên thế giới hiện chưa có loại thuốc nào chữa được bệnh của tớ. Thế nên tớ sẽ chết.”

“Tại sao...”

“Điều đó đã được an bài từ trước rồi.”

“An bài?”

“Đúng. Giống như việc cậu được sinh ra trong gia đình này và sẽ theo nghiệp trà đạo vậy. Tớ sẽ ra đời, mắc phải căn bệnh này và chết, điều đó đã được an bài sẵn rồi.”

“Không đúng! Việc tớ theo nghiệp trà đạo là do tớ lựa chọn như vậy! Không lẽ Matsuri cũng tự chọn cái chết ư? Tại sao Matsuri mắc phải... Tại sao? Hay là tại hồi trước tớ khiến cậu kiệt sức? Là do lỗi của tớ ư?”

Kazuto khuyu hai gối trước mặt Matsuri, ngẩng mặt lên nhìn cô với ánh mắt rưng rưng sắp khóc. Câu chuyện Matsuri nói tới vượt xa dự cảm không

lành của cậu, nó rời rạc trong đầu óc cậu, mãi không định hình. Matsuri dùng bàn tay còn lại đặt lên bàn tay cậu.

“Không phải lỗi của cậu. Cậu không có lỗi gì cả.”

“Nhưng tớ đã dắt cậu đi quá nhiều... Tớ chưa từng biết nghĩ cho cơ thể cậu...”

“Đó là vì tớ đã luôn nói dối để cậu không nghĩ ngợi gì cả. Xin lỗi cậu. Tớ thực sự xin lỗi.”

“Matsuri... Tớ không muốn như vậy, cậu đừng chết... Không có căn bệnh nào không thể chữa khỏi cả, tớ sẽ đi hỏi thăm xem. Tớ sẽ dùng mọi quan hệ của bố tớ để tới hỏi vị giáo sư giỏi nhất ở bệnh viện.”

“Bác sĩ điều trị cho tớ cũng là một bác sĩ rất giỏi. Nhưng căn bệnh này không thể chữa khỏi được. Và tớ vẫn sẽ phải chết thôi. Thế nên tớ không thể kết hôn cùng Kazu được. Tớ không thể ở bên cậu được nữa.”

“Tại sao? Tại sao cậu nỡ nhẫn tâm vứt bỏ mọi thứ như vậy chứ! Tớ cũng có thể làm được điều gì đó mà? Chắc chắn tớ sẽ làm được điều gì đó cho cậu.”

Thấy Kazuto cố gắng níu kéo, Matsuri mỉm cười như để an ủi cậu. Nụ cười tinh khiết như thánh mẫu của cô càng khiến Kazuto tổn thương hơn.

“Như vậy là đủ rồi. Kazu đã làm cho tớ quá nhiều rồi. Những kỷ niệm cuối cùng... Kazu đã hoàn thành những mong ước mà tớ sớm đã từ bỏ trước đó... Cảm ơn cậu đã hẹn hò với tớ.”

“Không... Tớ quyết định rồi. Tớ đã quyết định sẽ kết hôn với cậu, nên không thể như vậy.”

“Xin lỗi cậu, nhưng tớ không thể. Tớ không làm được. Tớ trả lại cậu chiếc nhẫn. Cảm ơn cậu vì đã tặng nó cho tớ. Tớ đã rất vui sướng khi nhận được nó.”

Cô khẽ đặt chiếc nhẫn bạc lên trên băng ghế rồi chậm rãi gỡ tay Kazuto ra, đứng lên khỏi ghế. Matsuri cắn môi đến mức đau đớn, lòng tự dặn mình nhất định không được khóc. Cô quay lưng về phía Kazuto, cơ thể cô khẽ run rẩy.

“Matsuri... Sao cậu chắc chắn cậu sẽ chết...?”

“Hồi đó bác sĩ nói tớ chỉ còn sống được mười năm. Từ đó tới nay đã bảy năm trôi qua. Nên chỉ còn ba năm nữa thôi.”

“Ba năm nữa cậu sẽ chết ư?”

“Ừ.”

“Tại sao... tại sao lại là Matsuri chứ!”

Cô không trả lời được. Nhưng cô cảm thấy được cứu rồi khi nghe Kazuto nói câu đó.

Không ngoảnh lại, cô nói “Tạm biệt” rồi bước ra khỏi khu vườn, bỏ mặc Kazuto thần thờ phía sau. Cô nhanh chân bước qua cánh cổng lớn, quay lưng rời khỏi khu nhà.

Tớ đã từng nghĩ cái chết sẽ giải thoát cho mình, nhưng cậu đã làm sống lại con người yêu đời trong tớ.

Thế nên tớ đã dần trở nên sợ cái chết.

Tớ sợ mình sẽ chết đi.

Nhờ thế tớ mới cảm nhận được mình đang sống.

Kazuto à, cảm ơn cậu nhé.

21.

Khoảng một tuần sau, Kikyo rủ Matsuri về Gunza chơi nhân dịp lá đỏ ở đó đang rất đẹp. Trong một tuần đó trời trở lạnh hẳn, cành lá chớp mắt đã nhuộm sắc thu.

Cũng giống như ở nhà mình, tinh thần Matsuri không thể hứng khởi nổi khi ở nhà chị gái. Cô đã không thể cười những lúc cần cười, không thể giả vờ ổn để anh chị khỏi lo lắng cho mình. Cô không thể làm được những việc mà mới gần đây cô còn làm rất tốt.

Phải chấn chỉnh lại thôi. Matsuri ra khỏi nhà chị gái, đi dạo vẫn vòng xung quanh, vừa ngắm bầu trời thu vừa nghĩ.

Sau khi mất đi Kazuto cô mới cảm nhận được cậu chính là trung tâm của cuộc sống, của trái tim, của mọi thứ trong cô.

Cô thẩn thờ dạo bước dưới hàng cây rẻ quạt. Buổi chiều một ngày trong tuần, thời gian chậm chậm trôi, không gian xung quanh tĩnh lặng. Chỉ có tiếng vỗ vụn vui tai mỗi khi bàn chân cô giẫm lên những chiếc lá rụng trên đường vang lên.

Cô chậm rãi bước đi trên con đường dài có hai hàng cây bên đường, chợt nghe thấy tiếng động với nhịp điệu nhanh phía sau lưng. Bằng đôi tai mình, cô biết có ai đó cũng đang giẫm chân lên lớp lá rụng ấy.

“Matsuri!”

Đột nhiên bị giọng nói đó gọi tên, hơi thở của Matsuri như ngừng lại một nhịp. Cô run rẩy xoay người lại, Kazuto đang đứng đó trước mặt cô.

“Kazu...”

“Tớ lại hành động như một kẻ bám đuôi mất rồi.”

Kazuto nở nụ cười vô tư như đứa trẻ, cô khẽ nghiêng sang một bên. Hai người mới rời xa nhau được một tuần, vậy mà hình bóng ấy đã xa xôi tới nỗi nước mắt Matsuri như chực trào.

“Sao cậu...?”

“Tớ muốn gặp cậu.”

“Sao cậu biết tớ ở đây?”

“Tớ đã hỏi bố mẹ cậu. Xin lỗi cậu nhé.”

“...”

“Tớ nghĩ rồi. Nghĩ rất nhiều, rất kỹ. Nghĩ nhiều như khi tớ quyết định bước chân vào nhà cậu vậy.”

“Về chuyện gì...?”

“Về cậu.”

Kazuto trả lời thẳng thắn. Lồng ngực Matsuri thắt lại tới mức cô thực sự sắp bật khóc. Cảm giác như tất cả những thứ bị tạm dừng giờ đã nhất loạt khởi động lại.

“Tớ đã hỏi bố mẹ cậu về căn bệnh của cậu. Tớ cũng đã tới bệnh viện. Sau đó tớ suy ngẫm thật nhiều, cuối cùng mới tới đây.”

“Giờ thì cậu biết tình trạng của tớ rồi. Tớ không còn giấu cậu điều gì nữa.”

“Ừ, tớ biết rồi. Có vẻ kỳ tích sẽ không xuất hiện nhỉ.”

“Dù tớ đã chờ đợi bảy năm trời...”

Matsuri cười buồn, Kazuto chậm rãi tiến về phía cô. Họ nhìn nhau với ánh mắt đủ để cả hai cảm nhận được hơi ấm từ nhau.

“Chúng mình kết hôn đi. Ba năm cũng được. Cậu có thể dành quãng thời gian còn lại của đời mình cho tớ không? Tớ sẽ yêu thương trân trọng cậu trong ba năm đó. Tớ sẽ chỉ nghĩ tới cậu thôi. Thế nên hãy kết hôn với tớ đi.”

Giọt nước mắt tụ lại quanh khóe mắt là chẳng rơi xuống. Thấy Kazuto vươn cánh tay về phía mình, cô vội lau chúng đi, lắc lắc đầu.

“Không được. Tớ sẽ không dành quãng thời gian đó cho cậu đâu.”

“Tại sao? Có hai người vẫn tốt hơn một chứ?”

“Khi chết đi con người ta sẽ chỉ chết một mình. Thế nên tớ không muốn. Tớ không muốn cuối đời mình phải để Kazu chăm sóc tớ.”

“Con người tớ không đáng để cậu trông cậy ư?”

Gương mặt Kazuto nhăn lại, Matsuri lau nước mắt, ngược nhìn cậu với ánh mắt đầy mạnh mẽ.

“Sau ba năm nữa, cuộc đời Kazu vẫn chưa kết thúc. Nó sẽ kéo dài thêm nhiều năm, nhiều chục năm nữa. Tớ muốn cậu yêu ai đó, có con và sống cuộc sống nhiều ước mơ.”

“Tớ muốn làm những việc đó cùng với Matsuri. Tớ không thể nghĩ tới ai khác ngoài cậu cả.”

“Tớ không sinh con được. Từ nay về sau căn bệnh của tớ sẽ ngày càng nặng thêm. Khi đó tớ sẽ không làm được gì nữa cả. Tớ không thể cho cậu thấy ước mơ của tớ, không thể cùng cậu vẽ nên tương lai. Cậu hài lòng với điều đó ư? Còn tớ thì không. Tớ không muốn Kazu chứng kiến thân thể bệnh tật của mình hằng ngày cho tới khi tớ chết. Cái chết chẳng có gì lãng mạn cả. Tớ sẽ biến mất. Tớ sẽ không thể chạm vào cậu như thế này nữa. Dù

cậu có đau khổ thế nào, tớ cũng không thể ôm lấy cậu an ủi. Tớ sẽ biến mất vĩnh viễn. Cái chết là thế đấy. Cậu có hiểu không?”

Vừa chạm vào một bên má Kazuto, Maturi vừa nhìn cậu chăm chăm, nửa như tức giận, lại nửa như buồn rầu.

“Vả lại, nếu ở bên Kazu tớ sẽ cảm thấy sợ chết. Tớ sẽ sống ba năm trời trong nỗi sợ hãi rằng mình sẽ chết. Tớ không muốn như vậy. Tớ không muốn sống trong sự trách móc rằng chỉ vì cậu mà tớ sợ chết. Thế nên chúng ta phải chia tay thôi.”

“Maturi... không sợ chết ư?”

“Tớ không sợ. Vì tớ sẽ sống theo cách để không sợ.”

“Nghĩa là sống mà không lưu luyến bất cứ thứ gì?”

“Trước khi gặp Kazu, tớ đã sống như vậy. Tớ chỉ muốn sống thật vui vẻ... Nhưng giờ thì khác rồi. Lúc này, tớ sẽ chấp nhận tất cả mọi cảm xúc vui buồn, đau đớn, khổ sở. Thay vì trở thành cô gái yếu đuối phải dựa dẫm vào Kazu, sống theo cách đó tốt hơn. Tớ sẽ đón nhận tất cả, sẽ phiền muộn, sẽ vùng vẫy đau đớn, nhưng tớ sẽ cố gắng. Tớ đã quyết định cố gắng sống thật trọn vẹn rồi. Tớ sẽ không trốn tránh điều gì nữa.”

“Trong cuộc sống ấy không có tớ ư?”

“Không có... Tớ không cần ai để dựa vào cả...”

“Cậu muốn sống theo chủ nghĩa khắc kỷ như vậy sao?”

“Không phải là khắc kỷ. Mà là sống một cách bình thường. Tớ muốn sống một cuộc đời trọn vẹn, không phải nghĩ tới sống hay chết. Tuy không thể như những người khỏe mạnh, nhưng tớ muốn làm thử thật nhiều việc. Thay vì hạn chế bản thân để rồi sau đó tự cảm thấy mình yếu đuối thảm thương, tớ muốn thử làm tất cả những gì có thể. Sẽ không từ bỏ ngay từ đầu, thay vào đó tớ sẽ tìm kiếm những việc mình có thể làm được. Trường

thành không phải chính là có thể sống mà không cần so sánh với người khác hay sao? Tớ muốn sống một cuộc đời bình thường như thế.”

“Cả phim hoạt hình nữa ư?”

Kazuto khẽ cười, Matsuri cũng so vai lại.

“Ừ. Tớ sẽ tận hưởng tất cả những niềm vui mình tìm thấy. Có lẽ việc cảm nhận được thứ gì đó vui vẻ cũng là một phần của cuộc sống bình thường chẳng...”

“Nghĩa là tớ không còn vị trí trong cuộc sống bình thường đó của cậu nữa?”

Kazuto hỏi dồn, Matsuri buông cậu ra. Nhìn cánh tay Kazuto như muốn túm lấy một kẻ hờ trong dự định của cô, Matsuri nói như để gạt nó đi.

“Không còn...”

“Tớ không cần con cái, cũng không cần ước mơ. Tớ chỉ muốn có cậu thôi.”

“Không được.”

“Cậu không buồn ư? Matsuri không thấy buồn khi chia tay tớ sao? Tớ thì buồn đến mức đầu óc chẳng còn bình thường được nữa này. Tớ thực sự muốn bỏ hết mọi thứ, bao gồm cả công việc trà đạo của gia đình. Bởi nếu không có Matsuri thì mọi thứ đều vô nghĩa.”

Trước câu nói thiếu trách nhiệm đó của Kazuto, Matsuri ngẩng phắt đầu lên. Cô dùng hai tay vỗ mạnh hai bên má Kazuto, rồi ôm lấy hai bên má ấy.

Giây phút đó, Matsuri chợt nhận ra.

Làm sống lại con người bên trong Kazuto. Đó chính là ý nghĩa của việc cô gặp lại cậu ấy. Họ gặp nhau không chỉ để Kazuto giúp cô sống cuộc sống ý nghĩa, mà chính cô cũng sẽ giúp Kazuto như vậy.

“Hãy sống thật trọn vẹn! Kazuto, cậu phải sống thật trọn vẹn cuộc đời mình! Cậu đã hứa với tớ rằng sẽ không vứt bỏ những việc mình đã quyết

định làm, sẽ không trốn tránh cơ mà? Cậu nghĩ tớ sẽ vui khi thấy cậu vứt bỏ mọi thứ vì tớ như vậy sao? Cậu nghĩ tớ sẽ thích cậu khi cậu làm thế sao? Sao cậu ngốc vậy?”

“Matsuri...”

“Kazuto vẫn đang sống. Cậu sẽ sống thêm nhiều năm nữa. Nếu cậu vứt bỏ mọi thứ, từ bỏ tách trà cậu đã pha cho tớ, tớ sẽ không tha thứ cho cậu đâu. Cậu nghe này, cậu đã phiền não bao năm, lạc lối bao năm, trốn tránh bao năm, nhưng cuối cùng cậu đã chọn trà đạo. Trước đây cậu nói với tớ thế nào cậu còn nhớ không? Rằng “Có được việc gì đó bản thân muốn làm là một điều quý giá. Người nào có được nó là một người rất may mắn”. Kazuto đã tự đưa mình vào thế giới ấy đấy. Đó là nơi mà cậu đã luôn ngưỡng mộ, phải không nào? Nếu vứt bỏ nơi đó, cậu sẽ hối hận. Đừng nói cậu làm thế vì tớ nữa, đồ ngốc.”

“Cậu lại mắng tớ ngốc rồi...”

“Vì lúc nào cậu cũng ăn nói ngốc nghếch nên tớ mới bảo cậu ngốc đấy! Kazuto chẳng phải thần đồng gì cả, cậu chỉ là một gã ngốc thôi!”

Hai tay cô lại vỗ đôm đốp lên má Kazuto. Ánh mắt giao nhau của họ có cùng một sắc thái. Nỗi buồn, niềm vui, tình yêu, tất cả đều được truyền tải cho đối phương qua ánh mắt ấy. Từ khi gặp gỡ, đó là lần đầu tiên Matsuri cảm thấy tâm hồn hai người hòa quyện lẫn nhau.

“Matsuri có cảm thấy vui vì đã quen biết tớ không? Cậu có cảm thấy thật tốt vì gặp một gã ngốc như tớ trong quãng thời gian quý báu còn lại của cậu không?”

“Tớ cảm thấy may mắn... Tớ hạnh phúc vì được gặp cậu. Cảm ơn cậu đã ở bên tớ thời gian qua.”

“Thế ư... nếu việc gặp tớ có ý nghĩa với cậu thì tốt rồi.”

“Lần tới khi cúc áo sắp tuột, cậu sẽ phải tự đơm lại rồi.”

“Ừ...”

“Sớm gặp được người giúp cậu đơm lại cúc áo nhé.”

Đầu ngón tay Kazuto vuốt dọc theo vành tai Matsuri. Cậu khẽ vuốt ve má cô, đặt môi lên đó. Hai người chụm đầu vào nhau, trao nhau nụ hôn cuối cùng.

“Đừng nghĩ về tớ nữa nhé. Phải yêu một người mới đấy... nhớ không?”

“Ừ, nếu đó là mong muốn của Matsuri thì tớ sẽ nghe theo. Tớ hứa.”

“Xin lỗi cậu. Xin lỗi cậu vì tớ phải ra đi trước. Xin lỗi cậu vì cơ thể yếu ớt của tớ... Nhưng tớ thấy may mắn vì người cuối cùng tớ yêu trong đời là cậu, Kazu ạ.”

“Tớ có thể cầu ước, rằng nếu có kiếp sau thì chúng ta sẽ... không?”

“Thật là... cậu nói chuyện như tội học sinh cấp hai vậy...”

Kazuto sụt sịt mũi, cười. Matsuri ôm lấy Kazuto, nói.

“Kiếp sau tớ sẽ sinh ra trong một cơ thể thật khỏe mạnh. Và tớ sẽ đơm lại chiếc cúc sắp tuột cho cậu một lần nữa.”

“Ừ, tớ đợi nhé.”

Họ ôm nhau, nhắm mắt lại một lúc lâu. Nhịp tim của mỗi người vang vọng trong lồng ngực của người còn lại. Được sống quả là một điều hạnh phúc. Và cả hai cùng mơ ước về một ngày xa xôi. Dù đang còn sống, họ đồng thời cũng đang chia sẻ với nhau cả cái chết.

Matsuri không còn điều gì nuối tiếc nữa. Cô đã nói lời cảm ơn, xin lỗi và tỏ tình với những người cần nói rồi. Cô không còn sợ chết, cũng không sợ phải sống những ngày còn lại nữa.

Họ chậm rãi buông nhau ra rồi nhìn sâu vào mắt nhau lần nữa.

Matsuri mỉm cười dịu dàng. Kazuto cũng nở nụ cười trong trẻo của cậu.

Hai người quay lưng lại với nhau, tiến về hai phía đối lập của con đường rợp bóng hàng cây rẻ quạt. Tiếng bước chân khiến lá cây khô vỡ vụn vang lên cùng nhịp với nhau, nhưng rồi thanh âm ấy dần trở nên lệch nhịp, sau một lúc tiếng bước chân xa dần rồi biến mất.

Đó là lần cuối cùng Matsuri nhìn thấy Kazuto.

Cũng là lần cuối cùng Kazuto nhìn thấy Matsuri.

Tôi đã chuẩn bị xong cho cái chết rồi.

Việc còn lại chỉ là vứt bỏ cuốn sổ này - cuốn sổ ghi chép mọi tâm tư của tôi.

Tôi sẽ sống ba năm còn lại thật tốt. Vì Kazuto đã khiến tôi cảm nhận được.

Rằng được sống là một điều thật hạnh phúc.

Thế nên việc còn lại chỉ là sống thật trọn vẹn mà thôi.

Tuyết bắt đầu rơi.

Bên ngoài ô cửa sổ vuông vức, những cánh hoa trắng phất phơ rơi xuống. Dự báo thời tiết trong chương trình bản tin buổi sáng rất chuẩn xác. Tiếng nô đùa lạnh lạnh của những đứa trẻ từ tầng dưới vọng lên. Đưa mắt nhìn xuống phía dưới cửa sổ, cô thấy những đứa trẻ đến thăm người nhà đang chạy quanh những cây cột trong sảnh như để giải tỏa sự buồn chán. Những đứa trẻ đang chạy nhảy nô đùa còn đẹp đẽ hơn cả những bông tuyết đầu mùa năm nay.

“Takabayashi à, tuyết rơi rồi đấy. Em có lạnh không? Để chị tăng nhiệt độ máy sưởi lên nhé?”

Có người bước vào phòng, tiếng hỏi thăm quen thuộc của người đó vang lên, Matsuri khẽ lắc đầu để từ chối.

“Giường nằm thì sao? Chị hạ nó về như cũ cho em nhé?”

“Để thế này đi ạ.”

“Năm thế em không khó chịu sao?”

Cô trả lời “Em ổn” bằng ánh mắt, chị y tá phụ trách gạt đầu như thể đã hiểu, chỉ kiểm tra lại lượng dịch truyền rồi bước ra khỏi phòng.

Một ngày cô thường nhờ y tá giúp nâng đầu giường lên cao vài lần. Tầm nhìn so với trần nhà của cô cao lên, có thể nhìn được cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Một khi đã giam mình trong căn phòng đóng kín này, thời

gian nhìn ngắm cảnh tượng bên ngoài qua lớp kính cửa sổ bỗng trở nên thật quý giá biết bao.

Tuyết trên thành phố lớn thật mong manh. Những hạt tuyết bay phát phơ trong không trung rồi cứ thế tan đi mất. Nếu sinh mệnh của cô cũng dễ dàng tan biến đi như vậy, cái chết của cô sẽ nhẹ nhàng biết bao. Vừa nghĩ thế, cô vừa ngắm nhìn tuyết.

Căn phòng CCU tách biệt với khu điều trị nội trú này chỉ toàn máy móc y tế, chẳng còn gì khác. Chiếc đài radio tích hợp trong máy nghe nhạc cầm tay là thứ duy nhất kết nối cô với thế giới bên ngoài. Không tivi, không sách vở, ở đó không cần giải trí gì cả. Bởi những người bước vào phòng CCU đều là những người chẳng còn sức tận hưởng những thứ ấy nữa.

Hồi cô mới nhập viện, khi những cánh hoa anh đào phớt hồng bay phấp phới ngoài cửa sổ, cô vẫn còn tự đi được.

Cô được xuất viện trước mùa hè, nhưng khi về nhà lại lập tức phát bệnh trở lại nên phải tái nhập viện. Lượng thuốc cô uống vào người đã lên tới giới hạn cao nhất. Không có thuốc mới. Dùng thuốc kháng sinh để hạn chế cơn ho kéo dài nhiều tháng trời - cách điều trị này tưởng chừng như kéo dài vô tận. Nhưng dần dần, bệnh tình bắt đầu xấu đi nhanh hơn so với tốc độ phát huy công hiệu của thuốc. Như thể các tế bào lần lượt bị phá hủy, các chức năng của cơ thể dần mất đi, như thể từng tia sự sống lần lượt vụt tắt... Cơ thể cô cứ yếu dần đi từng bước như vậy.

Trước đây chỉ cần tăng lượng thuốc, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và làm theo lời bác sĩ là đủ để cô hồi phục sức khỏe. Nhưng giờ đây dù có nỗ lực tuân thủ đến đâu, những chức năng đã mất đi vẫn không thể hồi phục.

Cô từng nghĩ tử thần sẽ đột ngột ghé thăm vào một ngày nào đó, dùng lưỡi hái sắc bén của nó cắt lìa phần kết nối giữa linh hồn và thể xác của cô. Mọi thứ sẽ kết thúc trong thoáng chốc.

Cô thật ngây thơ.

Sự thật là cái chết sẽ chậm rãi tiến về phía cô, chậm đến mức khiến người ta sốt ruột.

Bây giờ, cô đang sống từng giây từng phút trên chiếc giường vô tri này. Phải truyền nhiều thứ thuốc, mũi được gắn ống trợ thở, cô không thể bước xuống giường, cũng không thể ra khỏi căn phòng nhỏ hẹp, nhưng vì chưa chết nên cô vẫn phải sống.

Những ngày tháng cuối cùng của Matsuri.

Bữa ăn trưa nhạt nhẽo gồm thịt ức gà hầm rau củ và cơm trắng được dọn đi. Từ khi bữa ăn của cô bị hạn chế nhiều món, không thể ăn những món yêu thích, việc ăn uống giờ đây chẳng còn chút vui vẻ nào với cô nữa.

“Hôm nay em ăn được nhiều hơn mọi khi nhỉ.”

Sau khi dọn mâm cơm đi, Kikyo vừa rửa đĩa và cốc ở vòi nước trong phòng vừa vui vẻ nói.

“Vì bác sĩ bảo em rằng nếu không ăn thì không thể tháo ống truyền đồ ăn ra được. Thế nên em đã cố ăn dù thức ăn rất chán.”

Nghe giọng trả lời bức dọc của cô, vẻ mặt Kikyo buồn hẳn đi. Cô ghét phải nhìn thấy vẻ mặt ấy hơn bất kỳ thứ gì trên đời. Lòng ngực cô tràn ngập cảm giác muốn hét lên rằng “Người phải buồn là em đây này”. Nhưng hôm nay cô có việc phải nhờ chị Kikyo. Cô lấy chiếc kéo trên kệ đặt cạnh giường ra, cố kìm nén sự bức dọc trong lòng, nói với Kikyo: “Chị cắt tóc cho em đi.”

Kikyo nhìn Matsuri với vẻ mặt buồn buồn.

“Matsuri thích để tóc dài mà? Em đã bao giờ cắt tóc ngắn đâu.”

“Để dài vương lảm.”

Matsuri đáp với giọng điệu không cảm xúc. Kikyo ừ ừ gật đầu.

Xém chút thì Matsuri chắc lưỡi, cô vội cắn chặt môi. Cô vẫn còn đủ lý trí để nhận ra chắc lưỡi lúc này thật vô lễ. Nhưng từ lâu cô đã đánh mất tâm hồn của một người phụ nữ coi trọng mái tóc dài của mình. Từ lâu cô đã không còn trang điểm. Lông mày cũng không kẻ. Cô không thể nhớ nổi lần cuối mình chuốt mascara là khi nào. Cô không còn cảm thấy xấu hổ khi để mặt mộc nữa. Mỗi lần nhìn thấy một bà lão với gương mặt trang điểm cẩn thận trong bệnh viện, cô lại cảm thấy dằn vặt, thấy mình kém nữ tính hơn cả bà lão ấy.

Kikyo vẫn đẹp như trước. Gương mặt trắng thon nhỏ sau bao nhiêu năm tháng vẫn không mất đi sự căng mịn của làn da. Đôi mắt dài và sắc, đôi môi căng mọng, chỉ cần trang điểm phớt đã rất rực rỡ, xinh đẹp. Với Matsuri, chị vẫn là người chị đáng tự hào, nhưng đôi khi vẻ khả ái đó của chị khiến lòng cô u ám.

“Chị cứ cắt cho em đi. Nếu không cắt, chị y tá gọi đầu cho em sẽ vất vả lắm.”

“Chị ấy than vất vả với em à?”

“Đời nào chị ấy than với em. Nhưng gọi và sấy mất tới một tiếng đồng hồ đấy. Mỗi lần gọi xong em mệt lắm. Thở hổn hển. Mà chị Kikyo sao hiểu được chuyện đó chứ.”

Cô bắt đầu nói những câu sắc nhọn, vô tình như thế kể từ khi phải vào phòng CCU.

Tôi chẳng thể tự đi vệ sinh, vậy mà ngày ngày vẫn phải tiểu tiện, đại tiện. Tôi không đi tắm được nên chị y tá phải lau người và gọi đầu cho tôi ngay trên giường bệnh. Mái tóc dài của tôi đã được Kikyo cắt ngắn hẳn. Tôi không muốn chị y tá mất nhiều thời gian vì mình, và quan trọng hơn, nếu mất quá nhiều thời gian gọi sấy tôi sẽ bị mệt. Nhìn mái tóc cụt ngắn của tôi,

chị Kikyo cười bảo “Hợp với em lắm”. Nhưng giọng chị run run như đang cố kìm nén để không khóc. Chỉ những người có đủ sức chăm sóc mới có thể nói mái tóc là sinh mạng của người phụ nữ. Đối với tôi lúc này, việc giữ gìn chút sức lực ít ỏi còn lại quan trọng hơn “sinh mệnh của người phụ nữ” nhiều.

Thứ tự ưu tiên của tôi đã dần thay đổi như thế. Mỗi lần các chức năng trong cơ thể yếu đi, tôi lại nhận ra ngay cả một việc nhỏ cũng cần tới sự kết hợp nhuần nhuyễn của các chức năng.

Đánh mất rồi mới nhận ra, nhưng tôi không thể lấy lại được những gì đã mất.

Những giờ phút chờ đợi cái chết chậm chậm tới chẳng khác gì trò tra tấn của địa ngục. Chúng khiến tôi cảm nhận rõ mồn một sự suy yếu của cơ thể mình. Những thứ cơ không được dùng đến thoái hóa đi, cánh tay nhỏ lại bằng cổ tay, xương bả vai nhô ra. Mông tôi đã teo tóp hết thịt, mỗi khi ngồi xương mông cọ thẳng xuống giường, đau không thể tả. Chân cũng vậy. Gò má cũng vậy. Tôi đã mất đi bộ ngực căng tròn - thứ tôi không muốn mất đi nhất, xương sườn cũng nổi rõ. Ngược lại, cơ thể tôi bị tích nước khiến riêng phần bụng to lên một cách dị thường. Một cơ thể thiếu cân đối, như đứa trẻ sơ sinh. Cơ thể tôi đã gầy đi đúng như mong ước ngày nào, nhưng kiểu gầy vì bệnh tật chỉ mang lại cảm giác ghê sợ. Mỗi lần soi gương, trên gương mặt nhỏ với mái tóc cụt ngắn như tóc của một cậu thiếu niên, chỉ có đôi nhãn cầu của tôi phát sáng lấp lánh. Trong gương là hình ảnh của tôi, khủng khiếp như một con yêu quái, một hình ảnh chẳng giống tôi trước đây chút nào.

Mỗi lần nhìn mình trong gương tôi lại nghĩ thật may vì tôi không giữ mối quan hệ tình cảm với ai cả. Thật may vì người tôi yêu không nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này. Một lần nữa tôi tin rằng lựa chọn ngày đó của mình là đúng.

Kazuto có đang ngắm tuyết không nhỉ...

Tôi muốn cậu ấy thẳng bước tiến lên trên con đường cậu ấy đã chọn. Đó là mong ước duy nhất của tôi.

Sau khi chia tay Kazuto, tôi cầm đầu cắm cổ vào vẽ truyện. Dù đăng lên và không được chọn, dù bị nhà xuất bản Tsukino giới thiệu giúp từ chối thẳng thừng, tôi vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục vẽ đến điên cuồng. Nếu cần cắt nghĩa cho nỗ lực điên cuồng hồi đó, thì có lẽ đấy là vì tôi muốn để lại thứ gì đó. Nói thế này hơi đao to búa lớn, nhưng tôi muốn để lại thứ gì đó ở thế giới này, một thứ là bằng chứng cho việc tôi đã từng sinh ra, từng sống trên đời. Một trong những tác phẩm ấy đã lọt vào mắt nhà xuất bản, sau đó tôi được một họa sĩ chuyên nghiệp trực tiếp hướng dẫn, phải vẽ đi vẽ lại nhiều lần, cuối cùng tác phẩm cũng đã được đăng trên vài trang tạp chí. Nhờ Tsukino và Sanae quảng cáo rộng rãi trên blog và các trang xã hội khác của hai người nên tác phẩm của tôi đã tiếp cận được nhiều độc giả hơn dự tính ban đầu. Đương nhiên cũng có những đánh giá tiêu cực, nhưng đa phần là tích cực nên truyện tôi sáng tác đã được phép đăng tải ba kỳ liên tiếp. Tôi vẽ như điên, quên cả ăn uống nghỉ ngơi. Bố mắng tôi, bảo tôi phải biết nghĩ tới sức khỏe của mình, nhưng tôi vẫn tiếp tục sáng tác với ý nghĩ sau khi vẽ xong tác phẩm này, có chết tôi cũng vui lòng. Sau khi nộp bản thảo và được biên tập viên phụ trách gọi tới thông báo tác phẩm của tôi ổn, tôi ngã bệnh và phải nhập viện, nhưng nhờ tác phẩm đó mà tôi đã được xuất bản một bộ truyện tranh riêng, không cần phải in kèm các tác phẩm khác trên tạp chí nữa.

Khi nhìn thấy cuốn truyện tranh của mình được đặt trong một góc của nhà sách, tôi nhớ mình đã hồi hộp tới mức không thể lại gần. Đâu đó trong lòng, tôi thầm mong một ngày nào đó cuốn truyện sẽ lọt vào mắt Kazuto.

Tôi muốn nhắn nhủ cậu ấy rằng, tớ đạt được thành quả rồi này, thế nên cậu cũng hãy cố gắng lên nhé.

Tôi vẫn hứng khởi làm đồ cosplay như trước.

Nhưng dần dần, sau mấy ngày liên tiếp thức trắng đêm, cơ thể tôi yếu đi, thời gian cần thiết để sức khỏe về lại quỹ đạo mỗi lúc một dài hơn.

Sau khi cơ thể suy sụp, tôi kiên nhẫn khôi phục lại sức khỏe, rồi lại suy sụp, lại dành thời gian khôi phục lại... Cứ như vậy, tôi không còn sức để may trang phục cosplay nữa. Nhân dịp bộ truyện tranh yêu thích kết thúc, tôi cũng rời xa các sự kiện cosplay. Tuy sau đó cũng có một số thứ khiến tôi say mê, nhưng tôi luôn ý thức giữ gìn sức khỏe của mình, không chiều theo cảm xúc như trước.

Đúng lúc ấy, hôn lễ của Sanae được định ngày.

Tôi lôi chiếc máy may cất trong tủ đồ ra, rồi chạy tới cửa hàng gần nhà mà trước đây thường lui tới. Giống như cơ thể tôi vừa được nạp điện vậy.

Tôi đã may váy cưới cho Sanae. Một chiếc váy cưới trắng muốt. Chiếc váy không theo nguyên mẫu của nhân vật truyện tranh nào, đó là một chiếc váy đặc biệt dành riêng cho cô ấy.

Những ngày tháng ấy thật vui. Vừa nhớ lại khoảng thời gian trải qua cùng Sanae, tưởng tượng ra tương lai sắp tới của cô ấy, tôi vừa cẩn thận khâu từng mũi chỉ. Những viên ngọc trai trang trí cũng được tôi đơm tay từng viên một. Tôi chú ý tới độ phồng của lớp ren váy, để may được một chiếc váy khiến Sanae trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Ngày chiếc váy hoàn thành, Sanae bảo “Khi nào Maturi cưới, tớ cũng sẽ may váy cưới cho cậu”. Nhưng ngày đó có lẽ sẽ không bao giờ đến.

Khoác lên người chiếc váy cưới trắng muốt, Sanae rạng rỡ tới mức tưởng như cơ thể cô ấy đang ánh lên hào quang. Ngắm nhìn hình ảnh đó, tôi

cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Trái tim tôi tràn ngập cảm giác hài lòng vì mình vừa làm được một việc rất ý nghĩa.

Kể từ đó tôi ngừng hẳn việc làm trang phục cosplay. Giống như tôi đã hoàn thành “việc mình muốn làm” - khái niệm đã luôn thúc đẩy tôi trước đây vậy. Những kỷ ức vui vẻ khi tham gia cosplay giờ vẫn là những kỷ niệm lấp lánh trong trái tim tôi. Quãng thời gian chúng ta cố gắng thực hiện điều mình muốn luôn là thứ kỷ ức quý giá, không gì thay thế được. Giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy biết ơn. Vì có những giai đoạn gắng sức quá nhiều nên tôi phải nhập viện nhiều hơn, nhưng tôi không thấy stress. Nếu lúc đó còn sót lại những chuyện tôi muốn mà không làm được, nếu tôi phải nhập viện một cách miễn cưỡng, chắc chắn quãng thời gian nhập viện đó sẽ rất khổ sở đối với tôi.

Đã mười năm kể từ ngày tôi được thông báo rằng mình chỉ còn mười năm để sống. Tôi đã sống thật cẩn thận để không yêu thương ai và trở nên quan trọng với ai. Nỗ lực đó của tôi góp phần tạo nên sự thanh thản trong tôi lúc này.

Thật buồn khi phải chia xa bố mẹ và chị gái. Thật khổ sở khi phải khiến họ đau khổ. Nhưng ngoài họ ra, không còn ai khiến tôi thấy không thể chia xa nữa. Sanae đã có một người chồng rất dịu dàng. Miya và những người bạn cao đẳng của tôi đều đã có cuộc sống mới, mọi người đều bận rộn. Thịnh thoảng có bạn nhắn tin hỏi thăm tôi, những khi đó tôi sẽ nhắn trả lời. Cảm giác xa cách như vậy thật phù hợp với chúng tôi lúc này. Tôi đã làm những việc mình muốn, cũng đã để lại một chút thành quả trong quá trình theo đuổi ước mơ của bản thân. Không còn thứ gì níu giữ tôi, khiến tôi cảm thấy khó rời đi được nữa.

Tôi viết nhật ký ghi lại tiếng lòng mình theo lời khuyên của chị Reiko. Mùa hè năm nay, nhân dịp được xuất viện, tôi đã đem cuốn sổ đi vứt. Lúc

đó tôi hãy còn đi lại được một chút, thế nên tôi đã nài nỉ chị Kikyo cho tôi về Gunza để thăm lại trường tiểu học.

Hôm đó là một ngày hè nóng bức.

Tôi đã quyết định trong lòng từ lâu. Rằng đây là nơi duy nhất phù hợp để tôi vứt bỏ mọi kỷ niệm của mình.

Vừa bước qua cánh cổng trường, những kỷ niệm với Kazuto liền ùa về trong tôi, khiến lồng ngực tôi nghẹn lại.

Tình yêu cuối cùng trong đời được tôi cất giữ cẩn thận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim. Vì đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất trong đời tôi. Tôi thật hạnh phúc khi yêu và được Kazuto yêu, được nói chuyện, được cười đùa và được cậu ấy ôm trong vòng tay.

Chúng tôi bước qua sân cỏ không một bóng người. Cứ mỗi bước đi, một kỷ niệm lại mở ra trước mắt. Mỗi bước đi, vẻ mặt Kazuto lại hiện lên rõ nét. Tôi nghe thấy tiếng nói của cậu ấy, nhìn thấy nụ cười của cậu ấy, cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay cậu ấy, nhớ lại cảm giác khi môi chạm môi, ánh mắt khi chúng tôi nhìn nhau say đắm. Hình ảnh Kazuto dâng tràn trong lòng tôi, khiến tôi chập chối giữa biển ký ức về cậu ấy.

Giữa lúc tôi gần như nghẹt thở vì những kỷ niệm với Kazuto, chợt tôi nghe thấy có tiếng gọi mình của chú bảo vệ trường. Nhờ thế tôi mới có thể định thần lại và đem vứt cuốn nhật ký vào lò đốt rác của trường. Những ngày tháng được viết thành con chữ ấy vừa bén lửa đã nhanh chóng cháy hết, biến thành một ngọn khói trắng rồi hòa mình vào không trung.

Những dấu tranh trong lòng, những giọt nước mắt đau đớn, những tháng ngày hạnh phúc ít ỏi, và cả tình yêu mà tôi dâng hiến cả trái tim, tất cả đều đã cháy rụi, tan vào giữa bầu trời. Rồi tôi cũng sẽ tan biến đi như thế. Có lẽ sẽ không mất nhiều thời gian đâu.

Sau lần đó sức khỏe của tôi lại kém đi, nhập viện ít lâu thì bệnh của tôi tái phát, lần tái phát nặng nhất từ khi mắc bệnh.

Giây phút đứng lên khỏi giường, đột nhiên cảnh tượng trước mặt tôi trắng xóa, dù vẫn còn ý thức nhưng tôi không thể nhìn thấy được gì nữa. May là bằng cách nào đó tôi vẫn bấm được chuông gọi y tá. Lúc ấy, huyết áp của tôi đột ngột sụt xuống rất thấp mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

“Không ổn rồi, chuyển vào phòng CCU mau!”

Vừa nghe thấy giọng nói hốt hoảng của bác sĩ, tôi vừa thấy giường mình chuyển động. Giữa thế giới trắng xóa đó, giây phút tôi nghĩ rằng có lẽ lần này mình hết cứu được rồi, tôi cảm thấy mình bị kéo xuống dưới với một lực cực mạnh. Tôi nắm chặt lấy thanh chắn giường. Dầu thế, tôi vẫn bị sức mạnh không thể cưỡng lại kia kéo xuống, chỉ còn biết túm lấy vạt áo trắng của các bác sĩ đứng quanh mình. Thật đáng sợ! Tôi run rẩy mãnh liệt trước cảm giác bị kéo về phía cái chết mà không được thông báo trước như vậy.

Nhờ bác sĩ cấp cứu kịp thời, tôi giữ lại được mạng sống, nhưng lần đó quả thực là một lần đặt chân đến cửa tử.

Giờ mỗi lần nhớ lại cảm giác bị kéo xuống rất mạnh ấy tôi vẫn nổi da gà. Tôi cũng nhớ cảm giác khi nắm chặt vạt áo trắng của bác sĩ để chạy trốn khỏi cái chết của mình. Đáng sợ quá! Cái chết đáng sợ hơn tôi tưởng tượng cả ngàn lần.

Nhưng chắc chắn khoảnh khắc đó sẽ lại ghé thăm tôi lần nữa. Lần tới, có lẽ tôi sẽ không bầu vịu vào đâu được nữa. Có lẽ tôi sẽ không chống lại được nữa.

Nhưng một khi chưa thể đón nhận nỗi sợ ấy thì hiện tại của tôi vẫn còn chưa kết thúc. Để kết thúc cuộc sống hiện tại - cuộc sống sớm đã không thể

gọi là cuộc sống của một người bình thường - tôi cần được khoảnh khắc ấy ghé thăm lần nữa.

Có cách nào để ra đi yên bình trong giấc ngủ không nhỉ...

Tôi thầm cầu ước như vậy. Tôi đã bước vào thời kỳ đếm ngược những ngày còn lại, vậy mà cơn đau mỗi ngày vẫn thật tươi mới. Cơ thể không tài nào tự do cử động được khiến những nỗi bất mãn khó chịu của tôi dồn nén lại như nham thạch trong lòng núi lửa để rồi thỉnh thoảng lại phun trào với bố, mẹ, thậm chí là với chị Kikyo, dù trước đó chị em tôi yêu quý nhau đến thế. Trước đây tôi vốn luôn khuấy động bầu không khí, làm mọi người vui vẻ hơn, nhưng giờ tôi cảm thấy mình không đủ sức để ý tới cảm xúc của mọi người xung quanh nữa.

Khi cơ thể đau đớn, những việc tưởng như lẽ đương nhiên như để ý cảm xúc của mọi người, dịu dàng với người khác, tha thứ cho người khác... tôi cũng không làm được. Gần đây, bác sĩ khoa tâm lý bắt đầu tới tư vấn cho tôi. Tôi nhận ra khi cơ thể một người bị tàn phá, trái tim của người đó cũng sẽ chai sạn theo. “Phản ứng của cháu là bình thường, nên cháu có thể nói chuyện với giọng bức dọc, không sao đâu.” Bác sĩ nói vậy, nhưng tôi - một người trước giờ luôn mỉm cười và làm người khác cười, chú ý hết sức để không khiến người khác ghét bỏ và coi đó là giá trị tồn tại của mình - đã rất tuyệt vọng về bản thân sau mỗi lần gào thét điên cuồng với bố mẹ rằng “Bố mẹ để mặc con!”, “Bố mẹ đừng đến nữa!”, hay sau khi tôi chỉ trích chị Kikyo một cách lạnh lùng “Chị Kikyo lắm chuyện quá!”. Bố mẹ tôi và chị Kikyo chắc cũng sốc lắm.

Những ngày tháng tiệt cận với cái chết, tôi chẳng làm được gì, chẳng có nơi nào để đi trốn, cũng không có chân để trốn, đó là những ngày thật tăm tối.

Dường như những hạt tuyết bay qua cửa sổ đang dần trĩu nặng hơn. Tựa hồ mỗi hạt tuyết đều đang cố gắng khẳng định cái tôi của mình vậy. Có lẽ tuyết sẽ sớm chất dày trên mặt đất. Rồi các bản tin lại thi nhau đưa tin về chủ đề mạng lưới giao thông của khu trung tâm cho mà xem. Thế nên tối nay tôi sẽ không nghe đài mà chuyển sang nghe nhạc.

Tuyết lớn thế này chắc bố mẹ tôi và chị Kikyo - chị đã tới ở lại nhà tôi kể từ khi tôi bị chuyển vào phòng CCU - không thể đến thăm tôi tối nay được. Một buổi tối tĩnh lặng chỉ có mình tôi.

Điều đó không khiến tôi thấy cô đơn, chỉ thấy nhẹ nhõm.

Nếu không có ai, tôi sẽ không phải trò chuyện. Đó là một việc làm rất tốn sức lực, từ khi bị yếu đi tôi nhận ra tim phổi phải hoạt động hết công suất thì tôi mới có thể trò chuyện được. Trước đây tôi nói cười nhiều tới mức hay bị trêu là “lễ hội”, thế nên giờ thấy tôi im lặng, hầu hết mọi người đều hiểu lầm rằng tôi đang khó chịu. Để mọi người không hiểu lầm, tôi thường cố ép bản thân nói chuyện, hoặc chọn một cách phiền phức hơn là giải thích cho những người chưa hiểu rằng nói chuyện rất tốn sức. Cuối cùng tôi kết luận khi ở một mình sẽ nhàn hơn nhiều.

Ở một mình sẽ cô đơn ư, đó chỉ là tưởng tượng khiên cưỡng của người khác thôi. Tôi đã chọn con đường bước đi một mình.

Có thể nói may rằng tôi đã chọn như vậy. Nếu Kazuto có ở đây lúc này, có lẽ sẽ có phần nào đó trong tôi được cứu rỗi, nhưng chắc chắn cũng có phần nào đó sụp đổ tan tành. Xét từ tính cách của tôi thì chắc phần sụp đổ sẽ lớn hơn phần được cứu rỗi.

Buổi tối một mình trôi qua nhàn nhạt. Tôi ngồi ngắm tuyết rơi, từng phút từng giây trôi qua lặng lẽ đưa tôi về đoạn cuối con đường.

“Chị cảm thấy thế nào ạ?”

Người vừa đột ngột xuất hiện trong phòng là một thiếu nữ tên Riko, bệnh nhân đang ở khu phòng bệnh nội trú. Cô bé đã hai mươi tuổi nên đứng ra không thể gọi là thiếu nữ nữa, nhưng trong mắt của tôi, cô bé vẫn còn rất trẻ, trên gương mặt hãy còn lưu lại nét trẻ thơ. Tôi quen với cô bé toát lên vẻ thông minh với mái tóc cắt ngắn và đôi lông mày đậm nét này ở phòng bệnh nội trú mấy năm trước. Giống như chị Reiko, Riko cũng là một người bạn cùng bệnh của tôi.

“Em làm cái này cho chị Matsuri này. Không biết chị có thích không.”

Thứ được Riko lôi ra từ túi chiếc áo ni có mũ là một con thú móc len - trò thủ công mà gần đây cô bé rất say mê. Nhìn con thú là lạ, không ra chó cũng không ra gấu, nhưng tay nghề của cô bé đã khá hơn so với con thú đầu tiên cô bé đưa cho tôi xem - một con sư tử mà người ngoài nhìn không biết là mèo hay hổ.

“Chị Matsuri bảo thích chó nên em đã thử làm một con. Giống chó Mame Shiba đấy chị.”

Riko đặt con thú có kích cỡ bằng lòng bàn tay lên chiếc bàn gần ở một bên giường. Khi nhìn đôi mắt đen láy của chú chó, một cảm giác trù mến bỗng dâng lên trong tôi.

“Dễ thương quá...”

“Em tặng chị đó, chị nhận nhé?”

“Cảm ơn em. Chị sẽ giữ gìn nó cẩn thận.”

Nghe tôi nói vậy, Riko mỉm cười vẻ vui sướng. Và rồi, như thể ở lại lâu cũng không để làm gì, cô bé quay gót ra về.

“Em sẽ nhắn tin cho chị sau.”

“Xin lỗi em vì lúc nào chị cũng trả lời muộn nhé.”

“Không sao đâu. Gõ chữ cũng rất mệt mà. Chị không cần phải nghĩ ngợi về em đâu.”

Riko hiểu rõ tình hình sức khỏe của tôi, bởi cô bé thường xuyên tra cứu về căn bệnh của mình. Cũng có nghĩa tôi chính là vật mẫu cho cô bé. Chị Reiko ngày nào chính là tôi hiện tại, và tôi của ngày đó chính là Riko bây giờ. Chúng tôi mắc cùng một căn bệnh.

“Hẹn gặp lại chị nhé.”

“Riko à, buổi kiểm tra đặt ống thông y tế tuần sau, em cố gắng lên nhé.”

“Vâng. Dù không thích nhưng em sẽ cố gắng!”

“Bác sĩ Hashiba rất giỏi nên sẽ không đau nhiều khi gây mê đâu. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Nghe chị nói vậy em vững tâm lên nhiều rồi.”

Riko cười híp đôi mắt rồi ra khỏi phòng.

Gương mặt hồn nhiên của chú chó đặt trên chiếc bàn cạnh giường thật đáng yêu. Tôi cũng muốn làm một thứ gì đó. Tuy nghĩ vậy nhưng lâu lắm rồi tôi không động tới kim chỉ. Mất đi thứ mình thích thật buồn, nhưng tôi chấp nhận điều đó một cách điềm tĩnh hơn tôi tưởng. Vì không biết tự bao giờ tôi bỗng thấy kim chỉ thật nặng nề, tôi không còn sức để khâu tay liên tục nhiều giờ, cũng không còn khả năng tập trung như trước. Thế nên tôi không cảm thấy đau buồn vì không khâu vá được nữa.

Tôi lại chôn kín một điều quan trọng vào tim lần nữa. Trong trái tim của tôi đã dựng lên bao nhiêu chiếc cờ tang rồi nhỉ. Những thứ tôi từng thích. Những thứ tôi đánh mất. Tôi không buông tay mà lặng lẽ chôn nó vào trong tim. Rồi đây sẽ có thêm những chiếc cờ tang nho nhỏ được dựng lên, để vĩnh biệt việc có thể đứng dậy, việc có thể tự đi toilet một mình, việc nghe nhạc giết thời gian, việc quan tâm tới loại bánh mới ra mắt.

Ước gì chiếc cờ tang thực sự xuất hiện trước khi tôi mất đi tất cả. Tôi không muốn tới một lúc nào đó mình chỉ có thể nằm im trên giường. Có lẽ người thân của tôi lại ước rằng miễn tôi còn sống thì như thế cũng được.

“Da thịt con bé vẫn còn hơi ấm nên con bé vẫn còn sống.” Có lẽ mẹ tôi sẽ vừa nói vậy vừa vỗ về bàn tay tôi. Có lẽ nhiệt độ cơ thể của tôi sẽ sưởi ấm trái tim mẹ, an ủi mẹ. Nhưng trong mắt tôi, thì một “tôi” mất đi tất cả như thể coi như đã chết rồi.

Ông trời ơi, hãy cho tôi ra đi đúng lúc nhé.

Đã có lúc tôi muốn sống vì gia đình mình, nhưng giờ tôi không còn đủ sức để giữ nguyên ý nguyện đó nữa. Bởi cơn đau của tôi đã ảnh hưởng tới tôi mạnh mẽ hơn nụ cười của bất cứ ai.

Chị Kikyo tới rồi. Chị đang ở nhà chúng tôi trên Tokyo, bởi anh rể bảo chị hãy cố gắng dành thời gian ở bên tôi nhiều nhất có thể. Đồng thời, câu nói đó cũng bao hàm ý nghĩa chị hãy ở bên bố mẹ, những người sắp mất đi con gái họ. Họ thật dịu dàng. Tôi thật hạnh phúc vì có họ là người thân.

“Hôm nay em cảm thấy thế nào, Matsuri? Hôm trước mưa tuyết lớn quá nhỉ. Lâu lắm rồi chị mới thấy mưa tuyết như vậy.”

Chị Kikyo vừa ngồi xuống chiếc ghế khung thép uốn cạnh giường vừa chậm rãi nói. Âm điệu trong câu nói của chị Kikyo cùng nhịp với mạch đập chậm rãi của tôi, thật bình yên.

“Hôm đó vừa đúng lúc em nhờ chị y tá nâng đầu giường lên nên đã kịp ngấm. Tuyết rơi đẹp thật.”

“Thế à. May quá.”

Chị khẽ mỉm cười, dịu dàng xoa đầu tôi. Cử chỉ như đang vỗ về một đứa trẻ. Nhưng tôi không ghét điều đó.

Lúc ấy, không hiểu sao tôi có một cảm giác thật kỳ lạ.

Một cảm giác mơ hồ như không khí, cũng không có chứng cứ cụ thể nào, vậy mà tôi vẫn có thể đoán chắc như vậy. Rằng chị Kikyo có gì đó rất khác. Hơi ấm từ bàn tay chị khác với mọi khi.

“Chị Kikyo, chị có... chuyện gì à?”

Tôi hỏi, chị Kikyo chờ người nhìn tôi, rồi chị hỏi lại với giọng ngạc nhiên.

“Sao em nghĩ vậy?”

“Tự nhiên em thấy khác mọi khi.”

Nét mặt chị Kikyo méo xệch đi. Tôi ngỡ chị sẽ bật khóc, nhưng chị lại cười, một nụ cười bối rối.

“Em tình ý quá, Matsuri.”

Chị Kikyo nói với giọng hơi xấu hổ.

Lời tiếp theo chị Kikyo nói giống như tuyết ngày hôm đó, lấp lánh từ trên trời rơi xuống, đậu trên làn da tôi rồi từng giọt từng giọt thấm vào cơ thể.

“Chị mang thai rồi.”

Chị Kikyo đã có em bé.

“Em có cháu gọi bằng dì rồi đó Matsuri à.”

Vậy là tôi sẽ có một người thân mới.

Tôi ngược nhìn chị Kikyo lần nữa. Nụ cười của chị hơi xấu hổ, nhưng vẫn ánh lên niềm vui sướng. Đó là nụ cười của chị Kikyo, nụ cười của vợ anh Satoshi, và là nụ cười của một người mẹ có đứa con sắp chào đời.

“Tuyệt... quá.”

Tôi không nói được lời nào khác. Tôi đã biết ngày này rồi sẽ đến, nhưng lời thông báo này vẫn có ảnh hưởng mạnh mẽ hơn tôi tưởng, làm dao động tâm can tôi. Tôi thực lòng nghĩ tin tức này còn đáng thông báo rộng rãi hơn mẫu tin về việc cơn mưa tuyết làm tê liệt giao thông nhiều. Tôi muốn đưa tin này lan đi khắp Nhật Bản, à không, là khắp thế giới mới đúng.

Chị Kikyo có thai rồi!

Tôi sẽ có cháu gọi bằng dì!

“Giờ thai được hai tháng nên cháu sẽ ra đời vào mùa thu.”

“Mang bầu vào mùa nắng nóng chắc mệt lắm.”

“Ừ. Nhưng nghe nói chăm con vào mùa nắng nóng còn vất vả hơn nhiều, nên có lẽ sinh vào mùa thu là may mắn đấy em.”

“Ra là thế. Đây sẽ là lần đầu tiên chị nuôi con nhỉ.”

“Đây cũng là đứa cháu đầu tiên Matsuri chăm sóc mà. Chị sẽ sinh con ở đây, lúc đó nhờ em chăm sóc cháu nhé.”

Trái tim tôi thắt lại.

Chị Kikyo luồn tay vào mái tóc tôi, khẽ khàng vỗ về, giống như một đứa bé đang vuốt ve mái tóc của con búp bê yêu thích nhất. Mà không, từ hôm nay cử chỉ này đã biến thành cử chỉ của một bà mẹ vuốt ve mái tóc đứa con yêu. Bởi ánh mắt chị nhìn tôi rất khác. Ánh mắt ấy chứa đầy sự từ ái và lấp lánh như ánh mắt của thánh mẫu.

Tôi và chị Kikyo đều biết rõ rằng tôi sẽ không thể giúp chị chăm lo cho con chị. Vốn chúng tôi còn chưa biết khi đó tôi có thể xuất viện không, thậm chí chẳng dám chắc khi đó tôi còn sống hay không. Nhưng riêng lúc này, tôi vẫn muốn chìm đắm trong cuộc nói chuyện đầy vui sướng của hai chị em. Tôi muốn tưởng tượng ra mùa thu hạnh phúc đến mức khó tin ấy.

“Giờ chị phải nghĩ tên cho em bé thôi.”

“Anh Satoshi nghĩ ra tên cho cháu rồi.”

“Đúng là anh Satoshi có khác, nhanh lẹ thật.”

“Chuyện đó buồn cười lắm. Chị tưởng anh ấy sẽ mua một cuốn sách gợi ý đặt tên về...”

Như sức nhớ ra, chị Kikyo vui vẻ kể lại, hai vai rung lên vì cười. Đây là lần đầu tiên chị Kikyo cười vui thế này từ khi tôi vào phòng CCU. Tôi cảm

thấy một sự biết ơn từ tận đáy lòng dành cho sinh mệnh đáng quý đang gửi gắm nơi chị Kikyo.

“... Thế mà anh ấy lại mua cuốn sách viết về cây cỏ. Anh ấy bảo đứa bé là con của Kikyo (hoa chuông) và là cháu của Matsuri (hoa nhài) nên đương nhiên phải lấy một cái tên cây cỏ dành cho bé rồi.”

“Cái tên của em có thể ảnh hưởng nhiều đến thế ư?”

“Đương nhiên rồi. Chúng ta là một gia đình mà.”

Nỗi buồn và bất hạnh đeo bám căn phòng này đã được phui bay đi chỉ với một câu nói ấy.

Từ khi bị bệnh, tôi đã đánh mất rất nhiều thứ. Tôi không thể ngăn chúng tuột khỏi tay mình, tôi sợ hãi, nghĩ rằng nếu vậy chi bằng tự mình vứt đi trước, vì thế đã tự buông bỏ rất nhiều thứ. Tôi đã vứt bỏ khả năng mơ ước về tương lai. Vứt bỏ sự ngưỡng mộ đối với công việc. Vứt bỏ cách sống giống người khác. Vứt bỏ niềm hy vọng sinh con. Từ bỏ việc kết hôn. Từ bỏ tình yêu. Từ bỏ bạn bè. Thứ duy nhất tôi còn lại chỉ có gia đình mình. Chỉ có gia đình là thứ tôi không thể vứt bỏ. Tôi giữ gia đình lại chỉ vì một lý do rất thực dụng: Nếu vứt bỏ họ, tôi sẽ không còn cách nào để sống.

“Em cũng muốn... nghĩ tên cho cháu.”

“Ừ! Em hãy nghĩ cùng anh chị nhé. Cái tên thứ ba tiếp theo sau Kikyo và Matsuri ấy.”

Nhờ câu nói của chị, tôi có cảm giác mình đã được gắn kết với đứa cháu còn chưa chào đời ấy.

Đứa bé mà tôi còn chưa được nhìn thấy. Một bào thai hai tháng, không biết là to cỡ nào nhỉ. Tôi khẽ liếc bụng chị Kikyo khi chị đứng lên, nhưng bụng chị phẳng lì, nhìn như vậy sẽ chẳng ai biết chị đang mang thai cả.

Nhưng đứa bé đang ở đó rồi.

Đêm hôm ấy, tôi nằm nghĩ về bàn ăn của gia đình tôi. Tôi đã nhập viện, vì thế bàn ăn ở nhà tôi đang thừa một ghế. Nếu tôi không thể trở về, chiếc ghế đó sẽ mãi mãi để trống.

Bàn ăn của gia đình tôi, nơi từng có những bữa cơm bốn người náo nhiệt. Khi chỉ còn ba người, tôi đã cố nói chuyện thật nhiều để duy trì sự náo nhiệt ấy. Nhưng khi chỉ còn lại hai người, không biết bố mẹ tôi ngồi tại bàn ăn sẽ như thế nào. Hai người ngồi cạnh nhau ư? Hay mẹ sẽ ngồi ghế của chị Kikyo đối diện với bố? Trên bàn ăn chỉ có hai người, liệu còn tiếng cười nữa hay không? Tôi luôn lo sợ điều đó. Tôi thấy việc khiến bàn ăn gia đình chỉ còn lại bố mẹ ngồi với nhau là điều bất hiểu nhất trên đời.

Nhưng từ giờ sẽ khác.

Khi chị Kikyo tới, bàn ăn sẽ có ba người, nếu anh Satoshi cũng tới chơi, bàn ăn bốn ghế sẽ được lấp kín. Và, khi con chị Kikyo được sinh ra... Bàn ăn sẽ không đủ chỗ nữa...

Sau khi tắt đèn, căn phòng tối om, nhưng đèn của màn hình điện tâm đồ và đèn trên máy truyền dịch vẫn tỏa ra ánh sáng chớp tắt mờ mờ, tôi cười khúc khích trong ánh sáng ấy.

Bố tôi sẽ trở thành ông ngoại, còn mẹ tôi sẽ làm bà ngoại.

Khi con gái mất, bố tôi sẽ rất đau khổ. Mẹ tôi cũng sẽ mang bao đau đớn trong lòng. Nhưng tiếng gọi “Ông ơi, bà ơi” chắc chắn sẽ mang tới niềm hạnh phúc như chiếc túi giữ nhiệt ấm áp cho mùa đông đối với bố mẹ tôi. Mùa thu sang năm, bố mẹ tôi sẽ trở thành ông bà ngoại, điều đó thực là một kỳ tích quý giá.

Một người chết đi chỉ là phép trừ đơn giản, nhưng sự kiện ai đó được sinh ra trên đời lại như một phép nhân, không còn là phép cộng nữa. Dù tôi và đứa bé chỉ lướt qua đời nhau, thì thông qua chị Kikyo, tôi và bé vẫn có mối liên hệ gắn kết. Đứa bé đó chắc chắn là cháu tôi, tôi là dì của nó. Tôi

không sinh được con, nhưng đã trở thành dì. Khi bé lớn lên và sinh con, tôi sẽ lại kết nối với đứa cháu đó nữa. Gia đình tôi sẽ đông dần lên giống như những cành lá trên cây sinh sôi nảy nở vậy.

Tôi nhắm mắt lại, ánh sáng xanh phía bên kia mí mắt đang chớp tắt. Ánh sáng ấy khiến tôi liên tưởng tới mạch đập mạnh mẽ của đứa cháu hãy còn chưa ra đời.

Trên cành cây thanh mảnh nhìn thấy từ cửa sổ, những chiếc lá non đang lấp ló nhú lên. Không biết nhiệt độ bên ngoài ra sao, nhưng có lẽ mùa xuân đang chậm rãi bước đến. Mỗi lần nhờ cô y tá nâng đầu giường lên hằng ngày, tôi lại thích thú quan sát những chiếc lá xanh đang ngày một nhiều thêm. Trong cảm nhận của các bác sĩ và y tá bận rộn nơi đây, chắc sự chuyển mùa chẳng mang lại cho họ nhiều cảm xúc lắm, cây cối tự khi nào đã xanh tốt um tùm, hoa thủy mộc tự khi nào đã nở mà họ chẳng quan tâm, nhưng tôi lại nhận ra rất rõ. Tuy không cảm nhận được bằng xúc giác, nhưng tôi có thể nhận thấy sự dịch chuyển của bốn mùa bằng thị giác.

Trước đây từng có lúc tôi chậm rãi thưởng ngoạn cơn gió mang hơi thở của mùa thối vào từ cánh cửa sổ mở khi quét dọn nhà cửa. Tôi luôn luôn biết rằng sẽ tới một ngày tôi không thể làm được gì nữa. Thế nên tôi đã tự dặn lòng phải biết ơn ngay cả những điều tưởng như là đương nhiên. Từng có lúc tôi ngạo mạn cho rằng mọi thứ đều là dĩ nhiên, nhưng việc tôi có thể nhạy cảm với những thứ nhỏ bé hơn hẳn người thường là do tôi đã biết trước ngày này sẽ tới, đó là cách sống mà tôi không thể xây dựng được nếu như không được báo trước rằng mình chỉ còn mười năm để sống.

Đây không phải một niềm may mắn không ngờ tới, nhưng tôi muốn nói rằng con người ta hoàn toàn có thể sống theo cách đó.

Riko ghé qua phòng thăm tôi. Sắc mặt Riko đã tốt lên nhiều, tôi nghĩ cô bé sắp được xuất viện rồi, vừa nghĩ vậy thì cô bé liền thông báo tuần sau được xuất viện.

“Tốt rồi. Lần này nhập viện lâu hơn những lần khác, em hãy đi giải tỏa stress cho thỏa nhé.”

“Chắc em sẽ đi ăn món gì đó ngon ngon.”

Có lẽ e dè trước tình trạng của tôi nên cô bé nói vậy một cách đầy xấu hổ.

Những người xuất viện sẽ có cảm giác mình bỏ rơi những người đang điều trị nội trú, thế nên họ chẳng thể thực sự vui vẻ được. Tình bạn kiểu này thật kỳ cục, nhưng tình bạn giữa những người cùng nhập viện vốn là như thế.

“Chị Matsuri ới, cái này...”

Riko đưa ra một con thú bông hình chó Mame Shiba giống hệt con hôm trước cô bé tặng tôi, chỉ khác màu.

Riko vươn tay đặt hai con một đen một nâu ở cạnh nhau.

“Chỉ có một con thì đáng thương quá nên em đã móc một con khác để làm bạn với nó. À, bạn, hoặc người yêu cũng được.”

Riko nghiêm túc nói một điều nghe thật trẻ con với vẻ mặt lạnh lợi, thấy cô bé quá dễ thương, tôi bật cười.

Hồi hai mươi tuổi, tôi đã nghĩ tuổi hai mươi là trưởng thành lắm rồi. Hai mươi tuổi, con người ta đã biết phân biệt thiện ác, đúng sai nên không còn là kẻ ngốc, nhưng đồng thời cũng chưa biết thận trọng. Bản thân không có gì đặc biệt nhưng luôn nghĩ mình là vô địch, luôn nhẹ nhàng, tự do và tự hào rằng không ai chi phối được mình.

Nhưng điều đó chỉ chứng tỏ rằng khi ấy tôi chẳng biết gì thôi. Đó là sức mạnh của những ảo tưởng, mà nguyên nhân là do tôi không đủ kinh nghiệm

và kiến thức. Hóa ra tuổi hai mươi lại trẻ con đến thế. Một đứa trẻ mà khi ở một mình, không có bạn bè hay người yêu liền cảm thấy bất an, không đủ mạnh mẽ để sống một mình.

“Cảm ơn em nhé Riko. Chị sẽ giữ gìn thật cẩn thận.”

“Vì ở một mình rất cô đơn mà.”

Tôi nhận lấy hai chú chó móc len bằng cả hai tay. Tôi định nói rằng không cô đơn đến thế đâu, nhưng khi ánh mắt tôi chạm mắt hai chú chó Mame Shiba kia, một cảm giác kỳ lạ chột cắt ngang luồng suy nghĩ của tôi.

Riko ra khỏi phòng. Trong căn phòng bệnh vừa lấy lại sự yên tĩnh, tôi ngồi đối diện với hai chú chó móc len.

Chiếc cúc dùng làm mắt của chú chó màu nâu được chiếu sáng dưới ánh đèn điện trông như bị ướt. Rõ ràng chỉ là những chiếc cúc nhựa vô hồn, nhưng khi vừa đặt chú chó màu đen xuống bên cạnh, không hiểu sao đôi mắt ấy lại giống như đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Chú mày vui hả...?”

Tôi thầm thì hỏi. Đương nhiên chú chó len không thể trả lời.

“Trước đây mày cô đơn lắm sao?”

Trước con chó len câm lặng, tôi biết mặt mình đã méo xệch đầy thảm hại. Thật đáng xấu hổ. Cảm giác giống như bị một người mình coi là trẻ con nói trúng tâm can vậy.

Riko vẫn chưa biết gì cả. Cô bé vẫn đang sống một cuộc sống tự do nhẹ nhàng, chẳng hề nghĩ tới cách sống của một người chỉ còn mười năm nữa để sống. Cùng mắc một căn bệnh, nhưng cô bé có thể ra viện, được ăn những món ăn ngon, tuy không thể làm việc nhưng có thể sinh hoạt trong chừng mực cho phép. Giống như tôi trước đây, cô bé vẫn còn nhiều thời gian.

Sau khi nghĩ vậy, tôi ngạc nhiên nhận ra cảm giác này chính là ghen tị. Bàn tay tôi bất giác bóp chặt tới mức chú chó len biến dạng. Đúng lúc ấy có tiếng cô y tá vang lên: “Takabayashi ơi, chị thay chai dịch nhé.” Tôi vội vàng dập đi ngọn lửa kích động vừa nhen nhóm trong lòng. Chậm rãi mở nắm tay ra, tôi đặt hai chú chó len lên trên bàn cạnh giường rồi nằm xuống.

Ghen tị. Không ngờ trong tôi vẫn nảy sinh cảm giác ấy. Hơn nữa lại là ghen tị với Riko, thật đáng xấu hổ. Cô bé ấy rồi đây cũng sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở. Dù sống theo cách nào, kết cục của chúng tôi vẫn chỉ có một. Giống như chị Reiko trước đây, giống như tôi hiện tại, mười năm sau Riko cũng sẽ phải bước vào căn phòng này. Chắc chắn tới lúc đó, cô bé đã không còn sự yếu đuối tầm thường kiểu như coi việc ở một mình là cô đơn buồn chán nữa.

Biết sống thế nào mới là tốt nhất đây...

Có lẽ tôi đã thiếp đi từ lúc đó, đến khi mở mắt, không gian xung quanh tôi thật tĩnh lặng. Không còn tiếng nói chuyện xôn xao của bác sĩ và y tá, không thấy tiếng các bệnh nhân khác, không thấy dấu hiệu của người nhà đến thăm. Giống như căn phòng này đã bị thời gian bỏ lại.

Tôi đã nghĩ hay là mình chết rồi, nhưng khi khê động ngón tay, tôi vẫn nắm được lớp ga giường xù xì. Tôi lắng tai nghe nhưng không nghe thấy âm thanh gì. Tôi đang ở một mình. Khi khê thăm thì như vậy, vết thương sau bao lần bị đâm chọc trong tôi bất chợt đau âm ỉ trở lại. Nỗi khổ sở khó tả trong lòng tôi lan rộng. Tôi lấy tay đè ép ngực mình lại, những giọt nước mắt từ bên trong túa ra lăn dài trên mũi tôi rồi thấm xuống gối.

Từ dưới đáy sâu trầm mặc, một tiếng nói vang lên. Ban đầu tôi không rõ giọng nói ấy bảo gì, sau một lúc lắng tai nghe, tôi nhận ra đó là giọng một

chàng trai đang gọi mình. Vừa thầm mong tiếng gọi ấy đừng sống dậy trong lòng, cơ thể tôi vừa cứng đờ, chờ đợi tiếng gọi ấy đến tai mình.

Một lúc sau, tôi nghe tiếng Kazuto gọi mình “Matsuri-chan ơi”. Giọng nói đã chìm xuống đáy ký ức ấy chỉ nổi lên trong tâm trí mỗi khi tôi khóc. Thời gian đầu tôi đã cố quên đi, nhưng khi nghe giọng nói ấy nước mắt tôi sẽ ngừng rơi, vì thế tôi từ bỏ việc cố gắng quên nó.

Tiếng gọi “Matsuri-chan ơi” ấy an ủi trái tim tôi.

Tôi luôn luôn đứng yên lắng nghe giọng nói ấy. Nhưng hôm nay tôi không thể đứng yên được nữa. Tựa như một giọt nước tràn ly, tôi nhảy vào giữa ký ức của mình, mở ra ổ khóa bền chặt nhất được cất giữ ở tầng sâu nhất. Từ nơi đó, những dòng ký ức ồ ạt tuôn ra, trở thành một dòng thác lũ. Những ký ức khi ở bên Kazuto đã vượt qua con đê của trái tim, ào ạt tuôn ra và dâng đầy quanh tôi.

Không gian quanh tôi tràn ngập hình ảnh của Kazuto, tới mức tôi không thể thở được. Một khi đã lôi những ký ức này ra, làm thế nào để mọi chuyện lại trở về như cũ? Tôi có thể thu gọn mọi thứ không? Tôi có thể nhét chúng xuống tầng sâu của ký ức lần nữa, không sót lại thứ gì không? Mặt khác, ý nghĩ buông xuôi mọi thứ cũng nổi lên trong đầu tôi. Tới giờ phút này rồi, mọi việc muốn ra sao thì ra. Trong những giây phút cuối cùng này, tôi muốn được sống với những kỷ niệm về Kazuto.

Chìm giữa ký ức về Kazuto, tôi mơ hồ nghĩ.

Tôi đang hối hận ư.

Nếu nói không hối hận thì là nói dối. Thế nhưng nếu hỏi rằng tôi có muốn cậu ấy ở đây lúc này không, tôi sẽ nghĩ may là cậu ấy không ở đây. Tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy tôi gầy rộc với sắc mặt tái mét như hiện tại. Nếu quá hạnh phúc, tôi sẽ sợ cái chết hơn mức cần thiết, và việc sinh ly tử biệt càng trở nên đau khổ hơn nên tôi không muốn. Thế nên lúc đó tôi

chỉ có duy nhất một lựa chọn. Tôi chia tay là để giảm bớt sự khổ sở của mình.

Nhưng quả nhiên là...

Nếu như có thể phơi bày ruột gan mình, thì quả thực...

Quả thực là tôi cô đơn lắm. Có những đêm tôi rất muốn được cậu ấy nắm lấy bàn tay mình, muốn được cậu ấy ôm vào lòng, tôi thầm nghĩ giá có thể chết đi khi được bao bọc bởi hạnh phúc quanh mình thì tuyệt biết mấy.

Thực lòng tôi không muốn chết. Nếu có thể tránh được việc này, đương nhiên tôi sẽ tránh. Tôi muốn được tản bộ bên ngoài. Tôi muốn tự do, nhẹ nhàng cất bước trên đôi chân của mình, hít căng lồng ngực hương thơm của đất trời. Tôi muốn đuổi theo những cánh hoa anh đào bay trong gió, ngược nhìn những đốm nắng qua kẽ lá, giẫm lên thảm lá khô dày kêu xào xạc, đưa hai tay đón lấy những bông tuyết trắng muốt.

Nếu như Kazuto ở cạnh tôi lúc đó, nếu có nụ cười của cậu ấy, thì không niềm hạnh phúc nào có thể sánh bằng...

“Tớ nhớ cậu... Nhớ cậu nhiều lắm, Kazuto...”

Chỉ có hai chú chó len trên chiếc bàn cạnh giường nhìn tôi.

Rốt cuộc, tôi đã không thể bộc bạch với ai về con người thật của mình. Lần tới, nếu có thể gặp lại Riko, tôi nhất định phải cảm ơn cô bé về hai chú chó len màu nâu và đen. Hai chú chó ấy đã được giao lại cho chị Kikyo. Lý do là vì vừa hay sẽ có hai em bé ra đời.

Đến phút cuối tôi vẫn không được biết, nhưng bàn ăn nhà tôi sẽ cần phải bổ sung thêm hai chiếc ghế rồi.

Đó quả là kỳ tích đầy hạnh phúc mà tôi không được nhìn thấy.

Là câu chuyện tương lai mà tôi đã bỏ lỡ.

23.

Tên bệ thờ trong phòng tổ chức tang lễ đặt bức ảnh của một cô gái xinh đẹp. Nhân viên nhà tang lễ ngắm nhìn bức ảnh đó, buồn rầu nói “Tội nghiệp, còn trẻ thế mà đã...”. Đêm thức canh được tổ chức lặng lẽ, một thanh niên mặc bộ kimono xuất hiện. Thắp nhang xong, Sanae quay đầu lại nhìn, cô nhận ra người thanh niên ngồi ở hàng ghế sau cùng đó chính là Kazuto.

Mọi người đều đã sang hết phòng bên cạnh. Kikyo với chiếc bụng bầu rất lớn dẫn họ sang đó dùng bữa tối. Nhìn Miyuki - người vợ vĩ từ Gunza lên dự lễ đang đứng khóc bên tường, Kikyo khẽ vỗ về bả vai cô.

“Cậu là Manabe... đúng không?”

Kazuto ngồi im trên ghế cho tới phút cuối, Sanae cất tiếng hỏi. Kazuto thoáng chốc nhớ ra bức hình trên bìa tạp chí ngày nào.

Kazuto nhanh chóng đứng dậy, trong lòng Sanae chợt thấy trù ối. Cô thầm nghĩ hóa ra người này chính là người bạn thân cô từng yêu.

“Sao cậu không lên nhìn mặt Matsuri một chút?”

“Tớ đến là để làm vậy mà.”

“Để tớ đi nói với bác trai một tiếng.”

Sanae rời khỏi phòng, Kazuto lặng người ngắm ảnh Matsuri trên bệ thờ. Nhìn Matsuri cười tươi trong ảnh, lồng ngực Kazuto thắt lại, nhưng đồng thời cậu cũng cảm thấy thật thanh thản.

Những người bạn thân thời cao đẳng của Matsuri đang đứng quanh mẹ cô, ai nấy đều khóc. Miya lau nước mắt bằng khăn tay, nói: “Chúng cháu vừa mới làm lành với nhau xong, vậy mà...” Hai cô bạn còn lại chỉ biết khóc, không nói nên lời. Bố Matsuri đứng cúi đầu bên cạnh họ, Sanae cất tiếng gọi ông. Nghe tin Kazuto đến, ông đứng đó quay về phía Kazuto, cúi đầu thật sâu. Kazuto lễ phép cúi đầu đáp lại, Sanae quay trở lại bên cậu.

“Bác trai nói mời cậu lên thắp hương đây.”

“Cảm ơn cậu.”

Kazuto mặc bộ kimono dành cho đám tang, cậu chậm rãi tiến về phía Matsuri. Bên trong quan tài, gương mặt Matsuri như đang ngủ một giấc bình yên. Quanh quan tài xếp đầy hoa nhài, cô mặc trên mình bộ váy trắng tinh khiết.

“Váy này do tớ tự may đây.”

“Thế ư...”

“Tớ đã hứa với Matsuri. Matsuri đã may váy cưới cho tớ, thế nên tớ cũng may cho cậu ấy.”

Giọng Sanae nghẹn lại, Kazuto nhìn cô.

“Từ sau khi chia tay với cậu, Matsuri đã dốc hết sức thực hiện ước mơ của mình. Cậu ấy đã cố gắng để trở thành một họa sĩ truyện tranh chuyên nghiệp.”

“Tớ đã mua truyện cậu ấy sáng tác rồi, vì chị gái Matsuri có nói chuyện với tớ.”

“Thật à? Nếu biết được, chắc Matsuri sẽ thấy hạnh phúc lắm... Nhân vật nam chính trong truyện đó là cậu phải không?”

“Ừ. Không ngờ trong mắt cậu ấy, tớ lại hiện lên với hình ảnh như vậy, không biết nên vui hay nên kêu trời nữa.”

“Nhân vật đó dễ thương thật. Tớ thích nhân vật ấy lắm. Tớ thích mọi thứ Matsuri vẽ ra. Vì cậu ấy là người cộng sự thân thiết có một không hai của tớ.”

“Thế ư...”

“A, xin lỗi cậu. Tớ sẽ để cậu được ở một mình bên cô ấy.”

Sanae khẽ cười rồi lướt qua Kazuto để rời đi. Kazuto quay người lại gọi cô.

“Sanae này.”

“Hả?”

“Matsuri chỉ vẽ truyện tranh thôi à?”

Sanae hơi ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt cô sáng bừng lên.

“Không. Cậu ấy còn tham gia cosplay cho tới những ngày khỏe mạnh cuối cùng nữa. Chúng tớ đã cười đùa cùng nhau nhiều lắm. Lúc nào bọn tớ cũng trò chuyện sôi nổi như trẻ con, Matsuri đã cười rất nhiều. Tuy truyện tranh cậu ấy sáng tác bị trượt giải, nhưng cậu ấy vẫn vui như mọi khi. Chúng tớ đều thích được ở bên Matsuri. Tớ rất thích sự vui tươi náo nhiệt của cậu ấy.”

“Giống như một lễ hội, phải không?”

“Phải. Lễ hội. Thế nên mọi người không khóc nhiều. Chúng tớ đã được ở bên Matsuri trong những ngày cuối cùng của cậu ấy, nên chúng tớ không khóc được. Vì những ngày tháng đó rất vui, và chúng tớ cảm thấy rất mãn nguyện. Cảm giác giống như sau khi được chứng kiến khoảnh khắc pháo hoa bắn lên không trung vậy. Nghe kỳ quặc nhỉ.”

“Không đâu. Bông pháo hoa ấy chắc là đẹp lắm...”

Lồng ngực Sanae nghẹn lại trước nụ cười thanh thản của Kazuto. Cô cảm nhận được tình yêu của Matsuri không phải mối tình đơn phương, nhưng Matsuri đã không còn ở đây để mà vui sướng nữa, điều đó khiến

lồng ngực cô đau đớn, cơn đau ấy khiến cô ý thức rõ hơn về cái chết của Matsuri.

Sau khi Sanae đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Kazuto chậm rãi vươn tay ra, chạm vào gò má Matsuri. Cảm giác không giống như trước đây cậu biết, nhưng cậu vẫn vui vì cuối cùng cũng được vuốt ve má cô như vậy.

“Matsuri... Matsuri-chan...”

Giọng cậu khe khẽ vang lên. Vẻ mặt Matsuri như thể cô sẽ mở mắt bất cứ lúc nào.

“Cậu đã cố gắng nhiều rồi. Tớ cũng đã rất cố gắng. Tớ có thể ra mắt từ tiệc trà mùa thu năm nay rồi. Bố tớ đã chấp nhận cho tớ làm trưởng môn phái đời tiếp theo. Từ nay tớ sẽ cố gắng hơn nữa. Miễn còn sống, tớ sẽ còn tiếp tục cố gắng... Trong ba năm qua, tớ cứ nghĩ mãi phải nói sao để giữ cậu ở lại. Thời gian cứ cạn dần, vậy mà tớ vẫn không thể bỏ cuộc... Dù tớ đã hứa mình sẽ buông tay... Tớ đã nghĩ suốt ba năm, nhưng cuối cùng không nghĩ ra câu gì cả. Nhưng tớ nghĩ, một ngày nào đó khi gần đất xa trời, tớ sẽ biết. Rằng tớ nên nói điều gì với cậu... Tớ sẽ sống theo cách để có thể biết được câu trả lời ấy...”

Cậu vuốt ve má, chạm tới vành tai, luồn những ngón tay qua kẽ tóc Matsuri. Cầm lấy bàn tay bất động đặt trên ngực chiếc váy trắng tinh khiết, nước mắt cậu trào ra. Cậu lấy hai tay bao bọc lấy bàn tay ấy. Dòng nước mắt lăn trên má cậu nóng tựa nước sôi, nhưng bàn tay cô lại cứng và lạnh ngắt.

“Thật tốt vì tớ được gặp cậu... Chỉ vậy cũng đủ hạnh phúc rồi... Cảm ơn cậu, Matsuri... Sau khi đứng ra tổ chức tiệc trà, tớ sẽ đi coi mắt một cô gái... Chắc tớ sẽ kết hôn với cô ấy. Nếu tớ làm thế, cậu có thể yên tâm hơn về tớ không? Liệu cậu có khen tớ “Giỏi lắm, giỏi lắm” như lần đó không?”

Kazuto khóc nức nở, Sanae đứng ở cửa vào, lặng yên lắng nghe. Nước mắt cậu không ngừng rơi, cậu cố gắng kiềm chế để không ngã quỵ ở đó.

“Tạm biệt, Matsuri.”

Kazuto khẽ buông tay Matsuri ra, đặt một nụ hôn lên môi cô. Giọt nước mắt của Kazuto rơi trên má Matsuri.

Cậu có cảm giác Matsuri vừa đáp lại “Tạm biệt”.

24.

Một người đàn ông xuất hiện trong khuôn viên trường tiểu học. Chú bảo vệ đóng lại cánh cửa của lò đốt rác rồi băng qua sân trường tĩnh lặng, chạy về phía người đàn ông.

“Cậu làm gì thế?”

Đột nhiên bị bắt chuyện, người đàn ông ngạc nhiên quay người lại. Tuổi anh ta chừng dưới bốn mươi. Gương mặt người đàn ông thanh thoát, anh ta cúi đầu chào ông.

“Xin lỗi chú. Trước đây cháu học ở trường này, lâu rồi mới ghé thăm trường khiến cháu bồi hồi nhớ ngày xưa quá... Cháu xin lỗi vì đã tự ý bước vào mà không xin phép ạ.”

“À, thế à. Cậu từng là học sinh trường này hả.”

Nhìn người đàn ông trong chiếc áo pô lô trắng, chú bảo vệ chợt nhớ ra mùa hè tám năm trước cũng có một vị khách giống anh ta đã ghé thăm trường.

Chú bảo vệ mỉm cười nói.

“Cậu cũng tới đây để vứt bỏ kỷ niệm của mình ư?”

“Gì cơ ạ...?”

Người đàn ông kinh ngạc. Anh ta giật mình vì đã bị đoán trúng.

Anh được mời vào phòng bảo vệ và được mời tách trà lúa mạch lạnh. Chú bảo vệ kể câu chuyện về vị khách tám năm trước cho anh nghe.

“Kỳ lạ lắm. Ban đầu tôi còn tưởng đó là hồn ma cơ. Một cô gái xinh đẹp mặc chiếc đầm trắng muốt. Cô gái rất gầy, nhìn qua đã biết cô ấy bị bệnh. Ngày cô ấy tới là một ngày nóng như hôm nay vậy. Cô gái ấy đã vứt thứ gì đó vào lò đốt rác. Có vẻ là một cuốn sổ. Vừa xé từng tờ vừa vứt vào lò. Tôi đã hỏi cô ấy giống như hỏi cậu khi nãy, rằng “Cô đang làm gì thế?”. Cô ấy trả lời “Cháu đến để vứt bỏ kỷ niệm”. Nghe có giống lời lẽ của một hồn ma không? Thực chẳng hiểu chuyện hôm đó là thế nào nữa.”

“Cô ấy tới vứt bỏ kỷ niệm ư?”

Người đàn ông nãy giờ im lặng chợt hỏi xen vào. Chú bảo vệ vừa gạt đầu vừa uống một ngụm trà lúa mạch.

“Ừ. Có lẽ ý là vứt bỏ cuốn sổ đó. Thế nên khi nghe nói cậu từng học ở trường này, tôi chợt nghĩ liệu có phải cậu cũng tới để vứt bỏ kỷ niệm không. Nhìn cậu, tôi chợt nhớ ra chuyện đó. Dù chuyện đã xảy ra tám năm rồi.”

Chú bảo vệ cười ha ha, người đàn ông cũng mỉm cười theo.

“Cháu có thể đi xem khu lớp học được không ạ?”

“Mời cậu tự nhiên. Những hình vẽ ngày xưa giờ vẫn còn ở nguyên chỗ cũ đấy. À, nhưng mà trước hết có thể cho tôi biết tên cậu được không?”

“Ồ, xin lỗi chú.”

Người đàn ông vừa đứng dậy vừa nói.

“Cháu là Manabe Kazuto, tốt nghiệp trường này hai mươi sáu năm trước ạ.”

“Thế ư. Hai mươi sáu năm à... Thôi cậu đi xem đi, xem thông thả nhé.”

Anh cúi đầu, bước ra khỏi phòng. Và rồi như sức nhớ ra, anh nói thêm.

“Cô gái tám năm trước tới đây có lẽ chính là Takabayashi Matsuri đấy ạ. Cô ấy cũng là học sinh tốt nghiệp hai mươi sáu năm trước.”

Chú bảo vệ ngoảnh đầu lại, Kazuto mỉm cười rồi ra khỏi phòng.

Khu nhà dạy học vẫn giống như hồi đó. Y nguyên như trong ký ức ngày nào. Matsuri thơ bé, và cả Matsuri xinh đẹp đều từng ở đó.

Kazuto chậm rãi bước qua phòng học của lớp 3B, tiến về phía phòng nghệ thuật thủ công. Anh đi thẳng về phía chiếc kệ ở cuối phòng. Ở đó vẫn chất những tấm gỗ dùng để chạm khắc. Kazuto dạo chúng qua một bên, lần tới một điểm đã nhiều nét vẽ hơn trước.

“Kỳ diệu thật... Nó thực sự đã trở thành truyền thuyết rồi.”

Anh lẩm bẩm, nét mặt giãn ra. Anh quỳ một gối xuống, chạm tay vào cái tên khắc trên đó. Tên của hai người được khắc trên kệ gỗ. Rất nhiều tên của các cặp đôi khác cũng được khắc quanh đó. Tâm tư của những người anh không quen biết đều đã được tập trung lại nơi đây.

Anh chậm rãi vuốt ve cái tên Matsuri. Giọng cười nói khi ấy của cô sống dậy bên tai anh.

“Matsuri... Matsuri...”

Từ khi cậu mất, đã tám năm trôi qua rồi đấy.

Giống như cậu từng nói, tớ không thể chạm vào, không thể ôm lấy cậu tám năm nay rồi đấy.

Kazuto nói chuyện với Matsuri đang ở đó. Một cô bé hồn nhiên vô tư chưa hay biết gì, và một cô gái gánh vác mọi thứ trên vai để sống. Cả hai đều là người anh yêu.

“Matsuri à, sau ngày ấy tớ đã không kết hôn...”

Anh lấy cặp nhẫn đôi Tiffany trong túi áo ra, đặt chúng bên cạnh nhau. Anh nhớ lại khoảnh khắc tặng chiếc nhẫn cho cô, và giây phút bị trả lại chiếc nhẫn ấy, tất cả rõ mồn một tựa như mới hôm qua.

Nhớ lại tám năm vừa qua, Kazuto thở một hơi thật dài. Rồi anh chậm rãi nở nụ cười với cái tên của cô, nói:

“Nhưng đã tới lúc tớ thực hiện lời hứa cuối cùng với cậu rồi...”

Tuần sau Kazuto sẽ kết hôn. Vì cuối cùng anh đã tìm được một người mà anh yêu chân thành. Thế nên anh tới đây để xóa đi kỷ niệm cũ. Anh nghĩ chỉ có nơi này là phù hợp để làm việc ấy thôi. Anh tới đây một mình, nhưng không ngờ tám năm trước Matsuri cũng đã làm một việc tương tự. Dòng nước mắt tưởng đã cạn khô của anh lại lặng lẽ rơi xuống.

Kazuto ra khỏi khu lớp học rồi đi thẳng tới lò đốt rác. Anh đang đi trên cùng một con đường Matsuri đã đi tám năm trước, nghĩ tới đó lòng anh vững vàng hơn.

Anh đứng trước lò đốt rác, mở cửa ra. Anh nhìn cặp nhẵn trong lòng bàn tay một lần nữa, nắm lấy chúng thật chặt, sau đó thả lỏng tay, vứt chúng vào giữa ngọn lửa đang cháy.

Kazuto cất bước đi.

Trên con đường đời của mình.

...

Trong trường tiểu học có một truyền thuyết.

Tại góc trong cùng của chiếc kệ gỗ trong phòng nghệ thuật thủ công, nếu khắc tên mình và người mình thích lên đó thì tình cảm sẽ được đáp lại. Hôm nay một cô bé trong lòng tương tư một người đã tới phòng nghệ thuật thủ công ngay khi chuông tan học vừa reo vang. Cô bé gạt đám ván gỗ qua một bên và reo lên rằng truyền thuyết là có thật.

Cô bé bắt đầu khắc tên mình và tên người mình thầm thương bằng động tác vụng về chưa quen thuộc. Nhìn xuống hai cái tên vừa khắc xong, cô bé mỉm cười hài lòng.

Có hai người ở đó giữa vô vàn những tình yêu lộn xộn.

Cả hai sẽ luôn sánh vai bên nhau.

Mãi mãi...

HẾT

[1] Nguyên văn onesama là cách em gọi chị gái ruột thời xưa nên ở đây người dịch chọn từ tương ứng là “tỷ tỷ”, “muội muội”.

[2] Thuật ngữ chỉ những người say mê truyện tranh, hoạt hình Nhật Bản hoặc những thứ liên quan một cách quá mức.

[3] Vu nữ trước đây có nghĩa là “nữ pháp sư; bà đồng; nhà tiên tri” - người chuyên truyền đạt những lời sấm truyền, hiện nay chủ yếu làm công việc trông giữ, quét dọn đền thờ.

[4] Matsuri nghĩa là hoa nhài, Kikyo nghĩa là hoa chuông tím.

[5] Người vẽ truyện tranh không chuyên ở Nhật chia làm hai nhóm: nhóm vẽ truyện nguyên bản, nghĩa là tự họ tạo ra nhân vật và cốt truyện, không dựa trên truyện tranh/phim hoạt hình/game sẵn có, và nhóm vẽ truyện phóng tác, nhóm này mượn ý tưởng từ những tác phẩm nổi tiếng đã có từ trước.

[6] Tên Matsuri đồng âm với từ “lễ hội”.

[7] Loại giấy dùng để tạo hoa văn trong truyện tranh, hoặc để tạo các sắc màu trắng đen cho quần áo, màu tóc. Người dùng dán nó lên tranh rồi dùng dao tỉa phần thừa.

[8] Tiêu là nhạc cụ dùng trong giờ học âm nhạc của trẻ em ở một số trường tiểu học ở Nhật Bản.

[9] Người Nhật thường thêm hậu tố “-chan” “-san”, “-kun” vào sau tên người để thể hiện sự tôn trọng, lịch sự. Chỉ khi thật sự thân thiết họ mới bỏ các hậu tố này, nếu không sẽ bị coi là thô lỗ, trịnh thượng. Các bé gái thường được gọi với hậu tố “-chan” nên khi lớn lên được mọi người gọi như vậy họ sẽ cảm thấy mình dễ thương và được người gọi yêu quý.

[10] Matsuri tự giới thiệu mình làm nhân viên hoạch định kế hoạch kinh doanh trong ngành may mặc nên Kazuto gọi cô là chuyên gia về trang phục và cách ăn mặc.

[11] Dorayaki là món bánh cổ truyền Nhật Bản có thành phần chính là trứng, bột mì và nhân đậu đỏ.

[12] Takoyaki là loại bánh có hình tròn với lớp vỏ ngoài được làm từ bột mì, nhân là hỗn hợp các nguyên liệu tươi như bạch tuộc, bã tempura, gừng muối, hành lá và bơ...

[13] Obon là lễ hội Phật giáo ở Nhật Bản nhằm thể hiện sự biết ơn đối với tổ tiên cội nguồn. Ngày nay, lễ hội này trở thành dịp để đoàn tụ gia đình và tham gia các tục lệ truyền thống như nhảy múa hay thả đèn lồng trôi sông.

[14] Furisode: Là loại áo dùng để mặc trong những ngày lễ lớn, như khi đi dự đám cưới hay một buổi tiệc trà. Đặc biệt furisode chỉ dành riêng cho những cô gái chưa có chồng.

[15] Homongi là loại kimono dành cho mọi đối tượng phụ nữ (nhưng thông dụng nhất là phụ nữ đã có gia đình), màu sắc trang nhã, có họa tiết trang trí nhưng mật độ thưa hơn furisode.

[16] Kiểu ngồi quỳ trong những lễ nghi trang trọng của người Nhật. Ngồi theo cách này trước tiên phải quỳ xuống sàn, mu bàn chân áp xuống mặt sàn, trọng tâm cơ thể dồn vào gót chân. Hai đầu gối có thể để cách nhau nếu người thực hành là nam giới, hoặc khếp vào nếu người thực hành là nữ giới hoặc có địa vị thấp hơn.

[17] Tokonoma là một góc nhỏ dùng để trang trí cho căn phòng, nơi người Nhật bài trí, sắp đặt những vật dụng có tính thẩm mỹ cao như tranh ảnh, các bức thư pháp, cây cảnh bonsai hay bình hoa, hộp hương trầm, có khi lại là một thanh Katana (kiếm Nhật) cổ.

[18] Khoảng 8m².

[19] Tên gốc của bộ truyện Kurobo. Kurobo là tên gọi rút ngắn.

[20] Half-pipe là một dạng cấu trúc địa hình trong các môn thể thao sử dụng ván trượt, nhìn giống một đường ống cắt đi một nửa phía trên.

[21] Từ đoạn này, Kazuto không còn gọi Matsuri là Matsuri-chan nữa vì mối quan hệ của cả hai đã thân thiết hơn.

Table of Contents

1. [Start](#)
2. [1.](#)
3. [2.](#)
4. [3.](#)
5. [4.](#)
6. [5.](#)
7. [6.](#)
8. [7.](#)
9. [8.](#)
10. [9.](#)
11. [10.](#)
12. [11.](#)
13. [12.](#)
14. [13.](#)
15. [14.](#)
16. [15.](#)
17. [16.](#)
18. [17.](#)
19. [18.](#)
20. [19.](#)
21. [20.](#)

22. [21.](#)

23. [22.](#)

24. [23.](#)

25. [24.](#)